

Giới thiệu Hệ Thống Cà Khịa Đỉnh Cao

Truyện có nhiều ngôn ngữ mạnh và tục, không khuyến khích các bạn nhỏ dưới 13 tuổi đọc.

=====

Hoạ từ trên trời rơi xuống chính là nói về trường hợp của Giang Bắc. Đang yên lành đi trên đường, thế mà cũng vướng phải tai nạn giao thông, sau đó cứ vậy mà...ngoẻo.

Nhưng, hần lại xuyên không sang một thế giới khác, nơi mà con người người phải khắc khổ để tu luyện. Thế nhưng, hần lại khác! Hần mang trên mình một thứ mà không ai và sẽ không-bao-giờ có được! Đó chính là"Hệ Thống Cà Khịa". Đùng vậy, hần chỉ cần đi cà khịa người khác là sẽ có được điểm và rồi...tu luyện trở nên thật dễ dàng hơn bao giờ hết. Hum! Chỉ cần lần một việc-cà khịa, cà khịa-cà khịa và... hết rồi, chỉ có cà khịa thôi.

Truyện đầu tay, mong mọi người ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đỉnh Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Để Lại Một Cái Hố

Trong nội viện của Giang gia.

Có một người đàn ông trung niên mang một vẻ mặt tái nhợt ngồi trên ghế.

Sau đó, có một người mặc trường bào trên mình, tóc bạc trắng, đi đến gần và thì thầm cái gì đó.

Lão già kia chưa kịp nói xong, nam tử này đã nện một quyền thật mạnh vào trên tay ghế, đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Cái ghế kia được tạo nên từ Hoàng Hoa Lê, đủ để trở thành một vật có giá trị tương đương với báu vật gia truyền.

Hoàng Hoa Lê rất bền, rắn chắc hơn bất cứ loại gỗ nào, thế nhưng mà lúc này, trên mặt ghế lại nứt ra từng vết như mạng nhện.

...

Ở phòng khác, cửa phòng đang mở, bên trong là một thiếu niên.

Tự dung có một tin tức truyền vào trong đầu: "có 35 điểm đến từ Giang Quán."

Giang Bắc nằm trên ghế, trong tay cầm một miếng dưa hấu ướp lạnh.

Lông mày khẽ nhíu lấy, sau đó từ từ cắn lấy miếng dưa hấu.

Hần đã đến thế giới này được 3 ngày kể từ khi hần xảy ra tai nạn giao thông.

Không những thế, hần còn có cả cái [Hệ Thống Cà Khịa] nữa.

Mà từ khi hần đến đây, hần cũng biết được một điều rằng ở thế giới này con người có thể tu luyện được.

Ngay lúc Giang Bắc đang ngây người, đã có một tên người hầu chạy tới, đầy đầu mồ hôi.

"Thiếu gia, thiếu gia, lão gia gọi người đến phòng khách! " hần người vừa chạy vừa nói, còn xuyết nữa ngã ra.

Giang Bắc nhíu mày, cảm thấy bức mình, tại sao lại đi đến đó? Từ khi hần xuyên không sang thế giới này, cha hần cũng sẽ không rảnh rồi đến nỗi gọi hần đến hỏi thăm xem tu luyện thế nào!

"Người nói cho cha ta biết, ta đây không rảnh."

Ài lại không muốn tu luyện cơ chứ? Vấn đề là hần biết thân thể này không thể tu luyện được nữa, vì trước kia hần đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi!

Khi Giang Bắc vẫn đang suy nghĩ, tên người hầu xoắn xuyết: "Cái này....."

Hần đã làm người hầu của Giang Bắc được 10 năm rồi, hần cũng hiểu rằng thiếu gia không tu luyện được, không giám đi gặp mặt lão gia. Thế nhưng hần lại không dám nói như vậy với lão gia đâu a..., rất dễ bị bay màu!

Lúc này, lại có thêm một người vội vã đi đến, người này Giang Bắc cũng biết - Đổ đại quân gia.

"Thiếu gia, lão gia bảo người mau tới đi, khách đã đến rồi, đừng loàn lão gia bức mình a. " Quân gia cũng mang vẻ mặt sốt ruột. (Ta cho hần cái hệ thống cà khịa mà không chọc tức được thì...hồng rồi ^...^)

Giang Bắc sững sờ, hỏi: "Khách nào?"

"Thượng Quan gia....."

Nghe đến đây, hần vỗ vỗ bờ mông đứng lên hỏi: "Đỗ lão, Thượng Quan gia đến đây làm gì?"

Lão quân gia trả lời:"Thượng Quan gia cùng phụ thân ngươi là bằng hữu, muốn tới xem thân thù của ngươi. "

Giang Bắc nghe xong lập tức hiểu ra, trách không được vừa rồi đột nhiên đã nhận được điểm

Rồi hần bỗng nhiên nghĩ đến một điều: tìm cách kiếm điểm là có thể tu luyện! Đây mới là cách tu luyện của một kẻ xuyên việt như hần!

Vậy thì đi thôi, đi cả khía kiếm lấy ít điểm chứ chờ đợi gì nữa!

Nghĩ đến đây, Giang Bắc, lập tức đi luôn.

Trong phòng khách, một nam tử tầm trung niên đang ngồi ở chủ vị, bên cạnh là một nam một nữ. Giang Quán sắc cổ tỏ ra vẻ tươi cười.

Một nam nhân hỏi: "Giang huynh, A Nam hiện tại như thế nào?"

"Tu luyện ở Vô Cực Tông." Giang Quán thuận miệng trả lời, giống như chuyện hết sức bình thường.

Nhưng mà tên nam nhân vừa hỏi kia lại mang vẻ mặt hâm mộ, tròn mắt vòng vo hai vòng, tiếp tục hỏi: "A Bắc đâu? Nghe nói hần không phải là tu sĩ. "

"Đúng vậy, ta cũng không thể hiểu nổi tên tiểu tử này nữa." Giang Quán thân nhiên đáp rất thoải mái, nhưng trong nội tâm lại đang thầm mắng"Đậu má Đậu hũ Đậu phộng, Đậu xanh Đậu đỏ Đậu đen."(cái này học của AS)

Mặt khác, khi Giang Bắc đang đi thì...."Nhận được 39 điểm từ Giang Quán."

Cái đậu xanh, lại xảy ra chuyện gì? Tự dừng lại giận hần, hần đã kịp cả khía đâu?

Vừa đi, vẫn vừa nhìn cái giao diện của hệ thống

Tu vi: không+ (cái dấu + này có ý nghĩa cả đấy nhá!)

Công pháp:không

Chiến kỹ:không

Tất cả số điểm này đều là của cha hần cung cấp cho.

Mà cái dấu cộng này, mỗi lần muốn tìm hiểu thì đều nhận được thông báo [không đủ điểm cả khía], lần này có hơn hai trăm, lại thử nhân phẩm một chút xem sao.

Khi vừa chạm vào cái dấu cộng(+) này, một đạo kim quang hiện lên, thay đổi! Nó thay đổi rồi!

Giang Bắc đã giật mình, nhìn lại thì thấy dòng chữ [Tự Khí nhất giai]!

Dụi dụi con mắt, thật sự là Tự Khí nhất giai, cảm nhận được hô hấp của mình! Chẳng có lẽ đây là tu luyện giả ư?

Lại liếc qua [Điểm cả khía], tại sao chỉ còn lại có 8...

Đi đến ngoài cửa, hần chợt nghe được một âm thanh.

"Giang huynh, đừng ủ rũ, ta có dự cảm, một vài năm nữa A Bắc sẽ bước vào Luyện Khí cảnh thôi!"

Nữ nhân ở bên kia cũng phụ họa: "Giang thúc thúc, đừng lo lắng Tiểu Bắc, Nam ca ca lúc nào trở về a..."

Giang Nam là ca ca của hần, hần tu luyện tại Vô Cực Tông, toàn bộ Giang gia đều dựa vào hần bảo kê.

Giang Bắc rất tức giận, các ngươi xem thường ta? Ta hiện tại cũng là tu sĩ!

Khi mà hần chuẩn bị bước chân vào trong phòng, chợt nghe được âm thanh buồn bực từ đằng kia.

"A Bắc như vậy, về sau giữ lại nói dối tông đường..."

Giang Quán còn chưa nói hết, đã bị thanh âm ngoài cửa cắt đứt.

Chỉ nghe được câu "Đại bàng dương cánh lên cùng gió/Mỗi lần bay đi, xa vạn dặm/ Có người mãi mãi chịu hèn chăng?" (ý câu thơ thì tự tìm hiểu đi nhé!)

Giang Bắc phía trước, quân gia ở phía sau, hai tay chấp sau lưng mà đi, đứng ở trong thính đường.

Chỉ nhìn thấy có một nam tử cũng chạc tuổi cha, còn có một nữ tử trẻ tuổi, lớn lên coi như... cũng được.

[Nhận được từ Giang Quán:37 điểm cả khía]

"Thối! Tiểu Tử, còn không mau vấn an Thượng Quan bá phụ, Thượng Quan tiểu thư!"

Giang Quán hơi nóng lên, tên Tiểu Tử thối này mấy ngày nay rất quái dị.

"Ha ha, không cần, không cần! " Đại nam tử kia cười cười đứng lên.

"Quả nhiên là tướng mạo đẹp a..., nhưng vấn đề chính là ở thực lực...Giang huynh a..., ta không thể đem con gái gả cho ngươi rồi. "

Nữ nhân bên cạnh cũng là liên tục gạt đầu phụ họa.

"Đúng vậy a! Ta đã đến luyện khí cảnh rồi, sao có thể gả cho một tên bình thường được cơ chứ! Thật không hiểu nổi là cha dẫn ta đến chỗ này làm cái(qq) gì cơ chứ?"

Giang Bắc hơi đau đầu, không phải đến xem thực lực của hần ư? Bây giờ còn chưa kiểm tra mà.

Cầu hôn? Vẫn là từ hôn?

Chỉ là, hần biết rằng nữ tử kia khinh thường hần chỉ là loại người "bình thường", không xứng với nàng ta!

"Nếu như Thượng Quan bá bá cùng Thượng Quan a di nói như vậy, ta đây cũng không ở lại, cha, ta về trước đi ăn dưa hấu! "

Linh lực sử dụng như thế nào? Hần không biết, nhưng mà! Chỉ thấy Giang Bắc gọn gàng xoay người, đạp một cước trên mặt đất.

Bành một tiếng, lưu lại một cái hố.

[Nhận được từ Giang Quán:52 điểm]

Sau đó, Giang Quán lập tức liền đứng lên, chăm chú nhìn cái hố trên mặt đất! Tuyệt đối là tụ khí cảnh!

Ngay tiếp theo à hai người Thượng Quan gia trợn mắt há hốc mồm nhìn cái hố kia.

Tất cả mọi người đều bối rối

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cái hố này...

Ít nhất cũng phải đạt đến luyện khí cảnh mới có thể tạo nên.

Mà trong đầu bọn hần vẫn nghĩ, Giang Bắc chỉ là một người bình thường a...!

Mong một vài cmt, góp ý.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Oan Gia Ngõ Hẹp

3 rười sáng dậy viết cho mấy người đọc đây, trả thời gian cho tui bằng cách like nha.

Chương 2 oan gia ngõ hẹp!

Trong đêm, ánh trăng mờ hồ, toàn bộ Liễu Vân thành bị nhấn chìm bởi bóng tối.

Đồng đông đồng!

Đêm cấm, cửa thành theo thứ tự đóng lại, cửa hàng cũng đóng lại cửa chính. (Đêm cấm chỉ đơn giản là cấm ra ngoài vào ban đêm thôi. Còn tại sao lại cấm ư? vì bên ngoài có tồn tại ác ma, ác linh v.v...)

Giang Bắc biết rõ, ở cái thế giới này vẫn còn rất nhiều thứ mà hần chưa biết được, ví dụ như là việc "đêm cấm".

Rồi hần bỗng nhớ tới vấn đề luyện công của mình. "Muốn ta ngồi xuống mà luyện công ư? Không bao giờ! Cả đời này ta sẽ không bao giờ làm như vậy!" hần nghĩ.

Trước kia hần cũng đã từng xem qua tiểu thuyết, huyền huyền tu tiên rồi, hần hiểu việc đi đánh quái thăng cấp rất tốn công sức, mà ở thế giới này lại được làm phú nhị đại, vậy thì phải tận hưởng đãi ngộ của phú nhị đại.

Nhưng mà hần cũng phải tu luyện, không tu luyện không được vì nếu như không tu luyện thì sẽ bị người bức bách.

Giang Bắc nhìn vào bảng thông số hệ thống, chỉ còn lại không đến 100 điểm?

Còn có công pháp này, chiến kỹ này, tất cả đều không có.

Mà nhớ đến Công pháp.....Giang Bắc chợt nhớ ra một quyển Công pháp.

Hần tìm mò ở dưới giường, cuối cùng hần cũng đã tìm được một quyển sách nhẵn nhéo có ghi chữ [Thôn Thiên công pháp].

Nếu như nhớ không lầm thì đây là cái thứ đã khiến cho "hần" trước kia bị tẩu hỏa nhập ma.

Cầm quyển công pháp này ở trong tay, chợt hần cảm nhận được điều gì đó, hần lại nhìn vào bảng thông tin.

[[Công pháp:Thôn Thiên công pháp +]]

Thấy cái này, trong lòng hần thầm khen hệ thống của mình thật cường đại!

Ngẫm lại một chút, công pháp đã có, chỉ là... [điểm cà khịa] vẫn chưa đủ..

Bất chợt, trên miện hần lại nở nên một nụ cười đầy quý quýet, xấu a! (Đến giờ đi cà khía rồi)

Mở cửa đi ra ngoài, mục tiêu chính là phòng của Giang Quán, mục tiêu thắng tiến!!!

Tuy nhà đều là ở trong nội viện, nhưng mà vẫn hơi xa. Xem ra, đình viện quá lớn cũng không phải là một truyện tốt.

Chẳng mấy chốc, hần đã đến cửa phòng Giang Quán.

Vừa định gõ cửa, Giang Bắc dừng lại, vỗ đầu một cái, ta đến đây chỉ để thế này thôi sao!

Thứ nhất, vì [điểm cà khía]! Thứ hai, là vì chiến kỹ!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Giang Bắc bỏ ý định gõ cửa đi.

Hần giờ chân lên..."Thoang" cánh cửa bị mở ra.

Cửa không bị đá bay đi, chất lượng vẫn rất tốt.

Rồi Giang Bắc hét lớn một tiếng: "Cha, dậy có việc! "

Giang Quán đã lớn tuổi, chìm vào giấc ngủ rất khó khăn, thật vất vả mới có thể chìm được vào trong giấc ngủ, vậy mà...

"Nhận được từ Giang Quán: 90 điểm"

"Tên phá hoại kiaaaaaaaa! " Giang Quán mắng to một câu.

Đi ra đến ngoài cửa: "Người có muốn cho người ta ngủ không hả!" Giang Quán giận dữ nói với Giang Bắc.

"Nhận được 79 điểm"

Lúc này, Giang Bắc cảm thấy hơi sợ sệt.

Nhận được hai lần điểm từ cha mà lại có thể không sợ u!

"Cha, hai cái bộ công pháp trước kia, đưa cho ta đi! " Giang Bắc tranh thủ thời gian nói ra trước khi Giang Quán kịp phát tác.

Ánh mắt âm lãnh của Giang Quán lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Kinh ngạc!

Hoàn toàn không nghĩ tới, câu này lại là câu từ miệng của Giang Bắc đi ra.

Vốn hần nghĩ rằng, tu luyện ba năm, khi vừa đạt đến cái tị khí cảnh - thành tu sĩ, thì trong thời gian ngắn, tên tiểu tử này sẽ không tu luyện thêm.

Nhưng mà! Giang Bắc lại nói ra câu này, chẳng phải là hần đang chú tâm tu luyện sao?

Giang Quán vội vàng chạy đi lấy, chỉ để lại một chữ: "chờ."

Cái tốc độ này, có thể sẽ còn nhanh hơn cái tên vận động viên da đen ở thế giới trước kia của hần. (Bổ sung thêm cho những ai không biết "tên da đen là ai: Usain Bolt (sinh 21 tháng 8 năm 1986) là một vận động viên điền kinh người Jamaica, là người đang giữ kỷ lục thế vận hội và thế giới ở các nội dung chạy 100 mét với 9,58 giây, 200 mét với 19,19 giây và cùng với các đồng đội chia sẻ kỷ lục ở nội dung chạy 4 x 100 mét tiếp sức với 37,04 giây.)

Không bao lâu sau, Giang Quán đã trở lại với một cái hộp nhỏ.

Giang Bắc vừa mở ra nhìn, hai quyển sách nhẵn nhụi nhúm nhúm được dùng vải đỏ bao lấy, nhìn qua rất trân quý.

"Là hai quyển này sao? "

"Ừ. "

"Vậy thì...chúc cha ngủ ngon a " Giang Bắc khoát tay áo, cũng không quay đầu lại nói.

Chỉ khi Giang Bắc hoàn toàn đã đi khỏi, Giang Quán mới trở về gian phòng.

"Lão gia, hai bộ công pháp kia...Thật sự cho tiểu thiếu gia ư? "

"Không sao, dù sao thì cái tên mất nết này cũng chẳng làm được ra cái trò gì. "

"Đúng rồi, U Son bên kia động tĩnh gì không? " Giang Quán lại hỏi.

"Không rõ lắm. " Đồ lão trả lời.

Giang Quán nhẹ gật đầu, cũng không hỏi nữa.

Đồ lão cũng không mở miệng, làm quán gia lâu như vậy, hần biết rõ cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Sau nửa ngày, Giang Quán tiếp tục nói: "Điều tại tên khốn kiếp kia, làm cho ta không ngủ được, người đi xuống trước đi. "

Đồ lão nhin xuống, không thể cười, liền rời đi.

Ngược lại là bên kia, Giang Bắc đã trở về phòng, nhìn chăm chăm bộ chiến kỹ, còn có bộ Thôn Thiên công pháp kia.

"Nhận được từ Giang Quán:32 điểm"

Chuyện gì? Tuy ngoài miệng có vẻ bị oan nhưng trong lòng hắn lại nghĩ ra một ý tưởng.....cà khía Giang Quán.

Thôi được rồi! Ngày nào lại đi cà khía sau! Trước tiên đem chiến kỹ cầm vào trong tay xem thế nào.

Lập tức!

Trạng thái:Tụ Khí nhất giai+

Công pháp:Thôn Thiên công pháp+

Chiến kỹ:Hồn Chương+, U Bộ+

Điểm cà khía:288

Trước tiên, đem tu vi nâng "nhẹ" lên cái nào! Điểm một cái vào vị trí đầu cộng thì:

[Không đủ điểm cà khía]

Vô lý, lần trước chẳng phải là 200 điểm là đủ rồi sao! Lừa bớ mày a...!

Nhưng mà bây giờ công pháp đã có, chiến kỹ cũng có, cảnh giới cũng đạt tới tụ khí cảnh!

Tuy đạt được cả ba yếu tố của một tu sĩ! Nhưng mà điểm cà khía không đủ, làm sao bây giờ?

Còn làm gì được nữa, tu luyện gì tầm này! Đi ngủ cho nó lành!

Cái chuyện nhỏ nhặt này mà cũng phải quan tâm đến sao? Chỉ cần đi tìm người làm một vài đợt cà khía là ổn áp rồi.

Đêm qua ngày đến, một ngày mới cũng đã đến.

Giang Bắc nằm ở trên giường, nghĩ hôm nay sẽ đi cà khía ở đâu? Như thế nào?.

Trùng trùng thành một tên phú nhị đại, không không đi ra ngoài cà khía một vài phen thì thật xin lỗi thân phận của mình.

Hắn ăn mặc tử tế, đi ra ngoài đường!

Hắn cũng chẳng có mục tiêu gì.

Liễu Vân thành không lớn, nhưng mà kiến trúc phong cách cổ xưa, lại có vẻ giống nơi tham quan du lịch.

Cách xa trong thành, trong một con đường gồ ghề có những căn nhà cũ nát, rách rưới.

"Thiếu gia, không thể đi thêm về phía trước, nơi này là khu dân nghèo. "

"Khu dân nghèo? Đi xem một chút. "

Đám thị vệ nhanh chóng đuổi theo, trong đầu tự bởi: "Xóm nghèo có cái gì để đến? "

Đám người này không có tiền đồ, trên người lại vô cùng bẩn.

Khu dân nghèo chính là chỗ lưu dân ở, không ai quản lý.

Chỉ có thể mãi ở dưới cái tầng lớp thấp kém nhất của xã hội.

Nhìn những gì trước mắt, trong nội tâm Giang Bắc thờ dài...

Vẫn là làm cái công tử nhà giàu là thoải mái nhất.

Bỗng dưng, hắn nghe được âm thanh của một tiểu hài tử đang khóc cùng với câu: "Súc sinh, người làm y phục của ta bẩn hết rồi! Dân đen, một đám dân đen! "

Nhìn sang, là một đám người gầy gò, da bọc xương đang sợ xanh mặt

Lại nhìn cái nữ nhân kia, nàng ta chính là kẻ đánh người?

Ngọa tào (câu này sau này sẽ đi vùng với "Ni mã" và một số từ khác đồng nghĩa ^.^)! Oan gia ngõ hẹp a...!

Đây không phải là Thượng Quan a di, người hôm qua vừa khinh bỉ hắn đây sao?

Lại chỗ này khi dễ người khác!

Vậy không được rồi!

Thượng Quan Minh Châu vẫn còn ở bên kia đang đá một tên tiểu hài tử.

Giang Bắc cũng muốn thử xem lực chân của hắn.

Cũng đá theo chân của Minh Châu ư? Không phải mà là... đá vào mặt!

Thượng Quan Minh Châu cũng tự khí nhất giai, coi như có chút công lực.

Hắn cảm giác được có gì đó không tốt.

Tranh thủ thời gian quay đầu!

Chỉ thấy một cái chân đạp thẳng tới mặt của nàng

Đồng tử co rút lại, chân càng lúc càng lớn!

Giang Bắc không những tốc độ nhanh, mà lại còn rất xảo trá.

Ngươi khiến cho ta cha khó chịu, ta phải khiến cho ngươi trở nên khó coi!

Bành một tiếng, Thượng Quan Minh Châu ngã xuống đất.

Nàng cảm giác trên đầu mình có vài chú chim đang lượn vòng vòng.

Ngươi khi dễ ta, nay ta cũng phải khi dễ khi dễ ngươi!

"Hôm trước ngươi khinh ta, hôm nay ta cũng sẽ dễ cho ngươi chịu cảm giác đó " Giang Bắc hừ lạnh một tiếng.

Nắm ngón tay nắm chặt thành quyền, theo mặt đánh tới.

Sau một quyền, Thượng Quan Minh Châu ngã đi trên mặt đất...

Thương hương tiếc ngọc? Vậy cũng phải xem có phải hay không hương, có phải ngọc hay không.

Gặp nữ liên thu? Đó là việc chỉ có loại người nào tàn mới làm mới thôi. (Câu này không có ý gì đến mấy tên có suy nghĩ "thấy nữ liên thu" ở mấy bộ khác đâu nhá (*•ω•)/)

"Thiếu gia, thiếu gia, đi mau! Thượng Quan gia không dễ chọc a...! "

Hộ vệ rút cục kịp phản ứng, cũng không để ý Giang Bắc phản kháng, bị lôi đi.

Mọi người chỉ cần hiểu như thế này: không nhất thiết Giang Bắc phải đi cả khịa người khác mới có điểm, chỉ cần là có người tức giận đối với hắn có điểm rồi

Đọc xong nhớ like nha, đọc xong nhớ like nha, đọc xong nhớ like nha ×3,14.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Yên Lam và "Hoa Cúc";

Cửa quán rượu, người ra vào đều đặn.

Giang Bắc cầm trong tay một tấm đại ngân phiếu.

Gió nhẹ thổi qua đôi má.

Đây là cảm giác của một kẻ có tiền, ăn cơm rau dưa cũng phải đến xa hoa nhất.

Hộ vệ nói Giang gia thiếu gia không thể mất mặt! Phải đi nơi xa hoa nhất!

Cửa quán rượu ra toàn đám người là đám người hồi hã ra vào, chật ních. Nhưng dưới sự trợ giúp của hai tên hộ vệ, Giang Bắc thành công chen lấn đi vào.

Ánh mắt của đám tiểu nhị xuyên qua tầng tầng lớp lớp người, nhìn chăm chăm Giang Bắc!

Mang theo hộ vệ, tuyệt đối là dễ béo!

Tranh thủ thời gian chạy ra đón chào!

Giang Bắc nhẹ gạt đầu, không có phản ứng gì, quay đầu đi lên trên lầu.

Trong lầu các, mấy cái thanh niên ngồi vây quanh, bên người còn có một bày ca cơ. (Muội dùng từ "ca cơ" thay cho từ "ca nữ" để đỡ đi cảm giác xa lạ!)

"Trần thiếu gia, nhìn điệu bộ này hẳn là Yên Lam cô nương muốn tới đi. "

Một ca cơ có chút ghen tuông nói.

"Yên Lam! " Hai chữ này làm cho mắt của hắn lóe sáng lên như nhìn thấy vàng.

Nghe nói người ta (Yên Lam) cầm kỳ thi họa đều tinh thông, hơn nữa đáng người khá tốt.

Không riêng như vậy, tính cách cũng tốt, thường xuyên dùng thơ ca để hội hữu.

Trần thiếu gia nằm mơ cũng muốn gặp một lần a..., hần luôn tự tin " Trong Liễu Vân thành này thì học phú của ta phải đứng ở bậc nhất. "

"Ồ, đây không phải Giang thiếu gia ư? Hôm nay đi ra ngoài, chẳng lẽ tu luyện thành công rồi sao? "

Giang Bắc theo thanh âm nhìn sang, thì thấy người kia hần không quen, nên hỏi: "Người biết ta? "

"Toàn bộ Liễu Vân thành ai không biết đến Giang thiếu gia a...! "

Trần thiếu gia nói xong, người chung quanh cũng cười vang.

Đối với bọn họ, tên Giang Bắc này chỉ là tên nhị phú của một tên nhà giàu mới nổi mà thôi, không có gì phải lo lắng.

Ngược lại, nghe nói là Giang gia đại thiếu gia rất ngưu bức, hần tu luyện ở tông môn nào đó, nên trong nhà có tu sĩ, không ai dám trêu chọc.

Giang Bắc cười cười, hần cảm thấy đám người này ngu vk nờ~.

Ta đã không muốn động đến mấy người thì thôi đi, đã vậy lại còn chêu chọc ta! Vậy thì tại sao không tận dụng cơ hội kiểm lấy "ít điểm" nhỉ?

"Tiểu nhị, cái tên thiếu năng đa ngôn(ko nào lẩm lời) này là ai? " Giang Bắc quay đầu hỏi.

Tên tiểu nhị sợ đến xuất "quần ra sòn", vì sao dám thổ hào đánh nhau, luôn lời kéo dân đen vào vạ lây a!

"Thưa Giang thiếu gia.....Đây là Trần Cúc- Trần thiếu gia. "

"Ồ? "Cúc"? Cha hần đặt tên có chút tùy ý a.... " (Ta đặt có ý cả đó)

"..." Tên tiểu nhị không dám nói lời nào.

Giang Bắc tùy ý ngồi xuống chỗ gần cửa sổ.

Mí mắt Trần Phân hung hăng nhảy vài cái, cố ý, tên Giang Bắc tuyệt đối là cố ý!

Từ lúc hần sinh ra đến bây giờ, ở trong Liễu Vân thành chưa từng có người nào dám đối xử như vậy đối với mình!

"Nhận được từ Trần Cúc: 34 điểm cà khịa. "

Trần Cúc đang chuẩn bị ra oai phủ đầu, một tiếng thét to đã cắt đứt động tác của hần, làm hần sợ tới mức hần thiếu chút nữa ngã trên mặt bàn.

"Yên Lam tiểu thư đến! "

Toàn bộ quán rượu cũng theo đó yên tĩnh trở lại.

"Chuyện gì xảy ra? " Giang Bắc có chút mộng bức, không hiểu lắm, quay đầu hỏi hộ vệ.

"Yên Lam tiểu thư đến Liễu Vân thành dạo chơi, hôm nay tới nơi này, rất nhiều người đến liếc nhìn nàng một cái. " Hộ vệ thấp giọng đáp.

Cha mẹ nó, hộ vệ cũng biết!

Mình tỉnh a...!

Mà Trần Cúc cũng nghe được đoạn hội thoại giữa Giang Bắc với đám hộ vệ.

Nhà giàu mới nổi chính là nhà giàu mới nổi, hiện tại không rảnh chơi với người, hừ, Yên Lam tiểu thư mới cần quan tâm nhất!

Trong lầu các, một tầng màn chậm rãi rơi xuống.

Lập tức, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn!

Đàn tranh phát ra loạt âm thanh, theo lụa mỏng chậm rãi lộ ra.

Giang Bắc ăn một chút rượu và thức ăn, mùi vị không tệ.

Có thể, hần cũng rất muốn thưởng thức âm nhạc.

Liếc qua mục tiêu — Trần Cúc.

Hần đang nhắm mắt hưởng thụ, có vẻ rất say mê!

Trong lòng Trần Cúc đâu có nghĩ ngợi gì nhiều, hần chỉ nghĩ rằng đã là một công tử tao nhã thì nhất định phải thưởng thức âm nhạc.

Đột nhiên, hần cảm giác bả vai bị người khác vỗ một cái.

"Người là nơi nào đến, sao người biết ta là mỳ tài tu luyện? "

"Nhận được từ Trần Cúc: 75 điểm cà khịa. "

Bị quấy rầy, hần cảm giác rất phiền.

"Đừng làm phiền bổn thiếu gia thưởng thức nhạc! "

Chỉ thấy vừa dứt lời, Trần Cúc lại lần nữa nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái mê say!

Giang Bắc vui vẻ, thứ hấn muốn chính là điều này!

"Ta yêu âm nhạc, đừng làm phiền ta thường thức?"

Vậy không được!

Ho nhẹ hai tiếng, Giang Bắc đã bắt đầu "Tu luyện".

"Họ Trần này, ngươi cảm thấy phiền não, không phải là bởi vì ngươi truy cầu thứ sai lầm đó chứ? "

"Nhận được từ Trần Cúc: 37 điểm cà khịa. "

"Vì ngươi mắc sai lầm trong việc truy cầu mà dẫn đến phiền não, chẳng nói là ngươi tu dưỡng không đủ. "

"...Nhận được 42 điểm cà khịa. "

"Nếu như ngươi không làm chính mình phiền não, thì người khác cũng không cách nào làm cho ngươi phiền não, bởi vì ngươi còn không bỏ xuống được nội tâm của ngươi a.... "

".....Nhận được 63 điểm cà khịa. "

"Không khoan dung người khác, vậy như thế nào có thể khoan dung bản thân mình? Đến cuối cùng, vẫn là khổ chính mình. " Giang Bắc nói xong thì lắc đầu như thật!

".....Nhận được 99 điểm cà khịa. "

Trần Cúc mở to mắt, cảm tức nhìn Giang Bắc.

Ngọa tào, hấn thật muốn phát điên a!

"Tiếp đi, ngươi nói tiếp đi! " Trần Cúc cay nghiệt nói.

Giang Bắc lắc đầu, thờ dài một cái.

Vừa đi còn vừa nói: "Kẻ này không thể "độ hóa" được, vậy thì chỉ có thể "độ" từ từ. "

Trần Cúc thật sự rất hối hận, khúc ca này giờ của Yên Lam, hấn chưa nghe được chút nào a!

Một muội tử đứng cạnh Yên Lam, ăn mặc rất mộc mạc, nhìn qua đã biết là thị nữ.

"Tiểu thư hôm nay gặp mọi người, dùng ca hoặc thi văn, chủ đề là về hoa, ai làm tốt nhất thì được gặp người! "

Trần Cúc cảm giác cơ hội đã đến!

"Ta tới trước! "

"Ta đến! "

"Ta là Trương gia! "

.....

Nhìn đám người này, Giang Bắc bắt đầu đi.

Rất cục nằng ta có bao nhiêu mị lực?

Một tên nam tử ở phía trước nằng, vội đi lên vì sợ sẽ có người tranh mất!

"Yên Lam cô nương, tại hạ là Thái Đức Thiên, hữu lễ. "

Sau đó, thị nữ đi đến bên cạnh Thái Đức Thiên, đăng ký, sau đó nhẹ gật đầu với Thái Đức Thiên.

Có thể đã bắt đầu.

"Thơ của ta, ta làm về Cúc

Hoa cúc vàng, nở vào chiều thu sang

Ta yêu Cúc, vì cúc đẹp mơ màng

Nhưng Cúc nở vàng, mai này rồi sẽ tan!"

(Cái bài thơ nhảm của muội ý mà, đừng để ý làm gì, thời gian đâu mà ngồi làm thơ hấn hoi a! Chủ yếu là để lấy cái câu "Ta yêu Cúc" mà thôi)

Giang Bắc nghĩ ra một vấn đề vì đó, quay đầu nhìn về phía Trần Cúc.

"Cúc này, hấn nói hấn yêu ngươi. "

"Nhận được từ Trần Cúc: 52 điểm cà khịa"

"Phốc thứ! " (mặc dù không hiểu đây là cười kiêu gì, nhưng mà thấy truyện khác như vậy nên cũng viết theo)

Rốt cục, cũng có người phát ra tiếng cười.

Một người cười, thì có thứ hai cười, sau đó.....

Nghe không hiểu... cũng bắt đầu cười!

Cả tòa quán rượu đều nở nụ cười.

Trần Cúc có chút phát sốt.

Hắn đột nhiên hiểu rõ hàm ý câu nói kia của Giang Bắc.

Hắn biết, Giang Bắc ý muốn nói hắn bị...(đến đây thôi ^.^)

Đã là phé vật không thể tu luyện, vậy mà còn đi chọc giận(cà khịa) hắn, rốt cuộc là tên này muốn gì!

Nhìn xuống, địch không động ta không động!

Định viết dài thêm tí nữa nhưng mà game mới update xong nên thôi! Ai muốn chơi cùng ta thì tải 360Mobi Ngôi Sao Bộ Lạc về chơi nhé!

Đọc xong nhớ like nha, "ta mệt mỏi quá mà! "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ta, Làm Thơ

Ngồi ở vị trí của mình.

Giang Bắc thích thú nhìn về mặt kia của Trần Cúc.

Có hơn sáu trăm điểm cà khịa, vẫn quá ít a!

Sau khi học hai quyển chiến kỹ, một quyển công pháp, bây giờ chỉ còn lại có 53 điểm. Mà chút điểm đó thì không thể nào tăng tu vi lên được.

Nhìn Trần Cúc có vẻ không muốn nói lý với mình, Giang Bắc mỉm cười, với tư cách một người nhiệt huyết, giống như là thật lòng muốn khuyên bảo hắn vậy.

Hắng giọng một cái: "Này Cúc, ngươi cảm thấy bài thơ về hoa Cúc của hắn như thế nào? "

Trần Cúc thật sự không muốn lý luận với Giang Bắc, nhưng mà...!

Thơ ca là sở trường của hắn!

Hắn có thể biểu diễn một chút.

"Không coi là thơ, không có gì đặc biệt, càng không có điều gì được nhấn mạnh. " Trần Cúc lắc đầu nói ra.

Ồ a! Rất được!

Giang Bắc vui vẻ.

Đầu kia Trần Cúc nói ra: "Ồ hai câu thơ cuối, nếu hắn muốn so sánh vẻ đẹp mơ màng với Yên Lam tiểu thư, chẳng phải ý hắn muốn nói Yên Lam tiểu thư cũng chỉ như Cúc đại? " (bây giờ mới hồi hận, tự dung tập tặc làm cái bài thơ, bây giờ lại chẳng hiểu mình có ẩn ý gì, để mà bây giờ phải bịa ý nghĩa~)

Vừa định nói tiếp, thì thấy Giang Bắc đứng lên, Trần Cúc biết có điều không hay, tranh thủ thời gian im miệng.

Vỗ tay, nhất định phải vỗ tay cho Trần Cúc.

Giang Bắc vừa cười vừa nói: "Không nghĩ tới a...! Cúc, ngươi vậy mà đối cây hoa Cúc hiểu rõ như vậy đó a! "

"Nhận được từ Trần Cúc: 67 điểm cà khịa"

"Xin hỏi công từ họ gì? "

Này nha, cái âm thanh ôn nhu này, làm cả người Trần Cúc mềm nhũn ra~!

Nàng ta hỏi ta!

"Yên Lam tiểu thư, Trần Cúc sùng hữu lễ. "(sùng=nghệ, ý tạm hiểu là dùng để thể hiện sự tôn trọng, nhưng mà không phải "hữu lễ" như đối với người bậc trên, nên mọi dùng"sùng hữu lễ")

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, nho nhã, lễ độ, đó là cách ăn nói của một công tử nho nhã.

Thị nữ đi lên phía trước: "Xin hỏi công tử có phải là Vương trình? "

"Tại hạ là Liễu Văn thành Trần gia, gia phụ Trần Sơn Hải. "

Trần Cúc có chút tức giận, thị nữ này vậy mà không biết ta, báo gia cái gia môn để thể hiện vị thế của mình!

Lập tức, những người vừa cười hân đều tròn tròn mắt, đây là Trần công tử!

Nhất là mấy người vừa cười lớn tiếng nhất, tranh thủ lùi lại.

Đi ra ngoài nếu không là...!

"Nguyên lai là Trần công tử, tiểu nữ sương hữu lễ, vừa mới nghe lời công tử nói, tiểu nữ cả gan hỏi hoa người yêu thích là gì? "

Nhìn một cái, nhìn một cái, Yên Lam tiểu thư sao có thể so sánh với những nữ tử ham giàu...

Vậy nên ra về hào phú ư? Sẽ không! Hân biểu hiện ra cái bộ mặt phong vân khinh đạm!

Trần Cúc mở cờ trong bụng, đây chính là cơ hội cho hân thể hiện

"Ta, chỉ yêu mẫu đơn! "

Cao quý, hoa lệ, chỉ có thể là hoa mẫu đơn mà thôi! (Ko hiểu về hoa, ngồi tra Google mất cả nửa tiếng (～.～))

"Quốc sắc thiên hương há kém lan?

Sống nơi lầu các ngại mưa ngàn

Khoe danh tài nữ màu tươi đỏ

Nổi tiếng chứa hoa nhụy sắc vàng

Lệnh để chẳng tuân vườn thượng uyển

Chồi non trĩu dầy dưới tro than

Danh gia, vọng tộc đều yêu chuộng

Đâu giống phù dung nở để tàn!"

(Quốc Sắc Thiên Hương- Trần Bảo Kim Thư)

Đột nhiên.

Ba ba ba! Ba ba ba!

Lại là Giang Bắc đang vỗ tay.

Yên Lam tiểu thư hỏi: "Vị công tử này là? "

"Nhận được từ Trần Cúc: 47 điểm cà khịa. "

"Hỏi ta? " Giang Bắc đem chân gà trong tay nhét vào trong mồm, xoa xoa tay.

"Dám hỏi, tiểu thư họ gì? " Giang Bắc thuận miệng hỏi.

Yên Lam có chút không vui, đến xem ta, vậy mà không biết ta họ gì?

Nàng hiểu nam nhân đều muốn tìm chủ đề để bắt chuyện, nàng cố mỉm cười trả lời: " Tiểu nữ họ Hậu. "

Đối với Giang Bắc, hân không quan tâm đến nữ tử này cho lắm, đối với hân bây giờ, cà khịa người ta và kiếm điểm là trên hết.

Hân hỏi: "Cho hỏi, Yên Lam tiểu thư là thích Hậu Mẫu? " (Hậu=khí, Mẫu=mẹ. Vậy, "hậu mẫu" là... (๑┐┌๑)!)

Lập tức!

"Nhận được từ Trần Cúc:67 điểm

Nhận được từ Yên Lam: 72 điểm

Nhận được từ Thái Đức Thiên:57 điểm

Nhận được từ ti nữ:42 điểm

Nhận được từ....."

Giang Bắc nhếch miệng, vui vẻ, chỉ cần như vậy, hân sẽ lại có một tương lai tươi sáng!

Nhìn thoáng qua bảng thông tin:[Điểm cà khịa: 1275]

Mà nhìn số điểm này, hân vội vàng tăng cấp tu vi của mình vì sợ bị ăn đòn do cà khịa quá nhiều!

[-300, tụ khí cấp hai

- 400, tụ khí tam giai

- 500, tụ khí tứ giai]

Không lên được nữa sao?

Giang Bắc có chút khó chịu, nhìn thoáng qua bảng thông tin.

[Tu vị: tụ khí tứ giai +

Công pháp:Thôn Thiên công pháp (nhất tầng)

Chiến kỹ:hồn chương (nhất tầng), U Bộ(nhất tầng)

Điểm cà khịa:75]

Lập tức, Giang Bắc liền cảm nhận được một sức mạnh to lớn đang truyền vào thân thể mình.

Phảng phất như chỉ cần mình dùng quyền là có thể làm cho cái bàn trước mắt trở thành cát bụi.

Ngẩng đầu nhìn lên bốn phía, tất cả đều nhìn hẩn chằm chằm

Cà khịa xong, bọn người này đã thực sự nổi giận.

"Thô lỗ! Cút ra ngoài! " Trần Cúc hét lớn.

Nếu không phải cổ kị ca của người, ta đã sớm cho người ăn hành ngập mặt rồi!

Nhưng đám người xung quanh lại không dám nói lời nào, đây là Giang gia công tử đó a!

Tỳ nữ cũng trừng mắt liếc: "Xin công tử tự trọng. "

Sau tấm màn, Yên Lam cũng có hơi tức giận.

"Vừa rồi công tử cắt đứt bài thơ của Trần công tử, có phải ngài cũng muốn làm một bài hay không? "

Để ta ngồi nghe một chút còn được, còn để cho ta làm thơ ư...?

"Không. " Giang Bắc trực tiếp trả lời.

"A! " Trần Cúc hất tay áo lên.

Đây là thời điểm để hẩn ra mặt!

"Giang Bắc a... Giang Bắc, người phát ngôn bữa bãi thật sự là làm cho cả Liễu Vân thành này mất mặt! "

Trần Cúc bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho tên kia mất mặt!

Giang Bắc cười ra nước mắt

Ta phát ngôn bữa bãi bao giờ vậy!

Hẩn vẫn luôn luôn "im lặng" mà?

Giang Bắc đi lên trước: "Hầu tiểu thư! Ta bắt đầu. "

"Nhận được từ Trần Cúc: 67 điểm"

Ni mã, lại bị bỏ qua!

Cảm giác này thật khó chịu.

Lão tử thì không bao giờ... nói chuyện với Giang Bắc nữa!!!!!!!!!!

Ồm rồi mà vẫn cố viết cho mn một chương! Mọi người đọc xong nhớ like và để lại một cái cmt góp ý nha!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Không Biết Là Ai Đánh

Khóe miệng Yên Lam cười như muốn câu dẫn hồn phách của người khác, gọi thị nữ đến phân phó vài câu.

Sau đó, thị nữ đi tới mở miệng nói: "Đã như vậy, kính xin Giang công tử làm thơ! "

Nội tâm Giang Bắc xem thường, chơi lạnh vậy sao!

Không nói truyện trực tiếp, mà lại đi phân phó thị nữ!

Tất cả mọi người đều đang chăm chú nhìn hắn, chuẩn bị cho một trận chê cười.

Khẽ lắc lắc ly rượu trong tay, nhẹ nhàng nhấp một ngụm để ra vẻ công tử nhà giàu.

"Muốn ta làm thơ sao...đợi một chút! "

"Nhận được từ...: 8 điểm, 9 điểm, 6 điểm, 11 điểm, 7 điểm..."

Lại thu được một mảng lớn a.

Cho dù là chân tay con muỗi thì cũng vẫn là thật.

Đạo lý kia, Giang Bắc hiểu, cho nên cứ theo đà này mà phát triển tiếp.

Chắc chắn chắc.

Bất quá, sau khi nhìn thấy đoàn người phía sau, hắn có chút mộng bức.

Bây giờ hắn mới có Tụ Khí tứ giai, có chút yếu.

Hắn hỏi hai tên thị vệ.

"Nếu như bọn hần muốn ngăn ta đi, các ngươi có bao nhiêu thành nắm chắc? "

Hai cái hộ vệ đồng thời mở miệng.

"Cái này khó mà nói....."

"Rất khó! "

Không được, Giang Bắc sầu muộn, đã đâm lao phải theo lao chứ biết làm sao bây giờ.

Làm sao bây giờ?

Hoa, đến cùng là làm về hoa gì?

Hắn là hần không có biết làm thơ a.

"Giang Bắc, ngươi đến cùng làm được hay không làm được! " Trần Cúc tức giận đến phẫn nộ vỗ bàn.

"Nhận được 35 điểm cả khịa. "

Được hay không được?

Tên tiểu tử này vậy mà hỏi ta là được hay không được?

Tặc ni mã.

Nam nhân có thể bảo là mình không được sao?

Chuồn đi?

Không có khả năng.

"Trong đầm có gì đẹp hơn Liên

Một thân một mình giữa chốn đen "

Hộ vệ lập tức đuổi kịp!

Không ít người cũng nhìn Giang Bắc, những lời này có chút ý tứ.

"Đài xanh, nhị vàng cùng cánh trắng

Mình Liên giữa bùn vẫn thanh tao"

"Nhận được từ Trần Cúc: 45 điểm"

Không phải tên này không có học hay sao!

Giang Bắc đã đi xuống lầu.

Ni mã, lại bị bỏ qua!

"Nhận được 34 điểm. "

Một bước bước ra quán rượu:

"Hoa đẹp nở rộ, ong bướm đến

Nhưng rồi khép lại, kéo người ghen"

Phía sau tấm màn mỏng, Yên Lam ní non lại hai câu cuối.

Ồ đây, hấn muốn nhấn mạnh điều gì?

Ý hấn muốn chẳng phải nói ta đẹp đến mức khiến người ta phải ghen ghét sao?

Nói chuyện lỗ mãng, chẳng qua là muốn giấu đi tài năng của mình mà thôi

Ừm...Đó là một tài tử.

"Hoàn nhi, ghi nhớ lấy nửa sau bài thơ này. "

Yên Lam phân phó thị nữ.

"Nhưng tiểu thư, hấn đối với người không tôn trọng. "

"Ghi nhớ! " Yên Lam giận dữ.

Người làm sao có thể hiểu được ẩn ý ảo diệu trong đó. (Làm cái bài thơ mất nửa tiếng, cuối cùng phải tự bịa ra cái ý không chính xác @@)

Trên đường cái, Giang Bắc đã đi ra khỏi quán rượu.

Thành công thoát thân, lại kiếm được không ít điểm

Nhưng quay đầu lại, hấn vẫn còn cảm thấy hơi sợ hãi!

Rồi hấn nhìn đám thị vệ, hỏi thử xem tu vi của mình bây giờ đã "cao" chưa.

"Hai người các người, cảnh giới gì? "

"Hồi thiếu gia, ta tụ khí ngũ giai. "

"Hồi thiếu gia, ta cũng vậy. "

Nà nì? Giang Bắc cảm thấy có chút mộng, hấn tụ khí tứ giai đã cảm thấy rất cao.

Kết quả hộ vệ là tụ khí ngũ giai?

Nếu để cho hai tên thị vệ biết được hấn đang nghĩ gì, hấn sẽ chứi rửa hấn không thôi.

Chúng ta vất vả khổ cực nhiều năm, người mất hai ngày?

Nhìn thấy Giang Bắc cau mày, hộ vệ tiếp tục nói: "Thiếu gia, trong phủ căn bản đều là tụ khí ngũ giai. "

"Ah? Vì cái gì đều là ngũ giai? " Giang Bắc khó hiểu.

"Bởi vì tụ khí ngũ giai là một tầng phân chia thực lực. "

"Tu luyện tới đó rất khó ư? "

"Tiểu nhân không rõ ràng lắm, nghe nói được có công pháp, hơn nữa mỗi lần tăng thêm nhất giai đều khó hơn rất nhiều. "

Ừ, công pháp, Giang Bắc suy nghĩ một chút, Thôn Thiên công pháp chính là một loại, trách không được cha buộc mình tu luyện.

Hơn nữa hấn cũng đã nhìn ra, công pháp rất trân quý, đây đều là cha yêu quý hấn a....

.....

Buổi chiều nóng bức

Giang Bắc trở về nhà, nằm lên trên giường. "A~, cảm giác thật thoải mái! "

Chỉ là, không lâu sau.

"Nhận được từ Thượng Quan Minh Châu: 60+70+80 điểm"

Nhận được từ Thượng Quan An Bình: 666 điểm. "

Ngọa tào! Giang Bắc lập tức an vị.. bắt đầu "tu luyện. "

Sau một canh giờ, Giang Bắc đứng lên.

Nhìn vào bảng thông tin:

[Tu vi: Luyện Khí ngũ tạng +

Công pháp: Thôn Thiên công pháp(nhất tạng), U Bộ(nhất tạng)

Điểm cà khịa: 413] (chắc mấy dh cũng biết là mấy con số này không bao giờ đúng nhĩ ^.^)

.....

Trong khi đó, ở Thượng Quan gia tộc.

Thượng Quan An Bình ngồi trong phòng khách uống trà.

Một người tiến đến.

Ngẩng đầu, cái gì đây?

"Ngọa tào! Yêu quái! " Thượng Quan An Bình một ngụm nước phun ra, thiếu chút nữa đột quỵ.

"Cha, cha, là ta a...! Ô ô ô, ta là Minh Châu a...! " Trên mặt "người kia" có đủ loại màu sắc, nhìn rất quái dị!

"Cái gì, Minh Châu? " Thượng Quan lão gia sững sờ, khuôn mặt là vẻ nghi ngờ.

"Cha! " Thượng Quan Minh Châu khóc lớn tiếng hơn, hướng phía cha đánh tới.

"Minh Châu, ngươi làm sao! " Thượng Quan An Bình đột nhiên đứng lên.

"Cha! Ta bị người đánh! "

"Ai đánh ngươi! Cha báo thù cho ngươi! "

"Không biết a..., cha, ô ô ô! " Thượng Quan Minh Châu khóc.

Thượng Quan An Bình càng phẫn nộ, bị ai đánh cũng không biết.....

"Thôi, tốt nhất là ngươi đi chườm thuốc đi, tốt nhất là cứ thành thật ở nhà ngốc mấy ngày đi! "

Văn phong của ta có vẻ hơi cvt một chút vì nhiễm rồi bà con àh!

Đọc xong nhớ like nha!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Định Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lão Tử Ngồi Ở Nhà Ăn Dưa Cũng Không Được Yên Sao!

Sáng sớm, Giang Bắc cảm nhận được một chút.

Rời giường liền nhìn thấy Tiền tổng quản đang bận rộn.

Tiền tổng quản, tên là Tiền Khản.

"Tiền tổng quản! " Giang Bắc ngáp một cái rồi kêu lên.

"Tiểu thiếu gia! " Tiền Khản sững sờ, vừa quay đầu lại liền thấy tiểu thiếu gia đang nhàn nhai đi ra.

Tranh thủ thời gian vội vàng chạy tới.

Tiểu thiếu gia luôn dùng lễ đối đãi với hần, rất tốt bụng.

Mấy ngày nay toàn là Giang Bắc đến tìm hần để kiếm tiền tiêu vặt, chẳng lẽ lại không dùng lễ đối đãi sao?

"Tiền tổng quản có bận gì không? " Giang Bắc khiêu mi hỏi.

"Chuẩn bị đi thu thuế a. Máy ngày trời hạn hán, rất nóng bức. Đảm bảo lũ dân đen sẽ không chịu nộp thuế! "

Giang Bắc nghe xong liền cảm vui vẻ, hần biết cha hần có tiền, vậy mà còn đi thu thuế?

Suy nghĩ về vấn đề này, nội tâm hần rõ ràng.

Đầu năm nay, vùng đất đáng tiền nhất là vùng đất có thể sản xuất ra lương thực!

Trần gia thì chủ yếu làm buôn bán, ngoài ra thì...thu tô những quán ven đường.

Giang gia của hắn, Thượng Quan gia, còn có Lương gia chủ yếu là thu thuế.

Ánh mắt đảo một cái.

"Được rồi, hôm nay ta sẽ đi thu thuế! "

Giang Bắc biểu lộ vẻ mặt "ta xuất mã, người yên tâm".

"Tiểu thiếu gia, cái này, cái này....."

"Đừng này này kia kia, trở về phòng ngủ đi đi! "

Giang Bắc khoát tay chặn lại, quay người rời đi.

Hắn mang theo hai tên thị vệ đi(chui) vào khu dân đen.

Ta đi làm lấy một ít chuyện tốt để "tích đức", có khi không may còn kiếm được ít điểm?

Số điểm hôm qua tiêu mất, đến hôm nay hắn nghĩ lại vẫn còn sợ hãi!

.....

Nhị Đan là một lưu dân, quê quán xảy ra đại loạn, có người bạo động, nên hắn phải trốn tới nơi này.

Xã hội không ổn định, thỉnh thoảng đã có người bạo động.

Liễu Văn thành chủ là một người tốt, phân chia cho lưu dân một mảnh đất như vậy.

Ngay tiếp theo còn có đại quân gia cùng tổng quân tới.

Chị là gần đây có gì đó hơi kỳ lạ xảy ra, số người dân nơi đây lại có vẻ hơi ít đi.

Nhị Đan không muốn nói nhiều như vậy, vì hắn biết được chỉ cần mình sống yên, đủ ăn là được rồi.

Đột nhiên hắn chứng kiến một tên công tử mặc áo đất tiền đi tới.

Nhị Đan cả kinh, tranh thủ thời gian tránh ra, không thể cản đường người ta!

Vạn nhất người ta thấy mình xấu xí, muốn nhất kích tất sát mình thì sao đây?

Lưu dân, không có địa phương nói rõ lý lẽ.

Nhị Đan vừa mới quay người, sau lưng truyền đến âm thanh.

"Huynh đệ, chờ một chút! "

Huynh đệ?

Chung quanh cũng không có ai a...!

Nhị Đan nghi nghi ngờ ngờ quay lại nhìn về phía Giang Bắc.

Phát hiện vị công tử lại đang nhìn hắn.

Nhị Đan sợ đến nỗi "quần ra sòn. "

Run run rẩy rẩy lấy ngón tay chỉ vào mình.

"Không sai, chính là ngươi! "

Giang Bắc lộ ra hàm răng trắng, vừa cười vừa nói.

Thật áng thương, quần áo tả tơi.

Nhìn người này run rẩy đi tới, Giang Bắc nội tâm thờ dài.

Ôi chào? Lại còn ướt sũng cái quần?

"Đại.....Đại nhân, xin hỏi có cái gì phản phó? "

"Cái khu lưu dân này, có bao nhiêu người? "

"Hồi bẩm đại nhân.....Tiểu nhân không biết.....Không không không! Trước kia có hơn một ngàn người, nhưng lại hiện tại ít đi không ít....."

Nhị Đan rất sợ, không thể nói không biết, nói ra thì có nghĩa là mình còn có một ít giá trị. (Haizz, ta xây dựng nhân vật hiền lành thể cơ mà, đâu có phải kẻ xấu, sao ngươi lại sợ như vậy chứ hả?)

Đám này người có quyền thế đều hi nộ vô thường. (Tính cách bất thường, cảm xúc, cách cư xử, hành động biến đổi"nhánh như chớpoooooooooooo)

Một giây trước thì "ta với ngươi là huynh đệ tốt", một giây sau "A miêu a cẩu mà cũng xứng với bổn thiếu gia đây sao! "

"Các người bình thường ăn cái gì? "

"Chính mình làm ruộng, khi thu hoạch không tốt thì nấu chút vỏ cây rễ cỏ. "

Ồ, Giang Bắc nghe xong tròn tròn mắt, trách không được.

Nghèo khó như vậy, sống không dậy nổi, chẳng trách sao lại không gầy!

"Vất vả người một chuyến, đem quần sự nơi đây gọi tới cho ta. "

"Được, được! " Nhị Đán quay người bỏ chạy.

Hộ vệ từ phía sau lưng móc ra cái cái ghế gấp cho Giang Bắc ngồi, còn lấy thêm cái lọng để che đi nhật quang.

Phải công nhận, hôm nay quá nóng!

.....

Nội viện Giang gia.

Quản gia Đỗ lão cùng Giang Quán nói ngày hôm nay Giang Bắc lại chạy ra ngoài đi chơi.

Lộ tuyến rất rõ ràng, khu dân nghèo.

Giang Quán vừa thay xong cái ghế a.....

"Cái tên bại gia này! Lại không chịu tu luyện, chạy ra ngoài chơi! "

Bên phía Giang Bắc: "Nhận được từ Giang Quán: 35 điểm. "

Giang Quán vừa nói câu này xong, ngáy người một lúc rồi chợt hỏi Đỗ quản gia.

"Lão Đỗ, người mới vừa nói tên tiểu tử này đi đâu? "

"Khu dân nghèo. "

"Đi, đuổi theo! Mấy năm nay thu thuế cũng không được tốt, tranh thủ đi xem tên bại gia đó làm thế nào, có đi lên được hay không! "

Cha ở nhà không biết chuyện gì xảy ra, làm sao lại tức giận lên hần kia chứ? Mà thôi, kệ! Có thêm điểm là được rồi.

Buổi sáng sớm nay quá bận rộn, vẫn còn chưa kịp nhìn vào bảng thông tin kia.

Nhưng hần vừa nhìn, liền tròn tròn mắt.

Ngọa tào, ngày hôm qua ta làm giàu rồi! Hơn 1661 điểm!

Có lẽ tu vi của ta vẫn hơi thấp một chút, có lẽ lên tăng thêm một ít.

Sau một lát.

Điểm cá khía của hần chỉ còn lại 661 điểm

Còn lại hơn 661 điểm, cũng không tệ lắm. Nên tăng một ít vào vũ kỹ thì tốt hơn

Vài hô hấp sai

Hồn chương(nhị tạng), U Bộ(nhị tạng), Thôn Thiên công pháp(nhị tạng).

[Điểm cá khía: 61]

Vừa lúc này, Nhị Đán đã mang theo một lão già nữa trở lại.

Ai nha, cái này lão.....vừa nhìn đã biết là bị thiếu dinh dưỡng rồi!

Nếu là những người ở HongKong thấy điều này, có lẽ họ sẽ không thể chịu nổi.

Con mắt Giang Bắc vòng vo hai cái, hỏi.

"Lão Đồng, người nói thử xem, nếu ta cho bọn họ một chỗ ở yên ấm, cha ta liệu có...tức chết không? " (Lão Đồng là một hộ vệ của Giang Bắc)

Mộng bức a!

Cùng lúc đó, không chỉ riêng hần cảm thấy(mộng bức) như vậy, mà còn có cả Giang Quán vừa mới kéo theo Tiền tổng quán cũng thấy vậy.

"Nhận được từ Giang Quán: 92 điểm"

Không có việc gì, chuyện nhỏ.

"Thiếu gia, không thể, tuyệt đối không thể a...! Đây đều là dân đen! " Tên thị vệ kia lập tức vỗ tay hô.

Giang Bắc nở nụ cười, việc này có thể suy nghĩ một chút.

Khẽ lắc đầu.

Giang Quán nhìn hần lắc đầu, tâm đề trong bụng.

Tiếp tục xem

Chỉ thấy lão nhân kia đã đi tới, cung kính đối hành lễ với Giang Bắc.

"Công tử, lão phu là trưởng thôn thôn này, Trần Trình, hữu lễ. "

"Lão nhân gia mau đứng lên, ta là Giang Bắc. " Giang Bắc mở miệng.

"Giang thiếu gia, việc thuê đất, hy vọng có thể tri hoãn một hồi, năm nay đại hạn, dân chúng lâm than a.... "

Lão nhân gia than thở khóc lóc nói.

Giang Bắc vừa nghĩ lại nói ra: "Cũng phải, ngày nóng như vậy, vậy năm nay miễn đi, các người cũng rất cực khổ a. "

"Nhận được từ Giang Quán: 333 điểm nợ khi"

Giang Bắc rút cái cổ lại, cha ở nhà thế nào biết được a...?

Mà lại, Trần Trình cũng nhìn thấy điều vui ở trước mắt. Chẳng nhẽ lời của Giang thiếu gia nói mà lại là giả được sao?

"Được rồi được rồi, xem các người gầy chưa này, trưa ngày hôm nay bốn công tử mời ăn, kêu tất cả mọi người tụ tập lại! "

Giang Bắc khoát tay áo, về mặt tùy ý nói.

"Thiếu gia, đa tạ Giang thiếu gia, ta đây sẽ gọi mọi người tới. " Lão nhân nói xong, tranh thủ thời gian chạy đi gọi người.

Cảm giác àm phủ nhị đại, thật là thoải mái a!

Trong đầu hần bây giờ, chỉ toàn là những hình ảnh về tương lai tương sáng của hần.

Trong nội tâm đang đẹp đầu.

"Nhận được từ Giang Quán: 555 điểm"

"Nghịch tử a, nghịch tử...! Lão tử muốn ở nhà ăn dưa cũng không được yên sao! "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiểu Thiếu Gia...Xong Rồi

Lúc lâu sau, trưởng thôn dẫn dắt một đám người từ trong kia ra.

"Vị này chính là Giang thiếu gia, người miễn cho chúng ta một năm thuế đó a...! "

Trần lão thở khóc lóc hô.

"Bịch, bịch. "

Đám người này lập tức liền quỳ xuống.

Lưu dân, có thói quen quỳ xuống.

"Làm gì, làm cái gì vậy! Nhanh đứng lên! " Giang Bắc tranh thủ thời gian nói ra.

Phụ nhân trụ tại đại phòng tử lý, cùng nhân tử tại lộ thượng. (Người giàu sống trong căn nhà lớn, kẻ nghèo chết đi bên vệ đường. Ta cũng không biết tiếng hần. Dùng phần mềm cá đó ^.^)

Thế hệ này làm cái người giàu có, sao có để họ như vậy được(Ta cảm thấy mik thật quá tốt đi mà,)

"Đi, đi theo ta đến Vân Đô từ lâu ăn thật ngon nào! "

Giang Bắc vung tay lên! Đi!

Giang Quán rời đi, ở nhà vì quá tức giận nên chém vài quả dưa dưa hấu.

Rốt cục, sau khi nợ khí tiêu tán, bắt đầu ăn chúng.

Mà ở bên phía Giang Bắc, hần đã bỏ vài trăm ngàn phiếu để cho bọn người lưu dân được ăn no.

Lại cho bọn họ thêm không ít các thứ đồ mang về nhà.

Không hiểu sao, Yên Lam tiểu thư lại bảo là muốn ở lại quán rượu chờ thêm mấy ngày.

Nhìn thấy Giang Bắc mang theo nhiều lưu dân như vậy tới quán ăn, Yên Lam nhìn hấn ta bằng ánh mắt kì lạ!

Mà ngay cả thị nữ cũng âm thầm ngạc nhiên, trên thế giới còn có này loại người ngu đến mức này sao?

Làm chúng ta nghỉ ngơi chậm trễ!

"Nhận được từ Trương Hoàn: 20 điểm"

Giang Bắc sững sờ, loại người ngu vợ nờ đi gần hấn

Mà không sao, có điểm là tốt rồi.

Sau đó.....

"Nhận được từ Giang Quán: 666 điểm"

Giang Bắc rút cổ lại, có lẽ tất cả những gì hấn làm cha hấn đều đã biết hết!

Biểu chiều quá nóng, mà hấn lại không dám đi đâu, chỉ có thể về nhà trong tâm thái "kính hồn bạt vía. "

Đại sảnh Giang gia, mặt Giang Quán đen như đáy nồi.

Hấn đang nhìn chăm chú về phía trước, không biết hấn đang nhìn cái gì a!

"Lão gia, thiếu gia đã trở về. " Ngoài cửa, người hầu vội vàng chạy tới.

Giang Quán gia hiệu cho người hầu lui xuống.

"Nghịch tử, nghịch tử a...! "

"Thu thuế là người nói miễn liên miễn sai! Lương gia, Thượng Quan gia thấy thế nào! Làm như thế nào! "

Lão quân gia ở bên kia lạnh run, xem ra lần này thiếu gia xong rồi.

"Lão gia, tiểu thiếu gia cũng là mềm lòng....." Lão quân gia thật sự là nhìn không được khuyên nhủ.

"Muốn làm người tốt, hấn không có tư cách làm như vậy! "

Giang Quán nói xong đứng người lên, đá gãy cái bàn!

Sau đó liền rời đi.

Lão quân gia đành đi theo sau.

.....

Giang gia nội viện, phòng Giang Bắc.

Còn chưa ngồi nóng đít.

"Thiếu gia, thiếu gia, lão gia đã đến! "

Ngọa tào! Nhanh như vậy!

Giang Bắc ngồi ở trên ghế, vội vàng đem hoa quả ăn không hết nhét vào trong miệng.

Không được.

Phải nghĩ biện pháp.

Phải giữ cái đầu lạnh.

Người hầu ở bên ngoài giương mắt nhìn, thiếu gia làm gì ở trong đó mà lâu như vậy?

"Bành! "

Người hầu vừa quay đầu lại, thiếu gia liền đóng cửa lại.....

Trong phòng, Giang Bắc nhìn bảng thông tin, một nghìn bốn trăm điểm, liều mạng!

Tăng thêm cảnh giới!

Khai mở Khí cấp hai!

Đã đến khai mở khí cảnh, mỗi lần ngàn điểm, quả thật là hơi nhiều.

Còn thừa hơn bốn trăm, tặng cái gì, tặng cái gì bây giờ?

Đã có, U Bộ!

Nếu cha đánh hấn, khẳng định chạy sẽ rất nhanh!

U Bộ(tứ tăng)

[Điểm cà khía: 25]

Nhưng vào lúc này, một tiếng hét như sấm rền vang lên, xuyên qua cánh cửa phòng, truyền vào tai Giang Bắc.

"Nghịch tử, ngươi rút ra đây cho ta! "

Ừ, là cha hấn.

Mặc dù biết cha hấn có công lúc, nhưng cũng không nghĩ tới mạnh như vậy.

Hô một cái mà dọa người như vậy.

Giang Bắc rụt rụt cái cổ, cố nén e ngại trong nội tâm

"Ta không ra! Ngươi tiến đến! "

Giang Bắc trả lời.

Ngoài hầu ở ngoài cửa nghe xong câu này liền tròn mắt, ngã nhào trên đất.

Câu này của Thiếu gia, quả thực là bá đạo a!

Nhìn lại cái cây gãy trúc bóng loáng trong tay của lão gia, chắc hẳn hôm nay thiếu gia không được sống khá giả gì!

Thiếu gia muốn nghịch thiên a...!

"Nhận được từ Giang Quán: 100 điểm cà khía. "

Đỗ quán gia cũng cảm thấy mộng bức, cần gì phải làm như vậy a! Hào hào nhận sai một phen là tốt rồi.

Giang Quán đi vào sân nhỏ, thời tiết đang nóng lực, bỗng trở nên lạnh như băng, lạnh đến nỗi như sắp có tuyết rơi!

"Nghịch tử! Ngươi nói cái gì! "

Giang Quán thật sự nổi giận.

Giang Bắc cảm thấy đến cả lông mi cũng muốn đóng băng.

Thua.....

Về mặt khí thế đã thua rồi.

"Không nói gì! "

Giang Bắc kiên trì.

Hơn phân nửa số điểm hôm nay hấn kiếm được đều là của cha hấn.

Nửa còn lại là hấn "liều chết" có được. ("Liều chết" ở đâu thì đọc lại sẽ rõ ^.^)

Kỳ thật hấn thật không phải là có ý!

Hấn cũng muốn làm quai báo báo (làm con ngoan) lắm chứ!

Giang Quán một cước đá văng cửa phòng, nhìn xem Giang Bắc đang ngầy người đứng đó.

"Chuyện nộp nông thuế, ai cho phép ngươi làm chủ! "

Giang Quán chăm chú nhìn Giang Bắc, truyền cho Giang Bắc một ít áp lực.

"Ngươi thì có cái gì mà đồng cảm cho bọn lưu dân đó! Nếu như không phải ta! Ngươi còn có cái gì! "

Nhìn biểu lộ vô cảm của Giang Bắc, Giang Quán giận quá.

"Nghịch tử! Ngươi quỳ xuống cho ta! "

"Không quỳ. "

Giang Bắc lập tức đáp.

"Ngươi nói cái gì! "

"Nam tử hấn đại trượng phu, đình thiên lập địa! Ngươi lấy cái gì bắt ta quỳ? "

Giang Bắc khua lên dừng khi nói ra.

"Ha ha ha, tốt, ha ha ha! Vô Đạo Tử Trọng, ngươi nặng bao nhiêu! Thực cho rằng khai mở khí cảnh là rất giỏi sao? Ngươi hôm nay nói cho ta nghe một chút đi, ngươi cảm cái gì đậm, ngươi lấy cái gì lập! "

Giang Quán cười lớn.

Nhưng rất rõ ràng, hắn là đang tức giận.

Bởi vì....."Nhận được từ Giang Quán: 159 điểm"

"Cầm đỉnh đầu, cầm chân lập. "

Giang Bắc nhỏ giọng lầm bầm.

Nhưng mà Giang Quán đã nghe được!

"Nghịch tử! Nghịch tử! "

Giang Bắc nhẹ nhàng lắc đầu nhìn cha hắn.

"Ngươi lắc đầu cái gì! "

Giang Quán hét lớn.

Đền lúc này, nghịch tử này lại vẫn lắc đầu, không biết nhận sai!

Giang Bắc do dự một chút: "Cha, ngươi có biết ngươi đã đã thương người khác bằng lời bói của mình không, ngươi nghĩ như vậy thì ngươi xứng đáng làm một người cha tốt sao, ngươi đã làm thương tổn thương tâm hồn nhỏ bé của ta, làm tổn thương linh hồn thuần khiết của ta. "

Khi nói ra lời nói này.

Giang Bắc cũng thật sự rất đau đớn.

"A. " Giang Quán bất đắc dĩ.

Đây là nhi tử khiến hắn thất vọng.

Vì cái gì, ta đường đường là tông chủ Vô Cực Tông lại sinh ra tên hài tử như vậy!

Giang Quán khẽ động, giờ giờ cây gậy trúc trong tay lên...!

"Ta đã không muốn với ngươi nói thêm nữa! Nghịch tử, là lời nói của ngươi tự làm hại ngươi! Ta trước giờ cũng chưa từng bắt ngươi tu luyện, nhưng hôm nay, ta phải thật tốt giáo huấn ngươi! "

Nói xong, hung hăng mà đập một phát xuống đất.

"Nghịch tử, cho dù là ai cũng không cứu được ngươi! "

Rất mạnh.

Gạch sứ men xanh đều vỡ vụn.

Cây trúc vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì.

Giang Bắc lẳng thản.

Cha hắn vậy mà lại sử dụng linh khí. Xem ra, hôm nay cha hắn muốn cho hắn một bài học rồi.

Đổ quân gia nhếch miệng, Giang tông chủ hơi kém về mặt kiểm soát cảm xúc.

Ít đọc sách, dễ tức giận. Mỗi lần hắn tức giận, đều đập phá rất nhiều đồ đạc.

Xem ra, tiểu thiếu gia phải nằm giường ít nhất nửa tháng.

Xin lỗi vì up chương muộn nha!

Đọc xong nhớ like và để lại một câu cmt góp ý. Nếu có thể nhớ cho mọi người vài cái đề cử kèm theo một ít kp nhaaaaaaaaaaaaaa!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đỉnh Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đồ Lão! Chạy!

Nội tâm Giang Bắc thật sự rất sợ.

Bất kể nói thế nào, đây cũng là cha của hắn (ở kiếp này) a...! "

Cường ép nuốt một miếng(...), ra về cao đáng.

"Chỉ có những người không tự tin về bản thân mình, mới ngu ngốc sử dụng vũ lực. "

"Cha, với tư cách là con của người, ta không hy vọng người cũng trở thành người như vậy. "

"Nhận được tưng Giang Quán: 100 điểm"

Vừa dứt lời đã lập tức có điểm.

Giang Bắc nhếch nhếch miệng, hắn không muốn chọc giận cha hắn a...!

Cái thói quen này hắn không sửa được!

Đỗ quản gia và mấy cái người hầu ở bên cạnh nom nớp lo sợ.

Tiểu thiếu gia đây là đang thăm dò lão gia a...!

Đã xong, tiểu thiếu gia đã xong.....

Tội không đáng chết, nhưng là không thể thiếu cái da tróc thịt bong!

Lại nhìn Giang Quán, lúc này cặp mắt của hắn phảng phất như là lỗ đen.

Giờ khắc này hắn, cảm tình dường như không còn.

Giang Bắc sắc hít một hơi, nói tiếp.

"Cha! Về việc miễn thuế của năm nay, ta không ngại nhận sai lầm với người! Năm nay đại hạn người cũng thấy đấy! Người đây là tuyệt đường sống của họ a...! "

Tiểu thiếu gia, đừng nói nữa..... Người là người đang muốn thực sự trọng giận lão gia a!

Đỗ lão tay run lên.

Nhìn xem lưng Giang Quán, hai vai thỉnh thoảng run lên một cái.

Trong trí nhớ của hắn, lão tông chủ chưa từng tức giận như vậy!

Hắn rất muốn ngăn chặn tiểu thiếu gia nói tiếp.

Bên kia, "Nhận được từ Giang Quán: 200 điểm. "

"Bức bọn họ vào con đường chết? Tốt, rất tốt a...! Nghịch tử! Nghịch tử người cánh cứng cấp rồi! "

Giang Quán hét lớn, chộp lấy cây gậy trúc trong tay liền đi tới.

"Cha, chuyện gì cũng từ từ, đừng động thủ! Chết cũng phải cho ta một chết cái mình bạch! "

Giang Bắc da đầu run lên, tranh thủ thời gian hét lớn một tiếng.

Đỗ lão cũng tranh thủ thời gian khích lệ.

"Hô....."

Giang Quán thở dài ra một hơi, hai mắt nhìn chăm chăm Giang Bắc từng chữ từng chữ nói.

"Người có thể có ngày hôm nay, tất cả đều là do ta mà ra! Có năng lực liền ly khai Giang gia, ta nhìn người có thể hay không xông xáo một phen ra trò! "

Quả nhiên là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép a...!

Thượng Quan gia con gái không nói trước, Trần gia, Lương gia, còn có thành chủ Vương gia.

Tất cả thế hệ trẻ tuổi, có ai như hắn không?

Như thế nào mà cùng là người thế hệ sau mà hắn lại yếu kém như vậy!

"Thiếu gia, tranh thủ thời gian nhận lầm với lão gia a...! "

Đỗ lão tranh thủ thời gian nói ra, còn hướng về phía Giang Bắc trừng mắt nhìn.

Giang Bắc không có chú ý, bởi vì hắn đã tròn tròn mắt.

Cho phép hắn ly khai khỏi gia môn?

Vậy không được!

"Ta không đi! Ta hiện tại sành ăn, ngày ngày chơi bồi lêu lổng cái gì đều không cần làm, để cho ta đi, (no way)không có cửa đâu. "

Giang Bắc cũng là trong lòng cũng nổi giận, như thế nào một lời không hợp muốn đuổi ta đi!

"Nghịch tử! Choi bời lâu lỏng? Tốt, rất tốt! Ta xem xem hôm nay ai có thể bảo trụ người! "

Giang Quán đã hoàn toàn bạo phát!

"Nhận được từ Giang Quán: 666 điểm. "

Ủ? Lại thêm 666 điểm nữa?

Giang Bắc sững sờ, hình như là cho hơi nhiều a....

Lại nhìn Giang Quán, hắn đã dẫn theo cây gậy trúc bóng loáng đi tới.

Bảng thông tin của hệ thống, hắn còn chưa kịp nhìn!

Cha đã ra sắp đến nơi rồi! Ngọa tào!

U Bộ!

Lập tức, Giang Bắc sử dụng U Bộ bỏ chạy.

Đập trượt, mặt đất liền nứt vỡ.

"Cha, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! "

Giang Bắc hoàn toàn không có ý thức được vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ vội tránh thoát đi.

Ngược lại là cha hơi sững sờ.

"Tiểu Tử! Đã biết sử dụng U Bộ rồi sao? Hữu dụng không? "

Sử dụng chút linh lực để nói, Giang Quán lần nữa vọt tới!

Giang Bắc không nghĩ nhiều, lập tức xông ra bên ngoài!

Đã đạt đến tầng thứ tư rồi sao.

Cái Tiểu Tử này? Đã luyện đến đó rồi sao?

Nội tâm Giang Quán cảm thấy kinh dị, nhưng mà! Đánh! Phải đánh!

Nếu hôm nay không đánh! Ngủ cũng không được sống yên ổn!

Giang Quán lần nữa nhắc tới linh lực, khai mở mười phần lực lượng.

Lập tức, Giang Bắc chạy ra ngoài, Giang Quán cũng đuổi theo sau.

Giang Bắc chạy gấp a..., như thế nào a..., như thế nào a!

Nhìn cha hắn mặt hầm hầm bước từng bước đi ra.

Nhìn cái cây gậy trúc bóng loáng kia giờ phút này còn đáng sợ hơn cả một cây đại đao.

Không được! Không thể ngồi chờ chết như vậy được!

Phản kích!

Tranh thủ thời gian liếc mắt nhìn bảng thông tin hệ thống.

[Điểm cá nhân: 1342]

Tăng ngay, tăng ngay!

Khai mở khí cảnh tầng hai!

U Bộ(nhất giai đại thành)

Lập tức, chỉ còn lại 42 điểm.

Giang Bắc cảm giác chân của mình như ở trên Phong Hóa Luân, muốn chạy như nào liền chạy thế đó.

Được rồi, đã đến giờ phản kích.

"Nghịch tử! Ta đánh chết người! "

Sống sờ sờ khai mở khí cảnh khí tức a...!

Đỗ lão không dám nhìn.

Dù là tông chủ chỉ dùng 1% thực lực thì cũng không phải là lực lượng mà thiếu gia có thể chấp nhận được.

U Bộ, U Bộ!

Giang Bắc lập tức lách mình!

Giang Quán ngăn cản cả người.

Đại thành?

Tuy chỉ là nhất giai, nhưng mà hần mới học được có mấy ngày? Hai ngày a!

Lúc trước không có chú ý, liền cho rằng mới nhập môn, nhưng mà hiện tại!

Hần kinh ngạc!

Không riêng gì hần, ánh mắt Đồ lão cũng tràn đầy kinh (cmm) ngạc!

Thiếu gia là một kỳ tài ru luyện a...!

Tuyệt đối là kỳ tài!

U Bộ là cao cấp chiến kỹ!

Ngay tại lúc Giang Quán đang ngăn người.

Giang Bắc cũng không ngừng lại, nghiêng người đi tới gần hần.

Vị trí này, rất quen thuộc.

Quen thuộc ở đâu, Giang Bắc trong lúc nhất thời không nhớ ra được.

Đá hần!

Theo đó đá hần?

Đá vào mặt!

Giang Bắc không lùi mà tiến tới, trực tiếp đi về bên phải Giang Quán.

Giang Quán đột nhiên quay đầu lại, một cái chân to hướng về phía mặt mình!

Đồng tử co rút lại, bàn chân càng lúc càng lớn.

Tranh thủ thời gian vận dụng linh lực của mình, nhưng mà!

Đã chậm!

Hần chỉ có thể giơ tay lên trong cây gậy trúc.

Tiểu Từ, ta nhìn ngươi có bao nhiêu thực lực!

Cường giả chính là cường giả, gặp nguy không loạn.

"Răng rắc. "

"Bành! "

"Nghịch từ! "

Liên tiếp là những thanh âm, Đồ lão ngậy ngốc ở đằng kia nhìn xem.

Nhìn hần đã làm cái gì?

Giang Bắc đem cây gậy trúc đập gãy.

Sau đó, lần nữa phát lực, một cước đá vào trên ngực Giang Quán.

Lại sau đó, Giang Quán liền bay lên.

Hiện tại.....Giang Bắc ở đằng kia ngậy ngốc đứng đấy.

"Đồ quân gia! Đi! "

Từ đằng sau, một âm thanh truyền đến, Đồ lão quay người bỏ chạy.

Hôm nay mệt được nghỉ, sẽ cố gắng uo thêm một chương vài lúc tối hoặc sáng mai!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Lại Tới Khu Lưu Dân

Giang Quán bị đập!

Giang Bắc trong lòng sợ hãi!

"Tốt! Rất tốt a...! "

Bên ngoài truyền đến âm thanh của Giang Quán.

Trong lòng của Giang Bắc căng thẳng, cha đây là ý gì.

Hắn thề với trời, hắn tuyệt đối không phải cố ý. Mà là một "thứ gì đó từ trong tâm hồn" lôi kéo hắn.

Mà chẳng phải là hắn chỉ đập một cái lên mặt sao?

Ngoài cửa, Giang Quán cùng Đổ lão một trước một sau đi tới.

Đổ lão cũng là một hồi da đầu run lên.

Tông chủ chính là tông chủ, bị đá mà có thể nhịn được sao!

Không có việc gì sao? Sao có thể!

Vốn cũng chính là muốn dạy dỗ giáo huấn một chút, về việc hạ sát thì hắn vẫn không nỡ!

Không nghĩ tới, không nghĩ tới a...!

U Bộ nhất giai đại thành!

Năm đó, hắn khổ tu ba tháng mới hoàn thành cái này thành tựu a...!

Giang Quán đi ở phía trước ngẩng đầu ưỡn ngực, chấp hai tay sau lưng.

"Ha ha ha, ha ha ha, tốt, rất tốt a...! Tên nghịch tử này, rất tốt! " Tiếng cười mang theo vẻ tự hào.

Đổ quán gia kéo ra khoe miệng, không biết nói cái gì cho phải.

"Đổ huynh! Chuẩn bị rượu cho tốt! Đêm nay không say không về! "

Giang Quán quay đầu cười lớn nói.

Đổ lão thân thể chấn động, hai mắt đục ngầu có chút phiếm hồng.

"Lão gia....."

"Sao lại là lão gia! Trước kia gọi là gì! "

"Ca! "

"Nhi tử của Giang Quán ta! Tại sao có thể là phế vật! Lương gia, Thượng Quan gia đám kia muốn chê cười con ta, phải xem thật kỹ lại mình cái dâ! Ha ha ha ha! "

Giang Quán che dấu nét vui mừng trên mặt, phảng phất như trẻ tuổi mười tuổi.

Trong phòng, Giang Bắc nằm bên trên ghế nằm

"Đại Thành! Cầm quả ướp lạnh đến! "

"Vâng! Thiếu gia! "

Ngày siêu nóng bức, bức mình không thôi.

Vận động kịch liệt như vậy, không tốt cho lắm!

Hắn ngại nóng nên không nhúc nhích, chẳng nhẽ là người khác không thấy nóng sao! (Ý là không phải chỉ một mình hắn cảm thấy nóng)

Ví dụ như, Trần Cúc.

Gần đây tâm tình không phải rất tốt, vậy mà sáng nay còn làm rớt bễ nhiều cái chén trà.

Vốn là Yên Lam tiểu thư cố gắng tạo nên danh tiếng, kết quả lại đụng phải Giang Bắc. (Duyên do mệnh đặt)

Cam lâm nương! (Một từ để chữ... thề)

Đụng phải rồi lại đụng phải một lần nữa thì phải dùng từ như vậy.

Ukm! Đúng là rất có văn hóa!

Nhưng chưa, hấn chưa từ bỏ ý định, sáng sớm tiếp tục ngồi chễm hễm chờ tại Vân Đô từ lâu!

Còn vị Yên Lam tiểu thư kia, người ta không thêm đề ý hấn.

Nhưng mà ngồi ở quán rượu thì có một điểm tốt, đó là tin tức rất linh thông!

Không có việc gì làm, vừa ngồi nhìn đám người tiểu nhị ra vào, lại nhìn mấy người kia tán gẫu.

"Giang gia tiểu thiếu gia điên rồi, nghe nói hấn giao tiếp với bọn dân đen? "

"Nói như thế nào! Huynh đài nhàn kể lại một chút! "

Nghe xong, kẻ kia liền kích động.

Trần Cúc lỗ tai cũng đưa tới.

"Liền vừa mới đây, Giang gia tiểu thiếu gia tại đây mở tiệc chiêu đãi mấy chục bàn lưu dân! "

"Ồ! Giang gia thiếu gia? Là cái tên không nên nổi Tụ khí kia? "

"Đúng! Hấn còn mua cho bọn lưu dân đó không ít đồ đạc, ha ha ha, buồn cười chết ta! "

"Biết cái gì, cái này gọi là vì phú nhân nghĩa, ta là làm không được. "

Nghe thế, Trần Cúc sinh ra một cổ nóng tính!

Giang Bắc, lại là Giang Bắc!

Hấn đã về nhà hỏi! Ca của hấn - Giang Nam căn bản là không có trở về!

Mũi heo chọc vào hành tây, lại già bộ sâu như vậy?

"Nhận được 60 điểm. "

Bên kia Giang Bắc vừa mới ăn dưa hấu, thiếu chút nữa phun ra.

Cái tên Cúc này lại lên cơn...

Nói tiếp, Vân Đô từ lâu này, người tụ họp càng ngày càng nhiều.

Tất cả mọi người đều theo một cái quan điểm, Giang gia tiểu thiếu gia điên rồi!

Về sau nên cách xa hấn ột chút.

Nhưng mà Trần Cúc suy nghĩ minh bạch một điều.

Không phải nguoi theo đường thơ ca sao, rất tốt!

Ta đây liền lấy vũ lực áp đảo nguoi!

Khuya về nhà, chuyện thứ nhất làm là sẽ đem Hồng giáo đầu tìm tới đây.

Hai người không biết trốn ở trong phòng làm cái gì.

Cách nửa ngày, Hồng giáo đầu rốt cục đi ra, xoa xoa tảng mồ hôi trên đầu.

Thi thảo tự nói: "Tên điên, hoàn toàn muốn chết, muốn xử lý Giang gia tiểu thiếu gia? "

Vừa nghĩ tới sự tình này, hấn vẫn còn có chút kích động không nhỏ!

Sáng sớm, Giang Bắc liền nhìn bảng thông tin hệ thống.

Lại hơn hai trăm, đều là từ Trần Cúc cung cấp cho.

Suy nghĩ một chút về thủ đoạn điểm huyết ở kiếp trước, vượt vượt huyết Thái Dương, luân(phiên) cạo hóc mắt.

Giang Bắc không nóng nảy, làm một tên phú nhị đại thì tâm tính phải cất kỹ.

Nhất là bây giờ, càng là không thể sót ruột.

Ngược lại là lão già Thượng Quan An Bình kia, mấy ngày nay một mực không có tới tìm hấn gây sự, nó hơi khác so với Giang Bắc dự kiến.

Không hiểu nổi.

Không muốn.

Đi ra ngoài đi chơi! Hưởng thụ cuộc sống của một tên phú nhị đại.

Tu luyện? Ra ngoài làm vài ba pha cà khịa là được rồi!

Liễu Vân thành không có gì đùa, chỉ còn cách đi vào tù lâu mà thôi.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại, hắn kêu hộ vệ: "Đi! Đi khu dân nghèo! "

Hộ vệ chết lặng, lại đi khu dân nghèo!

Lần trước miễn nông thuê chọc giận lão gia thành cái dạng gì, ngài còn chưa có bài học ư?

Rất nhanh liền đi tới khu dân nghèo.

Một đại bang lưu dân đang chuẩn bị đi ra ngoài làm việc, từ xa liền thấy được Giang Bắc.

"Giang thiếu gia sớm! "

"Giang thiếu gia tốt! "

Lần này lưu dân cũng không phải quý, đây cũng là Giang Bắc lần nữa cường điệu.

Nhìn xem mặt đất gồ ghề.

"Lão Đồng, trở về gọi Tiền tổng quản, cầm hai vạn lượng ngân phiếu đến đây! "

Hộ vệ sững sờ, mộng ép, trước kia tiểu thiếu gia đều là cầm một hai ngàn một hai ngàn, lần này như thế nào bỏ thêm số không?

Hắn cũng không dám hỏi, hỏi dễ dàng gặp chuyện không may.

Hắn cũng không dám đi, đi không biết tiền xài như thế nào, Tiền tổng quản không thể cho hắn.

Giang Bắc nhìn hắn ngây ngốc như thể muốn hỏi " Lấy làm gì vậy? ", hắn đã minh bạch.

"Lấy tiền sửa đường! "

Lão Đồng chất phác nhẹ gạt đầu, xoay người rời đi.

Tiểu thiếu gia như vậy, đã thành thói quen.....

Nhị Đan ở gần Giang Bắc nhất, nghe được.

Trực tiếp quay đầu lại hô to một tiếng.

"Giang thiếu gia cấp tiền cho chúng ta sửa đường! "

Xôn xao

Đằng sau lập tức mộng ép.

Lão Đồng cũng mộng ép, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Giang Bắc lòng có nhận thấy, quay đầu: "Lão Đồng! "

Lão Đồng khăn trương, có phải muốn thay đổi quyết định này hay không?

"Trở về tìm Tiền Khản cầm năm vạn, đem tường thành và những vật kia sửa lại hết. "

Hộ vệ: ☹___☹

Úkm! Đại khái chính là cái biểu lộ này, rất thống khổ.

Nhưng mà hắn vẫn rời đi, mệnh lệnh của tiểu thiếu gia, không thể phản kháng.

Nhị Đan đột nhiên trở nên khăn trương.

Bên trong bọn người lưu dân, Nhị Đan được hắn rất thương thức, chất phác.

Nhưng mà tâm tính không quá đủ.

"Nhị Đan, làm sao vậy? " Giang Bắc cười hỏi.

Rất hòa ái.

"Thiếu gia, cái kia, bên kia có người! " Nhị Đan hai mắt tròn to, phảng phất như nhìn thấy cái đồ vật gì cực kỳ khủng khiếp.

Sợ tới mức Giang Bắc cũng quay đầu nhìn xem.

"Không có việc gì, Đan, từ từ nói. "

"Bên kia có người, có người ở đập đồ vật! Đập đồ dùng trong nhà mà ngài mua cho chúng ta! "

Nhị Đản rót ra một ít nước mắt kèm theo một ít nước mũi, kêu thảm

"Đập những thứ ta mua? Bao nhiêu người! "

"Thiếu gia, một hai ba bốn năm, năm cái, năm người! " Nhị Đản đồng tử phóng đại, rất sợ hãi.

"Đi! "

Giang Bắc trực tiếp mời tên hộ vệ còn lại, năm người, bằng thực lực của hắn bây giờ, có thể khô máu được!

Cho dù đánh không lại, bằng U Bộ nhất giai đại thành của hắn cũng có thể chạy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ta Muốn Biết Người...

Đập vào mắt là một mảnh đất bằng.

Buổi chiều ngày hôm qua vừa mới dọn dẹp xong, có một số hộ dân ở đó còn phải chuyển đi.

Nếu nơi này được giữ gìn tốt, muốn xây làm quảng trường cũng có thể.

Năm cái đại hán phía trước, cầm đầu chính là tên có chòm râu dài.

Lại nhìn xang tên đang vui vẻ chỉ đạo ở bên đường.

Đây đúng là oan gia đó a...Trần Cúc!

Giang Bắc không đi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, tranh thủ lui người lại đằng sau.

"Nhị Đản, mắng bọn hắn. " Giang Bắc nhỏ giọng nói ra.

Bọn lưu dân bình thường nhìn thấy đám người này liền sẽ chạy, nhưng hôm nay lại có Giang Bắc làm chỗ dựa nên.

"Cam lâm nương! Thứ hỗn đản! Các người đi khi dễ chúng ta! "

Những người ở đằng sau nhìn Nhị Đản một chút lại nhìn một chút Giang Bắc một cái...đã minh bạch.

Khai miệng phun lời!

Nguyên một đám miệng phun hương thơm, miệng nhỏ lau mặt.

Căn bản dùng không được.

Thậm chí đến cả một số tiếng địa phương bọn họ cũng mang ra để chửi, chửi bằng tất cả những gì mà họ có thể chửi được, chửi như chưa bao giờ được chửi luôn.

Chỉ có một câu chửi đi vào lòng người:"Cạo chết người Quy Tôn nhì! "

.....

"Nhận được:+30+34+32+45+32+56... điểm. "

Ủ, đa phân là đến từ tên kia - Trần Cúc.

Oan có đầu nợ có chủ, Không hiểu sao tên Trần Cúc này lại cứ dõn tất cả lên đầu của hắn.

Mà bọn người lưu dân kia, vẫn tiếp tục mắng như thường!

Hộ vệ lấy ra ghế đầu, Giang Bắc ngồi yên tĩnh ăn trái cây.

Cái kiểu phương thức tu luyện này thật tốt a!

Hồng giáo đầu rất tức giận, hắn đã phải ở trần gia giúp cho bọn họ huấn luyện lính còn chưa tính.

Vậy mà đến cả những chuyện như vậy mà hắn cũng phải dẫn đầu đi.

Hắn đang rất tức giận! Vậy mà đám người kia, nhìn thấy hắn tới đây dễ đập phá đồ đạc lại không chạy mau đi, lại còn ngang nhiên dám ở đây chửi bới...?

Ngọa tào!

Hồng giáo đầu lập tức giết chết một người nhằm giết gà dọa khỉ!

Nhìn thoáng qua Trần Cúc, cái ánh mắt này của Trần Cúc, Hồng giáo đầu đã hiểu.

Đi đi! Pikachu! (Hình như có cái gì đó sai sai (@´-`)/)

Hồng giáo đầu bắt đầu đi về hướng này, đám người lưu dân kia cũng không có chạy đi, vì bọn hắn biết vẫn còn Giang Bắc ở đằng sau cơ mà.

"Thiếu gia, hắn là Trần gia Hồng giáo đầu. "

Hộ vệ nhỏ giọng nói cho Giang Bắc biết.

"Ah, mọi người tránh ra, tránh ra a. " Giang Bắc thuận miệng nói ra, đứng lên.

Đám kia lưu dân không mắng nữa, dẹp ra, nhường lại một con đường.

Chỉ thấy thân ảnh Giang Bắc xuất hiện, Trần Cúc nhìn chăm chăm hắn.

"Người là Hồng gia giáo đầu? "-Giang Bắc hỏi.

"Nhận được từ Trần Cúc: 66 điểm. "

Lại không đề ý tới hắn.

Trái lại, Hồng giáo đầu ngừng lại, hai đám đều bốc hơi nóng, không nói lời nào.

Hộ vệ cũng kịp phản ứng!

Lập tức liền tiến lên một bước, ngăn trước người Giang Bắc.

Khả năng là đánh không lại, nhưng lại phải đánh!

Đánh thì còn có thể nháo lên một ít, nhưng mà chạy thì phải chết.

Giang Bắc âm thầm nhẹ gạt đầu, bản thân lại đạt được một tầng an toàn cao hơn.

Hộ vệ Giang gia rất có đạo đức công việc.

Hồng giáo đầu đảo(con người) một vòng, phải tranh thủ nhanh chóng việc này.

Tay phải đột nhiên duỗi ra, quát lớn: "Phong Tễn! "

Cùng lúc đó, hộ vệ cũng với bàn tay ra, tạo thành tầng phòng thủ ở đằng trước.

"Oanh! "

Chấn động cực lớn.

Giang Bắc rung mình, nếu dính đòn kiểu này, không thổ huyết cũng phải đau nửa ngày.

Bọn lưu dân luống cuống, Thần Tiên, đây đều là Thần Tiên a...!

Trần Cúc trong nội tâm oán niệm rất nặng, nhưng lần này cũng không có trực tiếp tục đến Giang Bắc!

Hướng bên cạnh thoáng nhìn một cái...

"NGỌA TÀO...! "

Yên Lam tiểu thư cũng tới!

Nàng ta ngoại trừ muốn gặp gặp Giang Bắc, cùng hắn cứu lưu dân, còn có thể có cái gì!

"Nhận được từ Trần Cúc: 88 điểm nội khí. "

Mà trong nội tâm Giang Bắc rất rõ ràng, cái chuyện này thì phải chính hắn tự đi xử lý rồi.

Vỗ vổ bụi trên người, đứng lên.

U Bộ trước khai mở.

"Phong tiễn! Phong tiễn! "

Hồng giáo đầu lại liên tiếp oanh ra hai lần.

Giang Bắc nhảy lên thật cao, nhưng trong lòng đang suy nghĩ nên phản kích như thế nào.

Còn Trần Cúc bên kia thì đang cảm thấy là rất thoải mái.

Yên Lam cũng nhìn thấy Giang Bắc, muốn ra tay giúp đỡ hắn một cái, thế nhưng đã quá chậm.

Chỉ thấy Hồng giáo đầu lần nữa xuất ra Phong Tiễn.

Giang Bắc kinh hãi, hắn đã minh bạch, lần này tránh không khỏi!

Rồi bỗng dưng hắn nhớ lại Hồn Chương vẫn chưa sử dụng lần nào! Không biết nếu hắn sử dụng sẽ ra sao!

Chỉ thấy Giang Bắc hai tay ngăn tại trước ngực, cứng rắn chịu Phong Tiến!

Linh khí lộ ra, một cái cực lớn che chắn trước ngực.

Hai đạo phong tiễn như là đá chìm đáy biển, một cái bọt cũng đều không có.

Nội tâm Hồng giáo đầu lạnh một nửa, trong lòng Trần Cúc lạnh ngắt.

"Người ăn gian, ăn gian, người dựa vào cái gì! "

Trong lòng Trần Cúc reo hò.

Đến Yên Lam cũng ngăn cả người, không phải nói hấn là "kỳ tài tu luyện" ư.....

Vốn đang tưởng rằng nói mát, vậy mà lại thật sự là thật sự kỳ tài tu luyện. (Là nói mát thật đó sự tỳ eyy)

Người ở Liễu Vân thành này thật là có chút kì quái đi.

Hai tay Giang Bắc giao nhau lấy nhau, nhắm chặt hai mắt.

"Chương hộ vệ, thế nào! "

"Không lọt được! Thiếu gia, nó không chui vào được, không đúng! Là không thấy! "

Lão hương chỉ ngậy ngốc nhìn Giang Bắc, hung hăng nuốt nhỏ nước miếng.

Giang Bắc quay đầu, có chút mộng bức.

Mà Hồng giáo đầu bên kia miệng lớn thở hổn hển.

Đột nhiên, "Nhận được từ Hồng Khả: 87 điểm. "

Giang Bắc vui vẻ, Hồng Khả? Vừa rồi cũng không có không có chú ý.

Tâm tính Hồng giáo đầu sụp đổ, rất khó chịu.

Chỉ là một cái tên phế vật thôi mà mình cũng không đối phó nổi.

Pháp bảo, tuyệt đối là hấn có pháp bảo!

Tuy nội tâm suy nghĩ như vậy, nhưng trên mặt là một bộ dáng lo lắng.

"Giang thiếu gia, nguyên lai là Giang thiếu gia! "

Trên mặt hấn còn có mang theo các loại "kinh ngạc", lúc đó lúc trắng.

Giang Bắc tức giận. Đồ vật mà ta phải bỏ cả tiền ra mua vậy mà các người nói muốn đặt là liền đập sao!

Giang Bắc từng bước một đi tới, không nói một lời, biểu lộ lạnh như băng.

Bầu không khí rất quý dị.

Hồng giáo đầu có chút sợ hãi.

"Giang thiếu gia, người đây là muốn làm gì! "

"Làm gì? Người vừa rồi làm cái gì, ta hiện tại muốn làm cái đó! "

"Giang thiếu gia, ta vừa mới nhận làm người. "

Hồng giáo đầu kinh hãi, tranh thủ thời gian nói mò.

Nhưng mà, biểu lộ Giang Bắc lại càng nghiêm túc lên.

Hấn đã Khai mở khí nhất giai(tương đương là tụ khí lục giai), còn có bốn tên tụ khí ngũ giai làm sao có thể sợ người!

Được rồi, còn phải tính cả tên Trần thiếu gia cũng là Tụ Khí ngũ giai nữa!

Căn bản không cần kinh sợ!

Lúc này Trần Cúc đã chạy đến bên người Yên Lam.

Hấn không biết nên khoa tay múa chân nói cái gì.

Yên Lam hoàn toàn không để ý tới hấn, hấn lại bị ăn bơ!

Cam Lâm Nương*! (Một câu chửi thề)

"Nhận được từ Trần Cúc: 88 điểm. "

Giang Bắc nhận được [điểm cà khịa], híp mắt nhìn xem Hồng giáo đầu.

Địch quân có chút mạnh mẽ, nên tăng thêm một chút.

[Hồn chuông(tứ giai)

Điểm cà khịa: 32]

"Hong giáo đầu, người cảnh giới gì? "

Giang Bắc lạnh giọng hỏi.

"Ta khai mở khí nhất giai, không đáng nhắc đến, Giang thiếu gia muốn chi giáo qua một cái? "

"Chỉ giáo chưa nói tới, ta chỉ muốn biết người đến trình độ nào! "

Ta lắm lúc cũng không biết nên dùng từ nào diễn đạt, lắm lúc không biết dùng từ nào thì hợp lý hơn, nên là nếu có chỗ nào diễn đạt không hợp lý thì mọi người cmt báo ta, ta sẽ sửa lại.

À, xin lỗi vì hôm qua không có chương nhé, mong mn sẽ không bỏ truyện của ta a.

Đọc xong nhớ like nha, nếu có thì cho ta xin một vài cái kp nhì!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thì Ra, Đánh Người Thoải Mái Như Vậy!

Bình thường, Giang Bắc sẽ không bao giờ động thủ với người khác.

Thế nhưng mà, cái tên kia lại muốn động thủ với hắn a!

Không hiểu sao, người ta đã tới tận nơi này để tìm mình thì thôi đi, lại còn muốn giết mình?

Chi điểm? Cái gì mà chi điểm, ta chỉ muốn giết người!

Người còn thấp hơn lão từ cả một cánh giới, lão từ còn sợ cái (qq) gì a!

Dưới lúc Hồng giáo đầu há hốc mồm kinh ngạc, Giang Bắc xuất thủ!

Ngựa tào, vậy mà hắn dám ra tay thật!

Hồng giáo đầu mới đầu không tin, sau đó luống cuống, vừa rồi hắn cũng cảm nhận được là hắn đánh không lại Giang Bắc a!

"Nhận được từ Hồng giáo đầu: 88 điểm nợ khí. "

"Hồn chuông! "

Chỉ nghe Giang Bắc hét lớn một tiếng.

Vèn vèn chủ có cánh tay phải Bắc vèn vuren ra!

Một đoàn sương trắng giống như linh lực đột nhiên bắt đầu vây quanh, xoay tròn trong lòng bàn tay!

Sau đó thay đổi! Thay đổi!

Sương mù bắt đầu biến sắc, biến thành màu đen, ngưng tụ trong lòng bàn tay của Giang Bắc.

Nếu như nhìn kỹ, có thể trông thấy đó là một bàn tay nhỏ màu đen, rất là quý dị!

Nhưng mà đối với Giang Bắc, cái này đã thoải mái phát nổ!

Cái này so với lần cha đuổi theo hắn đánh còn kích thích nhiều hơn! Cái này mới gọi tu luyện giả a...!

Tiểu chường màu đen lập tức bắn ra!

Linh lực tăng vọt! Bàn tay lập tức biến lớn!

Màu sắc cũng vừa đen ngược lại màu xám, mà giáo đầu lại cảm giác đây là một loại lực lượng không thể kháng cự!

Khó chịu.....

Làm sao bây giờ? Cẩn rằng chịu đòn!

Vừa rồi phản ứng chậm nửa nhịp, trốn không hết!

Rốt cuộc tên Giang gia thiếu gia này pà thuộc loại người gì, nói đánh liền đánh!

Tặc nì mã! (Cũng chỉ đơn giản là chửi thề mà thôi)

"Phong Tỉn! "

Hồng giáo đầu hết lớn, hai tay đều xuất hiện.

Hai đạo Phong Tỉn đan vào cùng một chỗ, chồng lên lấy linh lực hướng phía Giang Bắc vọt tới!

Chẳng qua là chuyện trong nháy mắt, nhưng trong mắt Giang Bắc nó lại dài đằng đặc!

Trước mắt, Hồng giáo đầu hai mắt bạo hồng, muốn không chịu nổi.

Mấy tên hộ vệ sau lưng cũng xấu hổ vô cùng.

Phong tỉn không có.....

Hồng giáo đầu còn không có nhìn rõ ràng, đột nhiên cảm thấy cổ họng ngọt.

Đây là cảm giác tim đau thất.

Hồng giáo đầu như điều đứt giây, bay ra ngoài!

Vì cái gì! Vì cái gì mà hấn có thể mạnh như vậy!

Ukm! Chắc chắn là do người sử dụng pháp bảo gì đó!

Giang Bắc! Tại sao người cứ một mực ở già heo ăn thịt hổ!

Súc sinh!

Hồng giáo đầu đang ở trên không trung, nhưng mà trong lòng mắng to.

Đồng thời muốn được tìm điểm rơi tốt, thật sự là làm khó hấn.....

"Nhận được từ Hồng giáo đầu: 202 điểm. "

"Nhận được từ Trần Cúc: 99 điểm. "

Giang Bắc vui vẻ, hấn cảm thấy... đánh người thật thả thoải mái a!

Giang Bắc không có thì giờ nói lý với Trần Cúc, đi qua hướng phía Hồng giáo đầu ngã trên mặt đất.

Oan có đầu nợ có chủ không giả, nhưng mà tên này, hấn cũng không có nói lý, hấn nói đánh là liền đánh a!

Về phần Trần Cúc, yên tâm, hấn không dám chạy, cũng chạy không được.

"Phé vật....." Trần Cúc thầm mắng một tiếng, cũng không cần biết là đứng trước Yên Lam cô nương hay ai hết.

"Giang thiếu gia, dừng tay! " Trần Cúc hô to.

Giang Bắc có chút vòng vòng, người nói ngừng liền ngừng?

Ta xong rồi!

Trong lòng suy nghĩ, căn bản không để ý hấn.

Nì mã, lại bị bỏ qua.

"Nhận được từ Trần Cúc: 66 điểm. "

Không thể để cho hấn động thủ, không được!

Trần Cúc trực tiếp phi thân trên xuống, sử dụng bộ pháp rất trân quý.

Bộ pháp này trân quý vì từ Luyện Khí cũng có thể tu được, lúc chạy trốn dùng cũng tốt.

"Giang thiếu gia, Hồng giáo đầu có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, kính xin dừng tay! "

Trần Cúc không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Giang Bắc quay đầu, có chút hăng hái nhìn xem hấn.

"Lăn. "

Sau đó quay đầu, một quyền hướng phía Hồng giáo đầu liền oanh qua.

Một quyền này, có lẽ sẽ không giết chết người.

Một quyền đón lấy một quyền, Hồng giáo đầu máu mũi ào ào lưu a....

Hồng giáo đầu thâm hại, răng mất nửa.

Đằng sau, trong nội tâm Trần Cúc cũng khổ a..., Hồng giáo đầu hấn giữ không được.

Tranh thủ thời gian nghiên cứu cách thoát thân, hấn nằm mơ cũng không có nghĩ đến a..., Giang Bắc vậy mà thật là kỳ tài tu luyện!

Trước kia đều là già bộ, đều là già bộ a...!

Trần Cúc quay người đã nghĩ.....

"Cúc này, ngày tốt như vậy, không cần phải đi gấp, nằm xuống nói chuyện nhân sinh, nói chuyện lý tưởng không phải là rất tốt sao? "

Giang Bắc ung dung mở miệng.

Nhưng là Trần Cúc mộng ép.....

Hầu Yên Lam cũng mộng ép, thấy sững sờ sững sờ.

Đúng là một nam nhân có tâm huyết tốt!

Giang Bắc lúc này mới chú ý tới Hầu Yên Lam, đã cảm thấy quen thuộc, chứng kiến thị nữ bên cạnh, đã minh bạch.

"Khi con, người trước đứng xa một chút, tình cảnh khả năng có chút máu tanh, không tốt để quan sát. "

Giang Bắc thuận miệng nói ra.

Lần này không phải là hấn muốn cà khía liếm điểm, mà là hấn thực sự không nhớ tên cô nương này.

"Nhận được từ Trương Hoàn: 60 điểm

Nhận được từ Hầu Yên Lam: 20 điểm "

Khi con? Xứng hô cái kiểu(qq) gì vậy!

Người kêu ta Lam Nhi, ta còn cảm thấy người lỗ mãng, nhưng mà khi con?

Yên Lam cô nương muốn nổi giận, nàng cảm thấy thực sự rất khó chịu

Lại nhìn Giang Bắc, đã quay người không nhìn nàng, lại đập Hồng giáo đầu một cước.

Người Hồng giáo đầu đều là máu a..., thâm, còn thâm hơn Thượng Quan Minh Châu a!

Thu chân!

Giang Bắc cảm thấy hấn có tư chất tu luyện Phật Sơn Vô Ảnh Cước.

Đưa lưng về phía Hầu Yên Lam, Trần Cúc, Giang Bắc bày ra bộ dáng tươi cười, như chưa hề có hề có chuyện gì xảy ra.

Quay người nhìn xem Trần Cúc.

"Cúc này, ta cùng Hồng giáo đầu đã tính xong sổ sách, hiện tại là tới lượt người rồi. "

Trần Cúc nhìn thoáng qua Hồng giáo đầu, căng thẳng trong lòng.

Chẳng lẽ lại.....Không! Tuyệt đối không được! Hấn là Trần gia đại thiếu gia a!

Đọc xong nhớ like nha!

Cảm ơn Atirs1234 đã ủng hộ lĩnh thạch nha, mai chắc chắn là sẽ có 2c nha!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bạch Mã Vương Tử

Trần Cúc hưng hăng nuốt nhỏ nước miếng, nhìn Giang Bắc.

Hấn muốn biết Giang Bắc tính sổ với mình như thế nào đấy...!

Chỉ nghe Giang Bắc mở miệng.

"Tục ngữ có nói, đánh chó phải xem mặt chủ. Ủ, có chút vấn đề, đám lưu dân bọn họ mặc dù không phải là chó nhà ta nuôi, nhưng mà Hồng giáo đầu này chắc là chó nhà người nuôi dưỡng a? "

Trần Cúc chất phác nhẹ gật đầu thừa nhận.

"Cho nên, ta đánh chó nhà ngươi, ngươi có nên suy nghĩ một chút không? "

Giang Bắc nhướn lông mày hỏi.

"Nhận được từ Trần Cúc: 99 điểm. "

Giang Bắc rất hài lòng với số điểm này.

"Gianggggg.....Bác! Ta xem thân phận Giang gia tiểu thiếu gia của ngươi, có thể bỏ qua chuyện cũ, nhưng mà...! "

Trần Cúc còn chưa nói hết, đã bị Giang Bắc cắt đứt.

Giang Bắc tùy tiện khoát tay áo, tiếp tục nói.

"Đừng ở đây kia nhưng nhị gì hết, ta không cần ngươi bỏ qua chuyện cũ, muốn làm gì thì cứ làm đến là được. "

"Nhận được từ Trần Cúc: 99 điểm cả khía. "

Giang Bắc có chút thắc mắc: tại sao lần nào cũng chỉ đến 99 là cao nhất (đối với Trần Cúc)?

Thế nhưng mà cha hắn, lại có mấy lần lên tới 666 điểm a! Vì thế Giang Bắc bắt buộc phải khi dễ Trần Cúc thật nhiều. (Có ai lại cố ý đi cả khía cha đâu cơ chứ)

Trần Cúc...tịt ngòi!

Trong nội tâm Giang Bắc cười lạnh, nếu ta không hiểu rõ cái cốt truyện sẽ xảy ra, ta như thế nào lại là một người xuyên không cơ chứ! (Cái kiểu này thì chắc hẳn cũng không xa lạ gì với mọi người rồi)

Trần Cúc thờ phào dài một hơi: "Giang thiếu gia, ngươi muốn làm gì, nói đi. "

Rất rõ ràng, Trần Cúc chịu thua.

"Đầu tiên, bồi thường tất cả những gì mà ngươi đã đập phá, ừ..... bồi thường gấp đôi. "

"Nhận được từ Trần Cúc: 66 điểm. "

Không nói lời nào.

Có nghĩa là đã tiếp nhận.

Nghe Giang Bắc nói, bình như còn có một điều nữa.

Mà Giang Bắc cũng không có ý định buông tha hắn.

"Tiếp theo, chó của ngươi muốn làm đám bọn họ bị tổn thương, thậm chí còn muốn hành hung, nên bồi thường một ít phí tổn thất tinh thần. "

Trần Cúc rất rõ ràng ngăn cản cả người, "phí tổn thất tinh thần"? Không hiểu.

"Chính là bồi tiền, ngươi đúng là ngu vk nờ~, không có não. " (Ta tự thấy trình độ của mình ngày càng đi lên ^.^)

Giang Bắc nhếch miệng, mang theo bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Nhận được từ Trần Cúc: 99 điểm cả khía. "

Mắng thành mà cũng chỉ được có 99 điểm? Giang Bắc có chút bất đắc dĩ.

"Về phần bồi thường, ta cũng không gài ngươi, mỗi gia một trăm lượng, nơi đây cũng liền hơn hai trăm gia, cho cái số nguyên, năm vạn hai a. "

"Tốt, rất tốt, ngươi nói tiếp. "

"Hiểu chuyện, ta đây cũng không khách khí với ngươi, còn có là được....."

"Nhận được từ Trần Cúc: 99 điểm cả khía. "

"Giang Bắc! Ngươi đừng có khinh người quá đáng! Thực cho rằng Trần gia ta không dám động tới ngươi ư! "

Ba ba ba.

Giang Bắc vỗ tay, có tâm huyết! Hắn liền hi hoan vui mừng loại người có tâm huyết này!

Giang Bắc như là thể lực tà ác, chỉ chờ cơ hội bày ra thủ đoạn.

Hắn bày ra bộ dạng như là muốn đánh người.

Trần Cúc sợ rồi, lập tức lui về sau hai bước dài.

Hơi cẩn thận theo dõi hắn.

"Nhận được từ Trương Hoàn: 30 điểm cả khía. "

Giang Bắc sững sờ, cái (qq) gì xảy ra vậy?

Bên kia.....

"Tiểu thư, tên Trần công tử thật đáng thương, còn tên Giang Bắc kia, đúng là chẳng tốt lành gì "

Hoàn nhi có chút bất mãn nói ra.

"Ngươi cứ xem tiếp đi, Giang công tử này rất có ý tứ, cũng rất có tài hoa. " (Xòì, nhân vật ta xây dựng là phải thế ^.^)

"Tiểu thư, ngươi, ngươi không nên như vậy....." Hoàn nhi che miệng, thiếu chút nữa kinh hô lên.

Đi ra lịch lãm gần một năm, cho tới bây giờ chưa thấy qua tiểu thư đối đãi với nam tử nào như vậy a!

Kỳ thật, trong nội tâm Yên Lam cô nương lại là có một loại cảm xúc nàng cũng không biểu được nó là cái gì.

Cái hành động vô lý, tên nhà giàu có tâm lòng kia, còn có tính cách bây giờ của hắn ở trước mắt...

Nàng ta mê muội.

Đây như là một bạch mã vương tử hoàn mỹ, không có điểm xấu.

Kế tiếp, bạch mã vương tử muốn động thủ.....

Chỉ thấy Giang Bắc lập tức đuổi kịp hai bước của Trần Cúc.

"Một điều cuối cùng, chính là phí tổn thất tinh thần của ta. "

Giang Bắc âm trầm nói.

Dọa người.

Trần Cúc muốn khóc lên.

"Giang thiếu gia, ngươi nói, ngươi nói số lượng đi....."

"Ngươi là đang vũ nhục ta? " Lòng mi Giang Bắc nhéo một cái.

Ngoạ tào, không phải muốn phí tổn ư! Ta cho ngươi còn không được ư!

Trần Cúc sợ muốn đá ra quần, có cảm giác giống hệt như là Nhị Đan trước kia

"Giang thiếu gia, ta... ta không dám, ta... "

"Bành! "

"A...! Đau! "

Giang Bắc vẫn xuất thủ, một quyền trực tiếp đánh vào trên bụng!

"Phốc! "

Một búng máu, nhổ ra.

Trần Cúc rất thống khổ, hai mắt như muốn phóng hỏa nhìn Giang Bắc.

"Nhận được từ Trần Cúc: 99 điểm cà khịa. "

"Phế vật! "

Giang Bắc không lưu tình chút nào mắng một câu, không biết hắn là đang mắng cái gì.

"Nhận được từ Trần Cúc: 99 điểm cà khịa. "

Phế vật? Ngươi còn là người bình thường ư! Liễn Vân thành có mấy người thuộc thế hệ trẻ tuổi lợi hại hơn ta?

Trong nội tâm Trần Cúc trầm nghĩ, rất khó chịu.

Thân thể ngọt dưới đi, thống khổ, quả nhiên là thống khổ!

Chỉ thấy Giang Bắc lần nữa tung cước.

Một cước đó... đá vào ngực!

Ngươi không thể không ngẩng đầu nhìn ta à!

Ngươi không ngẩng đầu lên xem ta, ta kiểm [điểm cà khịa] như thế nào!

"A...! "

Trần Cúc bay lên, cảm giác như đang bay lượn trên bầu trời.

Thật không tốt, rất khó chịu.

Cam lâm nương, khi dễ người!

Giang Bắc thi triển U Bộ, lập tức lần nữa dồn đến trước người của hắn.

Nhìn trái xem nhìn phải xem, trên mặt vui vẻ.

"(Lại)Nhận được từ Trần Cúc: 99 điểm cà khịa. "

Làm sao để hắn có thể kiếm được nhiều hơn a? Giang Bắc sầu muộn, hắn nghĩ mãi, thử nhiều cách mà cần không được!

Nhìn thoáng qua hộ vệ bên cạnh, nguyên một đám mang theo đao, rất uy mãnh.

Đã có!

Ngoác ngón tay, hộ vệ đã tới.

"Vào! "

Một tiếng, đại đao ra vỏ!

"Thiếu gia, không được a..., thiếu gia! Đây là công tử Trần gia! Không được giết! Phù thành chủ tuyệt đối sẽ đến tìm gây phiền toái đó a! "

Chương hộ vệ vốn là bị thương, lần này trực tiếp nằm trên đất.

Hắn sợ tới mức chân mềm nhũn.

Lần này, dù cho có chết thì Hồng giáo đầu cũng phải liều chết ngăn đón a...!

- - - - -

Ta định ngày mai mới bạo, nhưng mà vì dh Atirs1234 đẩy thêm vài viên nên ta up thay cho chương ngày mai, ngày mai nếu ta rảnh thì sẽ có 2 chương.

Cảm ơn dh Atirs1234 rất nhiều nha!

Đọc xong nhớ like, cmt vài câu nha. Nếu có kp đẩy ta dăm ba cái đề lên KTB nào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Định Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tính Số Với Trần Cúc

"Thiếu gia, thiếu gia! Ngân phiếu....."

"Choàng. "

Từ sau lưng truyền đến một âm thanh, Giang Bắc không vui.

Ai lại cắt ngang hắn?

Quay đầu nhìn lại, có chút cảm động thoáng một phát.

Tiền tổng quản đúng là một người tốt, hai tên thị vệ mà hắn bảo đi về lấy tiền đã trở lại.

Nhưng cái này tư thế này cũng không tốt lắm, nằm rạp trên mặt đất dù chẳng phải là ngày lễ gì.

Hai tên này làm gì vậy?

"Thiếu gia! Không được giết Trần thiếu gia a...! Thật sự không được giết a...! "

"Thiếu gia, không nên vọng động a...! Lão gia sẽ gặp phiền toái! "

Hai tên thị vệ ôm một chân Giang Bắc, khóc.

"Xéo đi! Ta muốn giết hắn lúc nào! "

Giang Bắc mắng mắng theo giọng điệu bất mãn.

Hai người tranh thủ thời gian bỏ tay ra, không giết là tốt rồi, không giết là tốt rồi!

"Hai người, kéo xé lấy một mảnh quần ra! "

Hai tên thị vệ hơi sững sờ, nhắm mắt kéo lấy một miếng vải.

Hộ vệ mặc quần áo rộng thùng thình, dưới thân còn có một đoạn rất dài như vậy.

Lúc sau, hai tên hộ vệ siết chặt đai lưng lại, đã xong.

Giang Bắc khoa tay múa chân thoáng một phát.

"Này! "

Việc khoa tay múa chân, mấy tên hộ vệ kia thấy sợ hãi a...,

May quá, vẫn còn.....

Hắn vẫn còn có thể hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc, thiếu gia dùng đao pháp vẫn rất tốt.

"Đến, cái kia Cúc, nắm trên này! "

Giang Bắc cầm lấy tám vải đi tới.

Trong nội tâm Trần Cúc khẩn trương a..., vừa rồi đã nghe được Giang Bắc muốn giết hắn, hắn đã quán ra sòn rồi.

Về sau lại biết Giang Bắc không giết hắn, rốt cục thờ được một hồi, nhắm mắt lại.

Yêu thế nào được cái đó a, dù sao hắn cũng không chết được, bất luận cái thương thế gì, Trần gia đều có thể chữa trị tốt cho hắn!

Chịu đau khổ một chút! Quân tử báo thù mười năm không muộn!

Bất quá nhìn cái biểu cảm cười lạnh trên mặt của Giang Bắc, hắn vẫn phải nghe lời ngẩng đầu lên.

"Nhận được từ Trần Cúc: 66 điểm nội khí. "

Giang Bắc không có phản ứng gì về số điểm đó! Vừa rồi vừa được 99 điểm, vậy mà lại càng ngày càng ít đi!

Giang Bắc rất khó chịu, nhưng mà nghĩ đến chuyện sắp tới sẽ phát sinh, khóe miệng lộ ra một đường cong đầy vẻ gian xảo.

Hắn sẽ không giết chết Trần Cúc, mà hắn muốn nhìn thấy Trần Cúc run lẩy bẩy!

Giang Bắc là một người tốt, hắn rất là "thiện lương" đó a!

Chỉ thấy Giang Bắc chậm rãi xoay người, giơ lên cây đao trong tay, vung hai cái.

Ngọa tào! Trần Cúc không chịu được nữa, hắn không giết ta! Vậy tại sao lại còn vung đao lên làm gì?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn muốn đoạn một tay của ta?

Không đúng, không giống.....Lập tức, Trần Cúc mắt nhìn hạ thân của hắn.

Chẳng có lẽ...tên súc sinh này muốn đoạn đi tiểu yy(tò-rym) của hắn?

Trần Cúc lại "quán ra sòn", sợ tới mức lập tức chạy đi.

Chứng kiến hành động này của Trần Cúc, Giang Bắc rất ngạc nhiên, hắn muốn đi đâu?

"Cái kia Cúc! Há mồm! Nói theo nhịp điệu của ta...! "

Giang Bắc hét lên.

Trần Cúc chỉ ngây ngốc nhìn xem Giang Bắc, lại nhìn nhìn cây đao trong tay hắn.

"A...! "

"Bành! "

"A... A... A... A... A...! Súc sinh!

"Bành! "

"Giang bắc! Ta, ta thảo*, ta cam lâm nương a...! " ("ta thảo": cũng là từ ngữ dễ chửi thề)

"Bành! "

"A... A... A... A... A... A... A...! "

"Nhận được từ Trần Cúc: 114+196+188+211+283.....điểm"

Giang Bắc rất nhân từ, cũng chỉ tát hắn tầm 20 cái.

Xét từ các loại góc độ khác nhau, đều rất xảo trá.

Trần Cúc cũng là tu luyện giả, tuy nhiên cảnh giới quá kém, nhưng so với bình thường người vẫn là mạnh hơn không ít, không có đau đến ngất đi.

Cũng rốt cục kiếm được nhiều hơn 99 điểm rồi a, lại còn có lần đạt tới gần 300.

Thoái mái a..., thoái mái a...!

Thấy Trần Cúc già vờ ngã đi, Giang Bắc đá đá hai chân của Trần Cúc.

"Đừng giả vờ, đứng lên, nếu không ta cho ngươi không thể đứng được nữa đó. "

Trần Cúc dần dần đứng lên.

Cái mặt sưng như thù tru(đầu heo) của hắn có lẽ sẽ dọa sợ một số người đó a.

Khi hắn đứng lên trong nháy mắt đó, Hầu Yên Lam, thị nữ Hoàn nhi đồng thời lùi lại một bước.

"Cái tên Giang Bắc này thật là đáng sợ! "

"Quá đẹp trai, quá xuất sắc! " (hình như ta cho đồ hơi sớm rồi, mà thôi, đã phóng lao thì phải theo lao thôi chứ biết sao bây giờ)

Trong lòng hai người hô to. Đương nhiên, câu trước là Trương Hoàn, bởi vì nàng ta vẫn còn tức Giang Bắc.

"Sợ hãi", đó là hai từ để miêu tả cảm giác của mọi người lúc này.

Chỉ thấy Giang Bắc cúi đầu, đem tấm vải cuộn lại.

Hai mươi khối răng(tất 20 phút, mỗi cái tát được 1 cái răng)! Thật là đáng sợ!

Máu chảy đầm đìa, ngay cả Giang Bắc cũng bìn dọa sợ!

Trong nội tâm vẫn còn trầm nghĩ.

Thằng ngốc Trần Cúc này, Thiên Đường có lối ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi lại vào?

"Hoa Cúc, ca biết người trong nhà ngươi không được tốt, dọa ta sợ đến như vậy, còn phái người đến đánh ta, phí tổn thất tinh thần ta cũng chưa nhận được, những vật này ngươi mang về đi a. "

Giang Bắc nói, mang theo về mặt tươi cười, vô hại như chuyện vừa xảy ra không liên quan gì tới hắn.

"Nhận được từ Trần Cúc: 2 điểm cả khía. "

Ai, Giang Bắc lắc đầu, số điểm này không ổn.

Chỉ thấy Trần Cúc chất phác nhẹ gạt đầu, tiếp nhận cái túi kia, quay đầu rồi đi.

Mấy tên bảo tiêu sau lưng thất hồn lạc phách đi theo.

Bọn họ cũng rất do dự, quay về Trần gia? Khẳng định không được sống khá giả.

Nếu không làm lưu dân đi? Bên ngoài quá loạn, không dám chạy loạn.

Nhìn nhìn nhau, đi!

Xông vào bụi cỏ ven đường.

Trần Cúc tự mình về nhà.

Về phần Giang Bắc, vừa quay đầu liền trợn mắt há hốc mồm Hầu Yên Lam.

Về mặt vui vẻ, muội tử này lớn lên không tệ, nhìn xem liền tâm tình tốt.

"Khi con, đến! Cái này đầu giải quyết xong! " Giang Bắc hướng phía Hầu Yên Lam vẫy vẫy tay.

"Nhận được từ Trương Hoàn: 25 điểm nợ khí. "

Giang Bắc sững sờ, Hầu Yên Lam vậy mà thật sự đỏ mặt đi tới.

"Giang công tử, thật là đúng dịp, ta có thể nhìn thấy ngươi ở đây. "

- - - - -

Ta sẽ cố hết sức để thêm 1c vào đêm nay.

Đọc xong nhớ like nha!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đối Tượng Mới!

Giang Bắc lộ ra một cái dáng vẻ tươi cười.

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới.

"Hầu tiểu thư buổi sáng tốt lành a..., thật may mắn a, sáng ra lại có thể gặp được Hầu tiểu thư. "

"Giang thiếu gia cũng sớm, tại sao sáng ra lại tới nơi này rồi? " Hầu Yên Lam hỏi.

Nói thật, hầu như thànhthành nào cũng có lưu dân, nhưng khu chuyên môn lưu dân, thật sự là không thấy nhiều.

Thành có cả gia tộc giúp đỡ lưu dân, nàng cũng chưa từng thấy qua.

Nàng ắt ngạc nhiên, vì Giang công tử trước mắt này không phải cái người bình thường, lưu dân lại có thể làm gì cho hắn? Không có vũ lực, cũng không có văn hóa, nàng không hiểu.

"Không có gì, chỉ là ta không muốn nhìn bọn họ chịu khổ sở mà thôi. " Giang Bắc gãi đầu nói ra.

Nghĩ nghĩ, vừa cười vừa nói: "Từng thành thị đều có một mặt phong quang riêng của nó, Liễu Vân thành cũng có, ví dụ như Vân Đô từ lâu trong thành này, nhưng mà không nhìn đến thấy tầng lớp dưới cùng, vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy sự lầm than của dân chúng, lưu dân cho dù yếu, địa vị lại thấp, nhưng họ cũng là người. "

Giang Bắc nói rất đúng, lời nói cũng rất thật, hắn đã từng chứng kiến một lão nhân ăn mày gầy gò xương, thế nhưng mà cũng không nhận được hơn 10 khối tiền đâu.

Dáng tươi cười rất chân thành, cảm giác như là được tắm gió xuân.

Yên Lam cô nương một lần nữa nhìn đến ngây dại.....

Nàng cũng muốn vỗ tay, nhưng mà vừa nghĩ tới mỗi lần Giang Bắc vỗ tay đều khiến cho mọi người tức giận, nàng lại thôi.

"Việc Giang thiếu gia làm, lòng ta sinh kính nể, nhưng còn có một sự tình ta muốn nhờ. "

Yên Lam cô nương nói với giọng điệu giống như cô ý tứ không tốt lắm.

Giang Bắc sửng sốt.

"Hầu cô nương cứ nói thẳng. "

Không thân quen, tìm ta làm chuyện gì, tìm ai khác không được sao?

Nhưng mà, đối mặt với mỹ nữ, còn phải khách khí một chút, đợi nàng nói xong rồi cự tuyệt nữa cũng được.

"Ngày ấy rời khỏi Vân Đô từ lâu, Giang công tử làm chỉ làm một nửa bài thơ rồi bỏ đi, kính xin công tử hoàn thành tác phẩm đó. "

Giang Bắc nghe xong, vui vẻ, thì ra là vì chuyện này mà đến đây a!

Hắn nhíu mày trầm tư.

Một lúc sau...

"Nghe kỹ, ta chỉ nói một lần. "

Giang Bắc vẻ mặt trang trọng nói ra, về phần tại sao chỉ là một lần? Hắn sợ nói lần thứ hai lại không giống với lần trước.....

"Liên khởi giữa nơi đất và nước

Hoa thanh, tình khiết bần không nhuộm

Trạc thanh sóng gợn mà không yêu

Trong thông, ngoài thẳng, lại gợn gành

Hương xa cảm thấy vị thanh thanh

Cao cao vút vút sạch sạch thực

Chỉ cầu xa quan, không được cường.

Hoa Cúc chi hoa, hoa ân đặt;

Mẫu Đơn chi hoa, hoa cao quý;

Hoa Liên chi hoa, ý quân tử.

Hoa Cúc chi ái, chưa ai thấy.

Hoa Liên chi ái, người phương nào?

Mẫu đơn chi ái, hò chúng sinh!"

(Ngồi gần tiếng đồng hồ mà được một cái bài thơ dỏm này. Phải nói thật là ta không biết gì về hoa hết á, nhưng mà mấy chương đầu lại làm về hoa rồi @@, ta khổ quá mà!)

Ba ba ba! Ba ba ba!

Thị nữ vỗ tay, Giang Bắc lại cảm thấy hơi phiền, cái cảm giác này thật không tốt.

Vừa mới bắt được ý cảnh, lại bị thị nữ này...

Lại nhìn xem khi kia, cái đôi mắt kia tròn tròn, há hốc mồm, thoát nhìn liến say mê trong đó.

Giang Bắc đã đi ra, trả lại Hoàn nhi về cái bộ giáng ban đầu.

Hầu Yên Lam trong miệng vẫn còn thì thào tự nói lấy.

"Hoa Liên chi ái, người phương nào? "

Hay! Vậy tốt rồi! Quả thật là tinh hoa ở phía sau a...!

Nửa ngày sau, Yên Lam cô nương rốt cục phục hồi lại tinh thần.

Ngẩng đầu, người đâu!

"Hoàn nhi! Giang công tử đâu! "

"Đã sớm rồi đi rồi..." Hoàn nhi nhếch miệng nói ra.

Lần đầu tiên mà tiểu thư của nàng lại đối với nam nhân bằng thái độ như vậy, thật không biết là bị tưới cái thuốc mê gì a!

"Đi đâu! "

"Không biết.....Hình như là nói ra thành nhìn lưu dân cây ruộng. "

Đi! Về quán rượu trước! "

Bên kia, Giang Bắc xác thực là đi ra khỏi thành, còn mang theo cả Đồ quân gia.

Theo hán biết, các ác linh thường sẽ không đi ra ngoài vào ban ngày.

Ừ, có thể chúng cũng đang ngủ nướng.

Nhưng mà không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn

Nhìn xem mọi người cây ruộng, trong nội tâm kêu khó chịu a..., cái ngày nóng như vậy, khẳng định là sẽ không có ra vì a!

Nhìn từ xa lại thấy cả một lũ người cầm theo thùng nước chạy đi lấy nước, đổ vào.

Nhưng mà cũng không dám làm gì thêm a a..., cho dù thu hoạch được ít hơn nữa cũng phải thu..! Nếu không, lấy cái gì mà cống cho địa chủ a!

Giang gia cùng với Lương gia phụ trách những thứ này, mà chủ yếu là về lưu dân, còn phần Thượng Quan, thành chủ cho bốn phận quản lý người dân trong thành.

Từ thật xa nhìn thấy một người quen, là trưởng thôn.

Trần thôn trưởng vừa lấy nước trở về, nhìn thấy Giang Bắc, liền tranh thủ thời gian chạy tới.

"Giang thiếu gia, Giang thiếu gia, ngài đã tới! "

"Ừ, để ta xem một chút. " Giang Bắc hòa ái nói.

"Ái, năm nay đại hạn, ngài cũng nhìn thấy, mọi nhà đều tại dốc sức liều mạng gánh nước nhà mình đổ vào a....."

"Thuế thu thế nào? " Giang Bắc không khỏi tò mò.

"Mỗi một mẫu đất thu 150 cân. " Trần thôn trưởng chi tiết nói ra.

"Ah? Đồ lão, đây là do Giang gia định ư? " Giang Bắc không khỏi nhíu mày hỏi.

"Không phải.....là do cả tư đại gia tộc định. " Đồ lão cẩn thận nói.

Sợ a...! Thực sợ a...! Đòi lão sợ Giang Bắc sẽ lại quyết định thêm một việc "gi đó"!

Chỉ thấy Giang Bắc lộ ra hình dáng trầm tư.....

Sau đó ngẩng đầu.

"Cái này quá không hợp lý! "

Đã xong! Đồ lão lập tức liền mòng ép.

"Năm nay thuế miễn đi. Bắt đầu từ sang năm, chỉ lấy lấy hai thành! "

Đến cả bọn thị vệ cũng mòng ép.

Người dân tụ tập chung quanh cũng mỏng ép.

Sau đó không biết là ai đánh phá yên tĩnh, dẫn đầu liền quỳ xuống.

Trong lúc nhất thời, bịch bịch, tất cả đều quỳ xuống.

Những người vừa gánh nước trở về, cũng quỳ xuống.

Giang Bắc cũng tròn tròn mắt.

"Đứng lên! Nhanh chóng đứng lên! "

Đám lưu dân bọn họ nghe lời, đứng lên.

Nguyên một đám nước mắt nhìn Giang Bắc.

"Một tên phế nhân, việc thu thuế là việc người có thể thay đổi sao? "

Một thanh âm đã cắt đứt mạch suy nghĩ của Giang Bắc, quay đầu nhìn lại, không biết, nhìn giống một người mà hắn đã từng gặp trong quán rượu.

Đằng sau còn có mấy người đi theo, rất dọa người.

[•]

"Tôn tử này là ai vậy? "

Giang Bắc cũng không quay đầu lại mà hỏi.

"Nhận được từ Lương Hợp Xuyên: 66 điểm cả khía. "

Lương Hợp Xuyên? 66 điểm?

Bọn thị vệ, lưu dân, không có một cái dám tiếp lời này.

"Là Lương gia nhị công tử, Lương Hợp Xuyên. "

Đỗ lão trả lời.....

"Ha ha ha ha! Phế vật chính là phế vật, lời nói cũng không biết nói! "

Lương gia? Xem ra không sai, vừa vặn.

Trào phúng hai ta lần?

Ta lại có thể "tiếp đãi" hắn đôi ba lần.

"Rất tốt, ngày hôm nay, người đã trở thành đối tượng mới của ta. "

- _ _ _ _ _

Chương này ta có viết là vì đây là chương đề bạt cho "5 tấm kim phiếu đầu tiên" của TiểuTiểuNhưTCV.

Đọc xong nhớ like nha, nếu có kp thì đẩy cho ta đi, ra muốn lên ktb lắm rồi!! Vả quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tự Tìm Đường Chết

[Bây giờ là canh ba rồi a]

.....

Nghe được lời Giang Bắc nói, Lương Hợp Xuyên ngây ngẩn cả người.

Cái tên phế vật này gần đây danh tiếng đang thịnh, đã sớm muốn đến đả kích hắn một phát.

Dưới mắt, việc hắn tự ý giảm thuế mặc dù là một cái cơ hội, nhưng mà quá gượng ép, dù sao còn có Đỗ lão ở đây.

Đỗ lão là người nào, bọn hắn đại khái hiểu một ít.

Bọn hắn chỉ biết: Đỗ Lão rất mạnh.

Nhưng mà! Không thể tưởng được lại là cho Giang Bắc một cơ hội! "Đối tượng" gì? Muốn đánh cùng với ta sao? Thật là may mắn nha!

Rõ ràng lúc này chính là, hắn đã bắt được ưu thế về chuyện này.

Lương Hợp Xuyên không hiểu những cái kia, nhưng mà hắn hiểu được, cơ hội của hắn đã đến.

"Hừ! "Đối tượng"? Đánh nhau? Người có thể đánh lại được ta sao! "

Lương Hợp Xuyên cười lạnh, nhưng vẫn hơi dè phòng nhìn thoáng qua Đỗ Lão sau lưng Giang Bắc.

Chỉ nghe Đỗ lão mở miệng nói: "Tiểu thiếu gia, người cùng hắn vui đùa một chút cũng được, ta về nhà trước....."

"Tốt! "

Giang Bắc trả lời, cũng không biết là trả lời Đỗ lão hay là trả lời Lương Hợp Xuyên.

.....

Nội viện Giang gia

Giang Quán vừa tỉnh ngủ là mí mắt mà bắt đầu nhảy, căn bản là không dừng lại được.

Ừ.....Giang Quán đang cao hứng, tên ranh con lại lên cấp.

Tối hôm qua uống rượu nhiều, lại không có phiền lòng công việc, ngủ được giấc, một giấc đến giữa trưa mới tỉnh.

Mới nhìn qua đã không thấy tên phá sản này lại chạy đi đâu, căn bản là không quản được. Mà gần đây tên tiểu tử này rất quái dị. Mà thôi, quản làm gì mấy chuyện đó, tu vi mới là trọng yếu nhất! Quản hắn đi đâu làm gì!

Mà hắn cũng có một chút khó chịu, ví dụ như với tư cách một cường giả, trực giác rất nhạy cảm.

Mí mắt nhảy cũng không phải là chuyện tốt, trực giác nói cho hắn biết cái tên phá sản này khẳng định lại gây ra chuyện gì!

Hắn phải đi xem, chọc phải thành chủ còn có chút phiền toái, cũng chỉ là có chút phiền toái mà thôi.....

Đẩy cửa phòng ra, liền chứng kiến Tiền Khản chạy loạn trong sân giống như con ruồi không đầu.

Thấy lão gia đã tỉnh, "bịch" một tiếng liền quỵ xuống đất.

Ở xã hội xưa, chế độ đẳng cấp rất nghiêm khắc, động một chút là quỵ.

Giang Quán vừa nhìn, đã minh bạch.

Cái tên phá sản này, lão từ lại phải rút lại rút lại sản nghiệp!

"Đứng lên nói. " Giang Quán cố gắng giữ tinh táo, mời lưu dân ăn một bữa cơm, mua một ít đồ dùng trong nhà, mấy ngàn lượng, đều là việc nhỏ.

Tiền Khản tranh thủ thời gian đứng lên, trên mặt toàn là mồ hôi, bất chấp nói.

"Lão gia, tiểu thiếu gia vừa sai người lấy ngân phiếu, lấy năm vạn hai, cầm đi cho lưu dân sửa đường, cải thiện lưu dân khu! "

"Bao nhiêu! " Giang Quán gào thét!

"5-5 5-5 năm vạn hai, năm vạn hai! "

"Đi đâu! " Giang Quán nổi giận gầm lên một tiếng.

"Hồi bẩm lão gia, hiện tại có lẽ đi ngoài thành xem cây ruộng. "

Chỉ thấy Giang Quán xoay người rồi đi! Nghịch tử, nghịch tử a...!

Đi ra ngoài thành! Tìm hắn! Vào một tiếng, biến mất không thấy gì nữa.

Tiền Khản ngậy người, tốc độ này.....

Ở đâu đó...

Giang Quán vừa đi ra khỏi cổng thành, liền gặp người quen, Thượng Quan An Bình, còn có một đầu heo.

Ách.....Giang Quán nhãn lực không kém, cái này có thể là khuê nữ của tên kia, bị đánh thực thảm a...

Cũng không biết ai đui mù, dám đánh khuê nữ của Thượng Quan An Bình, chắc chắc chắc.

Lên tiếng chào, vừa đi ra đi chưa được hai bước, lại thấy Đỗ quản gia.

"Lão gia, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện! " Đỗ lão từ xa hô lớn.

"Nói, từng cái một. "

Bao nhiêu năm không thấy được Đỗ lão như vậy, tuyệt đối không chỉ là một sự việc dẫn đến.....

"Thiếu gia muốn đánh người, không đúng, thiếu gia đã đánh người, không đúng không đúng, ai nha. " Dù là sóng to gió lớn không Đỗ quản gia cũng gặp không ít, không biết nên bắt đầu nói từ chỗ nào.

Giang Quán không có nghe được gì nhiều lắm, nhưng mà! Hẳn giống như ý thức được cái gì!

Khuê nữ của Thượng Quan An Bình bị đánh thảm như vậy, rõ ràng trên mặt còn có vết bị đập qua, nhất định là hạ từ thù; hơn nữa mấy ngày trước, tên này cũng là đập lên mặt mình.

Không lẽ.....

Đỗ lão rốt cục sửa sang lại ngôn ngữ.

"Buổi sáng, tiểu thiếu gia đánh Hồng giáo muốn mất nửa cái mạng! "

Giang Quán ý bảo tiếp tục, một cái giáo đầu mà thôi, không có gì to tát.....

"Sau đó thiếu gia lại đánh công tử Trần Cúc! "

Giang Quán trong nội tâm đã không một chút khản trương, muốn nửa cái mạng công tử Trần gia, vấn đề có lẽ cũng không lớn.

"Muốn Trần Cúc nửa cái mạng? "

"Không phải....." Đỗ quán gia biểu lộ có điểm quái dị.

Giang Quán yên tâm hơn chút, nhưng nhìn Đỗ lão bộ dạng như vậy, trong nội tâm máy động đột, không thể nào đánh chết nha!

Chỉ nghe Đỗ quán gia nói ra: "Một ngụm răng, gần-gần đi hết tất cả răng....."

Giang Quán chỉ ngây ngốc nhẹ gật đầu, rất thảm! Hơn nữa cũng không chỉ có cái này, còn có cái năm vạn hai ngàn phiếu, không có việc gì, một cái Trần gia mà thôi.

"Còn có, tiểu thiếu gia hiện tại rất có thể đã đánh cho Lương gia nhị công tử....."

"Còn có, tiểu thiếu gia vừa đem việc thu thuế giảm xuống, hàng năm chỉ thu hai thành. "

Giang Quán đứng không yên, đánh người còn chưa tính, thu thuế người cũng sửa! Nghịch tử, nghịch tử a...!

"Đi! "

Giang Quán cũng không hỏi thêm, hét lớn một tiếng, cùng với Đỗ lão chạy đi.

Bên kia, Giang Bắc xác thực động thủ.

Nà Giang Bắc cũng rất xảo trá, đại khai đại hợp!

Lương Hợp Xuyên là khai mở khí nhất giai cường giả, mà Giang Bắc U Bộ nhất giai đại thành, hồn chưởng nhất giai đại thành, hơn nữa khai mở khí nhị tầng; dưới tình huống bình thường, Lương Hợp Xuyên không có chút sức hoàn thủ.

Lương Hợp Xuyên răng rơi trên đất, trên mặt bị đánh xanh một miếng tím một khối, nhưng mà! Lại không ngã xuống!

Nam nhân có thể bị đánh bại, nhưng mà không thể bị đánh ngã!

Đạo lý kia Giang Bắc hiểu, tăng thêm Giang Bắc cũng thông cảm cho hắn, mỗi khi tên kia muốn phản lại, hắn đều đổi phương hướng, lại bỏ thoát một phát.

Hai mươi quyền không sai biệt lắm, đang chuẩn bị dừng lại.....

"Súc sinh, dừng tay! "

"Nhận được từ Lương Văn Tề: 666 điểm. "

Giang Bắc suy nghĩ "đều họ Lương?"

Làm sao bây giờ, dừng tay ư? Sao có thể như vậy được, U Bộ lần nữa thi triển!

Đánh vào mặt Lương Hợp Xuyên.

Sau rằng lại bay ra ngoài.

"Nhận được từ Lương Văn Tề: 555 điểm. "

Nhi tử bị đánh, hắn rất bị thương.

- - - - -

Xin lỗi mọi người vì hôm qua không có chương mới nha, ta bị ốm a, không viết được.

Ngủ một giấc từ 3 chiều đến tận 1h30" sáng, dậy liền viết cho mọi người. Vì vậy nên hãy like và để lại cho ta một câu bình luận nha, dạo này không có ai bình luận hết á!

Cầu lt, cầu kp, cầu tt, cầu like, cầu cmt a!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Định Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Động Đến Ta Thử Xem

Đánh người, là quá trình tất yếu mà Giang Bắc đã đặt ra trong quá trình tu luyện, bởi vì chỉ có khi đánh người mới có điểm!

Sau khi nhận được rất nhiều điểm, Giang Bắc xong kết thúc công việc đánh đấm!

U Bộ mở ra, nhìn thấy người đến, vội vàng lui về phía sau hai bước dài, có thể khẳng định, đây là một loại người tàn nhẫn.

Cảm thụ được uy áp lớn lao này, trong nội tâm của hắn dường như có một loại suy nghĩ:"không thể dùng sức mạnh để chống lại được. "

Chỉ thấy lão đầu dừng gấp.

Ánh mắt của hắn mang vẻ đau buồn, trực tiếp đỡ Lương Hợp Xuyên lên.....

Khóe miệng Giang Bắc co quắp.

Đề cho nhân gia nằm xuống nghỉ ngơi đi a!

Lưu dân đám bọn họ kinh ngạc, đây tuyệt đối là một đại nhân vật!

Làm sao bây giờ, không thể chạy, tuyệt đối không thể chạy! Giang thiếu gia vẫn còn ở lại chỗ này!

Ai nói nhà giàu là một đám mãnh hung tàn ngang ngược, Giang thiếu gia đối với bọn họ rất tốt a!

Lương lão đầu trừng mắt như muốn nứt ra, ngẩng đầu lên, hai mắt huyết hồng nhìn Giang Bắc.

"Điểm cả khía:+666. "

Nhưng cũng vào lúc này!

"Nhận được từ Giang Quán: 222+333+444+555+666... 『Điểm Cà Khịa』. "

Giang Bắc kinh ngạc, có phải cha hắn biết hắn đang gặp nguy hiểm nên mới tức giận hay không!

Tranh thủ thời gian mở bảng hệ thống ra, vừa nhìn liền thốt nên: "Ni mã!"

Hơn năm ngàn điểm!

Nhanh nhẹn, tranh thủ thời gian tăng thêm tu vi!

"Khai mở khí cảnh tam tầng!

Khai mở khí cảnh tứ tầng!

Khai mở khí cảnh ngũ tầng tầng!

Không đủ 『điểm cà khịa』. "

Giang Bắc vừa nhìn, có cái gì đó không đúng. Không phải lần trước cần có ngàn hai trăm sao? Lại lừa bố mày a!

Thôi kệ, trước tiên tăng U Bộ lên cũng tốt! Càng nhiều thêm một cái đường lui!

"『Điểm Cà Khịa』: -1000 "

U Bộ(Huyền cấp nhất giai)

Đó là cái đồ chơi gì?

Giang Bắc sờ sờ, khóe miệng co quắp, thật quá đắt đi a.....

Theo U Bộ đi lên, thân thể cũng có chút biến hóa, mà biến hóa ở chỗ nào cũng không thể nói rõ được.

Không chỉ là một loại biến chất, Giang Bắc tin tưởng thực lực của hắn tuyệt đối tăng lên không chỉ một lần!

Hắn ngẩng đầu lại nhìn liếc phía trước.

Ta kháo!

Lão nhân này đã đi tới phía hắn! Uy áp thật mạnh a!

Bên kia.

"Lão gia! Hình như Lương lão đầu sắp động thủ với tiểu thiếu gia! "

"Súc sinh, con của ta ai dám động đến! "

"Lão gia, ta đi giết hắn! "

Đỗ quân gia nói xong, đồng thời cũng kích phát ra khí thể cực kỳ mạnh mẽ.

Đứng lúc muốn đi ra thì...

"Đừng nhúc nhích, ở lại nhìn xem. " Giang Quán hần kéo lại.

Lập tức, cái kia khí thể biến như thể chưa từng được phát ra.

Người có thực lực cường đại, có thể thấy được lóe chớp một ít.

Nếu không để cho nghịch tử này chịu "giáo dục" một chút, sao có thể làm người!

Chỉ thấy Giang Bắc ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn thẳng Lương Văn Tề, trên mặt nở một nụ cười nói: Tên tiểu tử này không hiểu tiếng người nói, ta giúp người "giáo dục giáo dục hần" một chút. "

"Giang thiếu gia, hần không cần người tới giáo dục a. "

Lương Văn Tề dừng bước, chỉ cách Giang Bắc có vài mét. Nói xong, cảm giác có chút không ổn!

Nguy hiểm!

Rất nguy hiểm!

Như là bị thương cổ hung thú bao vây! Nhưng mà hiện tại lại không thấy gì!

Trên trán Lương Văn Tề toát ra mồ hôi lạnh.

Nhưng mà tôn nghiêm của Lương gia không thể khiêu khích!

Thử hỏi, Khai mở khí cảnh cường đại hơn Tụ Khí cảnh ở chỗ nào?

Nhìn Lương Hợp Xuyên kia, đã đứng lên.

Khuôn mặt như heo, miệng đầy máu, lời nói không rõ ràng, trừng mắt như muốn nứt ra nhìn hồ lấy Lương Văn Tề.

"Gie! Ngõ hần! Làm cho hần a...! "

Lương Văn Tề có chút mộng bực, quay đầu.

Chứng kiến cái hình dạng này của con hần, hần lại cảm giác được cái gì đó như lúc trước.

Thở dài một cái.

"Giang thiếu gia, hôm nay nếu người nhận lỗi với khuyên từ nhà ta, ta tha thứ người! "

Tiếng nói vừa phát ra, Lương Hợp Xuyên khóc.....

Giang Bắc nhú mày, xin lỗi? Không thể nào!

Hần có cảm giác, Lương Văn Tề không dám động thủ với mình, cái cảm giác này không thể nào sai được!

Nên hần mạnh dạn, bước ra một bước.

"Xin lỗi? Không có khả năng. " Giang Bắc nói xong, còn khoát tay áo, một bộ không sao cả bộ dạng.

Lập tức, Lương Hợp Xuyên ngừng ăn vạ, cha của hần một tay cx có thể giết chết Giang Bắc!

Hần muốn Giang Bắc chết!

Lương Văn Tề lúng túng, làm sao bây giờ?

Rất phẫn nộ, nhì từ đều bị đánh thành như vậy, nhưng hần vẫn còn sợ hãi, trong lòng có xúc động muốn động thủ.....

"[Điểm Cà Khịa]: +122 "

Không thể thua về mặt khí thế!

Cũng tiến lên một bước, cách Giang Bắc không đến một mét, đối chọi gay gắt!

"Giang thiếu gia hần là không muốn cho lão phu một cái bộ mặt đi! "

"Không phải không muốn cho, là người không có mặt. "

Giang Bắc bày ra bộ dáng tươi cười..

"[Điểm Cà Khịa]: +300 "

Hần không chịu được nữa.

"Giang Bắc! Người thật coi lão phu không dám động tới người! "

"Ta ở ngay chỗ này, vẫn không nhúc nhích, người muốn di chuyển, tùy tiện di chuyển. "

"[『Điểm Cà Khịa』:~555 "

Một tay đuổi ra, đã muốn động thủ với Giang Bắc.

Đỗ lão ngồi không yên, sát ý quanh thân không tự chủ được đâm thẳng về phía Lương Văn Tề.

Vừa muốn đứng lên, lại bị Giang Quán kéo xuống, khí thế theo đó lại biến mất như không.

"Bị đánh không phải chuyện gì to tát, không chết được là được. "

Giang Quán lắc đầu, cái tên tiểu tử này khẳng định lại không sao.

Đỗ lão không phản đối, nhưng mà hần biết rõ.

Nếu như hôm nay ngày tiểu thiếu gia bị thương, Lương gia sẽ thật thảm a.

"Sao ngươi không di chuyển a...! "

Giang Bắc hét lớn!

"Nhận được từ Lương Văn Tề:72 điểm. "

Lương Văn Tề muốn khóc, vừa rồi hần cảm nhận được một luồng sát khí mạnh mẽ, hần sợ như muốn "són" ra rồi a, làm sao còn dám di chuyển!

Giang Bắc tròn tròn mắt, vừa rồi còn nhận được hơn 500 điểm! Sao bây giờ chỉ còn có hai số.

Giang Bắc lại tiếp tục công việc cà khịa kiểm điểm!

Bất quá cũng phải cẩn thận một chút, mắng chửi người không liên quan đến cha mẹ người ta là đạo lý hần hiểu.

Hần cũng sợ, không thể bức tên Lương Văn Tề này tức giận.

"Ngươi cùng nhi tử của ngươi có một chút đức hạnh nào không? Chỉ biết khi dễ một đám lưu dân? Ngươi thử khi dễ ta một phát xem sao a...! Tạt chúng! "

Mặt Lương Văn Tề xám xịt, nhưng mà hần không dám di chuyển a....

Thật sự là không dám di chuyển, vừa rồi hần lại cảm giác được cái cảm giác lại tới nữa! Càng cường liệt hơn! Phảng phất là sát ý được thực chất hóa, đây rốt cuộc là cái gì nuôi dưỡng ra a...!

Hần đã muốn khóc rồi.

Nhưng đâm lao phải theo lao thôi!

Nhưng vào lúc này, từ xa xa đã có một âm thanh truyền đến.

"Lão Lương, việc ngày hôm nay là do A Bắc không đúng, cho ta cái mặt mũi, đi về đi. "

Giang Bắc sững sờ, là cha hần!

Hơn nữa, Lương Văn Tề trước mắt rốt cục thờ dài một cái.

Cảm giác như thượng cổ hung thú kia rốt cuộc cũng đi ra.

Buông tay xuống, nhìn chăm chăm Giang Bắc.

Giang Bắc hiểu, đến phiên nói.

"Giang thiếu gia, chuyện hôm nay ta buông trước, chúng ta ngày sau lại tính sổ! "

Giang Bắc nhếch miệng: "Đừng có gấp đi a..., ta còn chưa dạy dỗ cậu nhi tử nhà ngươi đang hoàng a! "

"Nhận được từ Lương Văn Tề: 666 điểm

Nhận được từ Lương Hợp Xuyên: 250 điểm. "

Thật là muốn chọc người tức chết a.

Từ trước đến giờ đâu có ai dám mắng hần như vậy đâu a!

Không dám động thủ, cãi cũng không lại người ta! Mẹ kiếp! Đi!

Vác Lương Hợp Xuyên đi lên, Lương Hợp Xuyên khóc.....

Bên kia, Đỗ lão cùng Giang Quán cũng đã đi ra.

Giang Bắc an ủi bọn lưu dân, ngày quá nóng rồi, về nhà ăn dưa hấu đi.

Nhìn lại bảng thông tin, lại một ngàn sáu. Không vội, trước đừng động đến nó.

Đợi đủ 2000 điểm rồi thử thăng cấp cảnh giới xem sao.

Đi trở về, vừa vào cửa thành, liền nhìn thấy người quen.

Thượng Quan An Bình! Ôi chào, bên cạnh hình như còn có một ai đó.

Giang Bắc có chút hiếu kỳ liền đi qu xem

Ngọa tào! Là Thượng Quan Minh Châu! Thương thế kia.....Hình như là bị hấn đập a! Mấy ngày nay có quá nhiều nạn nhân trong tay hấn, hấn thiếu chút nữa quên hết rồi.

Không thể giả bộ kinh sợ, vì khi giả bộ kinh sợ thường dễ dàng xảy ra vấn đề.

"Nha! Thượng Quan bá bá! Buổi chiều tốt lành! "

Giang Bắc đi qua, nhiệt tình chào hỏi.

Khỏe miệng Thượng Quan An Bình hơi co quắp, nhẹ gật đầu.

"Lệnh ái đây là.....bị đánh sao? "

"Nhận được từ Thượng Quan An Bình: 100 điểm "

"Nhận được từ Thượng Quan Minh Châu: 66 điểm "

Biết rõ còn có hỏi!

Giang Bắc vui vẻ, sắp được 2000 điểm rồi.

"Ai nha, thật là thâm a..., nàng lớn lên xinh đẹp vậy mà. "

"『Điểm Cà Khịa』: +148"

"Chắc chắc chắc, vậy mà vẫn còn vết chân a. "

"『Điểm Cà Khịa』: +187 "

Không được, phải rời đi thôi.

"Thượng Quan bá bá, các người ở lại đây phơi nắng lấy a, ta về nhà ăn dưa hấu, hôm nay quá nóng đj. "

Nói xong, liền chạy đi. Hấn nhìn bảng thông tin, được hơn 2000 điểm rồi, hấn vui muốn phát điên a.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Định Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đánh Nam Nhân Khấp Tam Đại Gia Tộc

Giang Bắc về nhà, nằm ở trên ghế, ăn dưa hấu ướp lạnh.

Mà thỉnh thoảng lại nhận được điểm từ cha hấn, Giang Bắc có một chút vui vẻ, thế nhưng mà vẫn có một chút khó chịu.

Vì cái gì, cha vẫn không buông tha hấn? Hấn đâu có làm thêm cái gì a?

Cũng may là điểm không được nhiều lắm, cũng có thể yên tâm.

.....

Nội viện Giang gia, hai người nam tử ngồi đối diện nhau.

Một trung niên nam tử ngồi ở trên chiếc ghế mới tinh.

Ghế làm bằng Hoàng Hoa Lê hồi trước đã được thay bằng cái khác. Tay ghế màu tím, trên ghế lại mang theo những đường nét nhìn có vẻ pha tạp nhưng lại rất mỹ diệu. Toàn thể chiếc ghế mang lại cảm giác của một thổ hào cao quý.

Trung niên nam nhân chính là Giang Quán.

Mà người ngồi đối diện với hấn chính là Đổ quân gia.

Nhìn lão gia thỉnh thoảng lộ ra dáng tươi cười, lại vừa sợ vừa mừng.

"Cái tên bại gia ngoạ ý* này...! Ha ha ha! "

Đổ lão rốt cục buông tâm xuống, những lời này có nghĩa là tiểu thiếu gia sẽ không sao.

"Vậy mà có thể đánh tên nhà Lương gia kia thành như vậy, ha ha ha, tốt, rất tốt a...! "

"Tục ngữ nói "hồ phụ không sinh khuyến tử"*, tiểu thiếu gia cũng giống ngài. " Đổ quân gia cung kính đáp. ("Hồ phụ không sinh khuyến tử" nghĩa cũng giống với câu "hồ phụ sinh hồ tử" mà thôi. Câu này nghĩa là cha như hồ không sinh ra con cái kiểu như là cò-hó được.)

"Ai! Con cái của tam đại gia tộc còn bị cái tên bại gia ngoạn ý này đánh mấy lần. "

Giang Quán thờ dài, lắc đầu, nhưng khóe miệng cũng không thể về vui mừng.

Đỗ lão minh bạch.

Lương Hợp Xuyên chính là Luyện Khí bát giai cường giả.

Mà tiểu thiếu gia có thể đem hắc treo lên đánh, vậy mà tên kia không phản kháng được, khẳng định là có sự đột phá!

Thực dọa người a..., mới mấy ngày thôi..., vậy mà tiểu thiếu gia đã khai mở nhị tạng?

"Người nói tên tiểu tử này, sao có thể tấn cấp nhanh như vậy? Chẳng lẽ là Thập Bát Dẫn Long Khí trong truyền thuyết? "

Giang Quán đột nhiên quay đầu hỏi.

"Ko thể nói rõ..... mà cũng có thể thật sự là từ thượng cổ lưu truyền xuống. "

"Ha ha ha! Mặc kệ nó đi, quan nhiều làm gì! "

"Đây là tự nhiên. " Đỗ lão tranh thủ thời gian gạt đầu.

Tiểu thiếu gia có loại thực lực này, hắc cũng rất vui vẻ.

Trong ba năm, hắc đã phải chứng kiến cảnh lão gia đau đầu, phiền não kể cả ngày lẫn đêm về tiểu thiếu gia rồi.

.....

Cùng lúc đó, Thượng Quan An Bình cùng Thượng Quan Minh Châu đã về nhà.

Thượng Quan An Bình rất khó chịu, bị tên phế vật Giang gia kia trào phúng, lại còn không dám động chạm đến hắc.

Thượng Quan Minh Châu càng khó chịu, cảm thấy Giang Bắc rất quen thuộc.

Chẳng lẽ là hắc?

Cẩn thận nhớ lại về "âm thanh của ngày đó. "

"Kẻ đánh ta, người đã đánh ta là....."

Không thể nào sai được!

"Cha! Ta đã biết là người nào đánh ta rồi! "

Thượng Quan Minh Châu đi ra, tìm phòng Thượng Quan An Bình.

"Là ai! "

.....

Trong phòng khách, Thượng Quan An Bình giận dữ, sắc mặt lạnh như băng.

"Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng a...! Tốt một cái Giang gia! "

"Bảo! "

Một tên chịu trách nhiệm do thám lao vào.

Quý một chân trên đất, sắc mặt cung kính.

"Nói! " Thượng Quan An Bình lạnh giọng quát.

Tên kia lập tức chính run lấy một cái, nói ra!

"Bẩm báo lão gia! Nội thành hôm nay đã xảy ra đại sự: Giang gia tiểu thiếu gia đánh nhau với nhị công tử Trần gia-Trần Cúc, giã đi hai thành nông thuê. "

Lời còn chưa hết, đã bị ngắt.

"Cái gì! " Thượng Quan An Bình đột nhiên đứng lên, rống lớn.

Cái biểu lộ kia, không biết là đang cao hứng hay là phẫn nộ.

"Đúng vậy, Giang gia tiểu thiếu gia một mình sửa lại nông thuê. "

"Còn gì nữa không! "

Tên kia run lên, thiếu chút nữa ngã, tranh thủ thời gian trả lời: "Có! "

"Nói nhanh...! " Thượng Quan An Bình vẻ mặt xám xịt như phải chăn nuôi một đám heo!

"Trưa nay còn xung đột với thiếu gia Lương gia và gia chủ Lương hĩa, nhưng không giải quyết được gì. "

"Tiếp tục dò xét! "

"Vâng! "

Tên kia gằm nhẹ một tiếng, rồi đi.

Thượng Quan An Bình ngồi ở trên mặt ghế, có chút khó chịu.

Đánh nam nhân của cả tam đại gia tộc, hắn đang muốn lập uy?

Muốn nói là một mình Giang Bắc làm như vậy, không có khả năng a...

Sau đó hắn trực tiếp mang theo Thượng Quan Minh Châu đứng dậy đi ra ngoài.

- - - - -

Giang gia nội viện, phòng của Giang Bắc.

Ngày quá nóng, lại vừa hơi buồn ngủ.

"Nhận được từ Thượng Quan An Bình: 666 [[Điểm Cà Khịa]] "

"Nhận được từ Thượng Quan Minh Châu: 231 [[Điểm Cà Khịa]] "

Lại cái (qq) gì nữa vậy!

Giang Bắc đang nghĩ ngợi, ngồi xuống, lại tới nữa.

"Nhận được từ Lương Hợp Xuyên: 200 [[Điểm Cà Khịa]] "

"Nhận được từ Lương Văn Kỳ: 555 [[Điểm Cà Khịa]] "

Vừa mới đưa một miếng dưa hấu đến miệng.

"Nhận được từ Trần Cúc: 66+55+36+78+56 [[Điểm Cà Khịa]] "

"Nhận được từ Trần Sơn Hải: 600 [[Điểm Cà Khịa]] "

Giang Bắc mỉm cười, vậy là Trần Cúc đã ăn được com rồi.

Nhìn lại bảng thông tin, hắn choáng váng: [[[Điểm Cà Khịa]] : 5643]

A! Nhanh tăng một ít tu vi lên a

Huyền Cảnh nhất giai!

Huyền Cảnh nhị giai!

"Không đủ [[Điểm Cà Khịa]] "

Hắn lại thấy hơi khó chịu!

Bất quá...

"Nhận được từ Lương Hợp Xuyên: +66+68+90+47+50 [[Điểm Cà Khịa]]

Ồ.....vậy mà tên Lương Hợp Xuyên cũng có khả năng đã ăn được com.

"Thôn Thiên công pháp(Huyền cấp nhất giai)

Hồn chương(Huyền cấp nhất giai)

U Bộ(Huyền cấp nhất giai

Hoàn mỹ!

Cảnh giới Huyền Cấp nhị tăng, những thứ khác cũng chỉ thấp hơn một chút.

Thiệt là, cũng không biết mình đã đến trình độ gì rồi a.

Cũng cảm giác lực lượng trong cơ thể rất không lồ, hắn muốn tìm người thử một chút, rất khó chịu, tam đại gia tộc đều đã mua hành của hắn, chỉ còn lại thành chủ gia.....

Giang Bắc đang nghĩ đến việc tìm đối tượng thử một chút...

"Thiếu gia, thiếu gia! Lão gia đã đến! "

Người hầu ở ngoài cửa hô to.

Hắn tìm người chuyên môn để canh ở ngoài cửa, chính là để phòng cha hắn lúc đến.

Vừa dứt lời.

"Nghịch tử! Ngươi rút ra đây cho ta! "

Giang Bắc khẽ nhú mồm, động một chút lại bắt mình lẫn ra?

"Ồ đó, đợi ta ăn xong miếng quýt liền sẽ đi ra. " Giang Bắc thầm nghĩ, không nên đi chọc giận lão già kia vào lúc này a.

"Nhận được từ Giang Quán: 121 『Điểm Cà Khịa』 "

Bên ngoài, Giang Quán tâm tình vừa mới tốt lên một chút, đều bị những lời này của Giang Bắc làm biến mất.

Thử xem thực lực của hần! Rốt cuộc là cái tăng thứ gì.

Giang Bắc vội vàng đem quả quýt ăn chưa xong nhét vào trong miệng, mùi vị không tệ.

Đi ra cửa phòng, thấy cha, cười hắc hắc.

"Nghịch tử, hôm nay ta cùng ngươi luyện tay một chút! "

Giang Quán nói xong liền lao đến.

Giang Bắc sững sờ, ốc nỳ mã**! Làm sao vừa tới liền muốn đánh người a...!

Ta chọc giận ngươi sao! Tại sao ngươi lại muốn đánh ta!

"Hồn chuông! "

Không cho Giang Bắc suy nghĩ nhiều, chỉ nghe Giang Quán hét lớn một tiếng!

Giang Bắc nhắm chặt lại hai mắt.

Hần đã không phải là hần của lúc trước, hần cũng được coi như là một vị cường giả rồi.

Thực lực của cha hần, hần thoáng thoáng nhận được, rất mạnh, lần này có lẽ là còn mạnh lần trước, không biết hần còn giấu bao nhiêu thực lực.

"Hồn chuông! "

Giang Bắc sử dụng toàn lực! Lưu thủ với cha hần? Xin lỗi cuộc đời, (el) không có đâu!

Giang Quán hai mắt ngưng lại, bàn tay bay ra luồng khí màu xám, sau đó liền ngậy ngốc sững sờ ở tại chỗ.

Vậy mà linh lực của hần bị linh lực màu đen ở trước mắt cản nuốt.

Đỗ lão cũng tranh thủ thời gian xông lại, tay áo hất lên.

Hồn Chuông của Giang Bắc biến mất.

Nhìn thấy cha cái thất hồn lạc phách.

Giang Bắc biết rõ, cha hần khẳng định rất vui vẻ.

"Lão gia....." Đỗ lão kêu một tiếng.

"Bại gia ngoạn ý! Tốt, tốt, rất tốt a...! "

Giang Quán nói xong, lườm Giang Bắc, quay người lôi Đỗ lão đi.

Đi được nửa đường, hộ vệ vội vàng vàng chạy tới.

"Báo! Lão gia! Lương gia, Thượng Quan gia, còn có Trần gia, mời lão gia cùng thiếu gia đi qua!

- _ _ _ _ _

Các dh đọc xong nhớ like cho ta nha.

Mấy người cho ta một ít kp đi a, sắp bay khỏi top Kim Thánh Bàng đến nơi rồi huhu! (ㄉ---ㄉ)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tới Trần Gia Làm Khách

Ta có vấn đề đây: có nên thay 『Hệ Thống Cà Khịa』 bằng 『Hệ Thống Nộ Khỉ』 hay không? Các dh cho ta ý kiến a!

Giang Quán khoát tay áo, hộ vệ lui xuống.

Quay đầu lại, nhìn thoáng qua Đổ quán gia.

"Đổ Lão, người thấy thực lực của A Bắc như thế nào? "

Đổ lão sững sờ, hai mắt đều là tràn đầy kinh hi.

"Hồn chương cấp Huyền cấp, rất mạnh. "

"Cảnh giới tu vi của hắn? " Giang Quán tiếp tục hỏi.

Đổ lão có chút đau đầu, thực lực của hắn cùng Giang Quán căn bản là không cách nào so sánh được được không nào!

Nhưng lão vẫn hỏi đáp.

"Ít nhất là Huyền Cảnh nhất tầng! "

"Nói nhảm.....Cảnh giới không đến Huyền Cảnh, làm sao có thể thi triển ra Huyền cấp hồn chương? "

Đổ lão không nói lời nào, người ta nói có đạo lý.

Giang Bắc ngược bên kia lại hơi sững sờ.

Tại sao cha hắn lại đến, không phải là hắn muốn đánh mình sao?

Cây trúc cũng không có mang theo, chẳng lẽ là muốn trắc trắc thực lực(khảo nghiệm thực lực)?

Nghĩ vậy.

"Đem đại anh đào mới hái xuống lấy ra đây cho ta! "

"Vâng, thiếu gia. "

Người hầu hấp tấp đi ngay, hắn nhìn ra được, tâm trạng của thiếu gia đang rất tốt.

"Đồng đồng đồng! "

"Vào đi! "

Đại anh đào đã đến!

Ngẩng đầu nhìn lên, không phải người hầu của hắn, mà là hộ vệ Lão Đồng.

"Tiểu thiếu gia, lão gia sánh chờ người. "

Giang Bắc có chút mộng, đại anh đào của ta đang ở chờ ta ăn a...

Xoắn xuýt, được rồi, đi đến chỗ cha trước.

Không thể tiếp tục chọc giận cha.

"Người nói cho Nhị Lăng, đem đại anh đào của ta để lên trên bàn, buổi tối ta trở về sẽ ăn! "

Nhị Lăng là người làm cực cung của Giang Bắc.

"Vâng, thiếu gia. "

Nói xong, Giang Bắc đi ra ngoài.

Vừa đến phòng trước, chứng kiến mặt mũi Giang Quán tràn đầy băng sương.

"Nhận được từ Giang Quán: 66 〔Điểm Cà Khịa〕

Coi cũng ổn.

"Cha! " Giang Bắc kiên trì hô một tiếng

"Bại gia ngoan ý, mấy ngày nay người đã làm những gì! "

Giang Quán tức giận hô.

"Cái này.....Ta làm rất nhiều chuyện tốt, ta trợ giúp lưu dân. "

Giang Bắc trong lúc nhất thời không nghĩ được gì, chỉ biết gãi gãi đầu.

"Còn gì nữa không! "

"Còn có, ta thấy Thượng Quan Minh Châu khi dễ người khác, ta can nãng lại. "

"Cán lại? "

"Đánh cho hai cái....."

"Hai cái? "

"Cho vài cước vào mắt....."

Giang Bắc kiên trì đáp.

" 〔Điểm Cà Khịa〕 : +66"

"Trừ cái đó ra, còn ai nữa? "

"Trần Cúc, và cả Lương Hợp Xuyên. "

"Cũng đánh cho hai cái? "

"Không, đánh cho hơn hai mươi cái. "

" 〔Điểm Cà Khịa〕 : +66"

"Đi thôi, đi với ta đến Trần gia. "

"Ta không đi! " Giang Bắc co rụt cổ lại, cái này không thể đi a...!

Đi thì rất dễ dàng bị chết lênh bà lênh bênh!

"Đi! "

Giang Quán sai bước ra, mang theo Giang Bắc đi.

Trên "đường đi"(thực ra là bị cha bắt kéo bay lên)Giang Bắc có chút mê mang! Đến nơi nên nói như thế nào? Nên làm như thế nào?

Hắn không thể không lo lắng a...!

Nhưng mà, có cha hắn ở đây!

Hắn nhìn thấy ánh mắt của cha hắn tràn đầy vẻ cương nghị, hắn cũng phải có một chút khí thế.

Mà nếu có gây ra chuyện gì, đã có cha hắn đỡ, lại vừa thuận tiện có được 〔Điểm Cà Khịa〕

Trần gia, phòng khách.

Ba lão đầu, ba cái đầu heo, có vẻ như là kiểu "đoàn kết, chung sức và làm nên sức mạnh, tạo nên huyề..." (THÔI NGAY!) vậy!

Bây giờ, đã không thể nào nhận ra Trần Cúc và Lương Hợp Xuyên nữa rồi.

Thượng Quan Minh Châu nhìn mà muốn cười. Không có biện pháp a, mấy tên này còn bị đánh thảm hơn nàng.

Nhưng mà phải nhịn xuống, cười lúc này rất dễ gặp chuyện không hay.

Trần Cúc bây giờ tốt hơn một chút.

Hắn được Giang Bắc để cho cảm rằng mà về, còn được cha hắn (bằng một cách vi diệu nào đó mà ta cũng không biết) gắn răng lại cho.

Còn phần Lương Hợp Xuyên, hắn phải khâm rắng già.

Ừm, màu sắc rực rỡ, màu vàng kim óng ánh, rất "cao sang phú quý. "

Hắn, không dám mở miệng nói chuyện, rất mất mặt.

"Lão già! Giang gia người đến! "

"Áp giải đến! "

Trần Sơn Hải lập tức liền đứng lên.

Hộ vệ mừng bức, áp giải đến?

Kể cả ngài, có dám áp giải họ đi không.....

Nhưng mà hắn không có cách nào cả, chỉ có thể cắn răng đi ra.

Một lúc lâu sau, một tên canh cổng khác mang theo Giang Quán, một cái lão già cùng một người còn trẻ tuổi đến.

Lương Văn Tề biết được, đó là Giang Bắc, tiểu nhi tử của Giang Quán.

Lão già kia tất nhiên là Đổ quân gia.

Mà hai cái lão đầu lại không nhận ra Giang Bắc, mấy ngày nay Giang Bắc có biến hóa hơi lớn một chút.

Lần trước nhìn thấy hắn là khi hắn còn bé, hắn còn thử nước tiểu của mình đâu.

Lúc trước đã cảm thấy hắn không phải cái dạng tốt lành gì. Mà hiện tại trưởng thành, thì lại càng không thể nào mà khá hơn được.

Kể cả hài tử của mình cũng không thể ăn cơm được...

Ở ngoài cửa, hộ vệ ôn tồn đưa bọn vào, sau đó lập tức quay người bỏ chạy.

Lúc trước, một tên đồng sự của hắn cũng đã từng căn dặn: "Đi vào cái gì cũng đừng hỏi, cái gì cũng đừng nói, đưa người đến lập tức bỏ chạy ngay! "

Người tới.

Ba cái lão đầu lập tức liền đứng lên.

"Nhận được:666+666+666+211+185+200 [Điểm Cà Khịa]

Nội tâm Giang Bắc lập tức liền bành trướng lên:"Lại giàu rồi. "

Một đám lão đầu trừng mắt như muốn nứt ra,đám đầu heo kia cũng như vậy.

Giang Bắc co rụt cái cổ lại.

Tranh thủ nhanh!

Lập tức, hơn hai ngàn điểm đã ra đi.

Huyền Cảnh tăng ba.

Thực lực thăng lên không cảm nhận được quá rõ ràng a..., nhưng trong nội tâm vẫn cảm nhận được một chút lực lượng.

"Các người đứng đã lâu rồi a? Mọi người ngồi xuống đi, không nên khách khí. "

Giang Quán nói chuyện.

Lại đến thêm cả một lớp [Điểm Cà Khịa] , Giang Bắc cảm thấy rất thoải mái.

Tuy cha hắn là mục tiêu hàng đầu, nhưng mà Giang Bắc cũng không tránh được, chỉ là sớm muộn mà thôi.

Dù sao cũng là do hắn đưa tới.

Giang Bắc yên tâm, cha hắn chính là như vậy.

Ngày hôm nay chắc chắn Giang Quán cũng sẽ không muốn bỏ qua!

Giang Quán lôi Giang Bắc, đặt mông ngồi ở trên ghế.

Đỗ lão cung kính đứng ở phía sau.

Âm thầm chuẩn bị vào trạng thái chiến đấu.

Khẽ thở dài một cái, Giang Quán muốn xem ba cái đại gia tộc bỏ đi này có hiểu chuyện hay không.

Nếu ngày hôm nay đánh nhau, Liễu Văn thành chẳng phải là sẽ chỉ còn lại hai đại gia tộc hay sao...

- _ _ _ _ _

Đọc xong nhớ like nha. Nhớ cho ta cái ý kiến: có nên thay [Hệ Thống Cà Khịa] bằng [Hệ Thống Nộ Khí] hay không? Trả lời vào phần bình luận nha!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Định Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Giang Quán Trang Bức

Chúng kiến Giang Quán cùng Giang Bắc ngồi xuống.

Ba lão đầu và ba cái đầu heo kia ngồi không yên.

Không phải là các người đến đây để xin lỗi đó sao! Dựa vào cái gì mà nói xong liền ngồi xuống ngay!

Lương Văn Tề mở miệng trước.

"Giang gia chủ, người không nói gì ư? Ta đây là muốn nghe chuyện mà tiểu thiếu gia nhà người làm. "

"Ah? Đây cũng không phải là đại sự gì, tại sao các người lại phải huy động nhân sự như vậy? "

Giang Quán nhủ mày, hoàn toàn là bộ dạng chuyện này không có gì quan trọng

Lương Văn Tề nổi giận trong bụng nhưng không có địa phương phát, nghĩ đến bên cạnh vẫn còn có Trần Sơn Hải cùng Thượng Quan An Bình, sau một hồi đắn đo, sau đó quyết định tiếp tục nói: "A, một mình sửa đổi nông thuế còn không tính là đại sự? Vậy cái gì Giang gia chủ mới xem là đại sự? "

Mà Thượng Quan An Bình bên kia miệng cũng không có rảnh rỗi, tiếp lời nói: "Giang gia các người không muốn ngân lượng, không muốn lương thực, ta không quan tâm, nhưng người đặt Tam gia của chúng ta ở đâu "

"Ồ đâu? Không phải các người không đều sống rất tốt ở chỗ này đây ư? " (ở đây có một ít chơi chữ, mấy người cố tự biểu diễn, vì nếu ta giải thích ra truyện sẽ mất hay)

Giang Quán cười cười trả lời.

Rất tùy ý, phàng phất như là các người cứ tùy ý, muốn làm gì ta đều đón lấy, đến Giang Bắc cũng phải sùng sốt.

Cảm giác cha của hắn mới thật sự là loại người hiểm ác a...! Làm mấy lão già giận như vậy mà vẫn tùy ý!

"Tốt, rất tốt! " Thượng Quan gia chủ cố nặn ra nụ cười.

Một bên khác, Lương Văn Tề có chút khâm trọng, cái tên Giang Quán này giống như không có kỳ bọ họ chút nào, nhưng trong lòng lại sơ sơ tính toán chiến lược, nếu hôm nay bọn họ thực sự đánh nhau...

"Ah? Thượng Quan bá bá cũng biết dân chúng sống không dễ ư? "

Giang Bắc tranh thủ thời gian mở miệng hỏi.

"Trường bối nói chuyện, có chuyện của người nói sao? "

Thượng Quan An Bình cả giận nói, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội áp chế áp chế Giang gia!

"Ah, lúc lão cậu nói chuyện, ta cũng không thể nói vào ư? Vậy chẳng phải nếu cha ta nói chuyện với ta, ta phải đào lấy cái khe đất chui vào? "

Giang Bắc vừa cười vừa nói, dáng tươi cười theo kiểu "rất chân thành"....

Giang Quán mặt không biểu tình, nhưng mà Đồ lão lại căng thẳng trong lòng.

Tiểu thiếu gia đúng là không sợ lớn chuyện a..., giống hệt với lão già.....

"Đến từ Thượng Quan An Bình: 『Điểm Cà Khịa』 +666. "

Trong lòng Giang Bắc lại thầm khen cho lão già kia! Ủm, cứ cho hắn nhiều điểm như vậy là tốt rồi.

"A! Võ Đạo Tứ Trọng, người lại chỉ có nhất trọng, lại dám mở miệng nói bừa! "

Thượng Quan An Bình nổi giận, nhìn lại Thượng Quan Minh Châu bên cạnh mới lên Luyện Khí nhất trọng.

Cũng đều là người, thế nào lại chênh lệch lớn như vậy!

Trước kia Giang Bắc chỉ là một tên phế nhân để cho bọn hắn tùy ý chê cười, hiện tại đến phiên nhà hắn rồi.....

"Ah, ta nói chuyện chỉ đề ý có đạo lý hay không, có quan hệ gì đến võ đạo tứ trọng? "

Giang Bắc gãi gãi đầu, nói xong lại quay đầu nhìn về phía cha hắn.

Cha hắn cũng không muốn nhìn hắn, đồng thời quay đầu.

Thượng Quan An Bình đang muốn tiếp tục.

Chỉ thấy Giang Quán đột nhiên đứng lên.

"Chuyện về nông thuế, là ta lại để cho A Bắc đi, về phần đánh con của các người, ta không quản được, người trẻ tuổi va va chạm chạm một chút mới phát triển tốt được. "

Va va chạm chạm?

Giang Bắc nở nụ cười, đây mới là cha ruột a...!

"Giang gia chủ quả nhiên là lồng ngực rộng lớn a...! " Trần Sơn Hải nở nụ cười, bắt quả là nụ cười tức tối.

Lông mày Giang Quán thoáng nhíu một phát, quay đầu nhìn sang.

"Nhìn xem răng của nhi tử nhà ta đây! Đều bay màu hết, đây là va va chạm chạm? "

Trần Cúc không có há mồm, quét không há mồm.

Mặt đều sưng giống như cái đầu heo, nói chi là miệng.....

Giang Quán không nói chuyện.

Phụ tử tâm hữu linh tề, Giang Bắc quyết đoán mở miệng.

"Tất cả chỉ nhiên là va chạm, cái kia Cúc, người nói, có phải người đập đầu mà bay mất răng không? "

"Đến từ Trần Sơn Hải: [Điểm Cà Khịa] +666

Đến từ Trần Cúc: [Điểm Cà Khịa] +99. "

"Phế vật"*.....ko thể nào so sánh cùng với cha hấn được.(là phế về điểm số nha^.^)

Trần Cúc xôn xao thoáng một phát thì nước mắt liền chảy ra.

Bầu không khí rất sầu não, bên kia Lương Hợp Xuyên cũng khóc.

Ngươi khóc cái (qq) gì a...! Không phải là ta mới nên khóc sao!

Giang Bắc đối với ngươi vẫn còn tốt, hấn còn trả lại cho ngươi! Còn của ta... trực tiếp bay hết rồi!

Trần Sơn Hải đau lòng, an ủi nhi tử: "Hài nhi chó khóc, cha làm chủ cho ngươi! "

Trần Cúc chính là người mà hấn yêu thích nhất, vì hấn thích hoa Cúc nhất.

Vừa cao thượng, lại vừa thanh nhã.

Trần Cúc cũng không có ném đi mặt mũi của hấn.

Tu vị không sai, đã mở ra một cánh cửa bước vào Khai Khí cảnh.(Hồi trước là "Khai mở khí", bây giờ gọi vậy cho gọn.)

Hon nữa còn rất có thiên phú về thi từ.

Vốn hải tử có tiền đồ như vậy, nhưng lại đụng phải Giang Bắc.....

"Ah! "Làm chủ" sao? Cũng được! Cái này có vẻ cũng tốt a! Ngươi để cho hai người bọn họ cùng lên một lần để bọn ta thi đấu một lần, ta một chấp hai, thấy thế nào? Tính cả Thượng Quan a đi nữa, ta lấy một đánh ba cũng được. "

Giang Bắc lựa rất tùy ý nói.

"Đến từ Trần Sơn Hải: [Điểm Cà Khịa] +333

Đến từ Lương Hợp Xuyên: [Điểm Cà Khịa] +333"

Rất khó chịu! Bình thường toàn được 500~700 điểm, nên bây giờ Giang Bắc cảm giác có chút hơi ít.

Sóng to gió lớn như vậy Giang Bắc mà được có hơn ba trăm điểm, quả thực là không hài lòng lắm.

Trần Cúc cùng Lương Hợp Xuyên nước mắt nước mũi ào ào tuôn ra, đầu kia(nước mũi) lúc lắc như là con rắn.

Lương Văn Tề cùng Trần Sơn Hải, liếc nhau một cái, đều âm thầm thờ dài.

Bởi vì bọn họ đều thực lực đều là Địa Cấp nhất giai, lại nhìn Đỗ lão kia.

Được rồi, cho dù là bọn hấn có lên cùng một lượt cũng không phải đối thủ của Đỗ lão kia.

Vốn tưởng rằng Tam đại đại gia tộc cùng tụ họp một chỗ, nhất định là có thể tạo cho Giang gia một chút tạo áp lực.

Nào ngờ cái tên Giang Quán này lại mạnh như vậy thế, chẳng lẽ hấn đã quên ân tình mấy đại gia tộc đã cho hấn sao...?

Giang Bắc nhìn mấy tộc trưởng của các đại gia tộc, có chút ngần ngại, đừng nói là không đánh nhaa..., nói không đánh sẽ không còn có ý tứ gì nữa!

Cha ngồi xuống.

Trên mặt mang theo nụ cười nhìn Trần Sơn Hải, vì cuộc "nói chuyện " này là do tên kia tổ chức.

Trần Sơn Hải trong lúc nhất thời, cảm giác được đã đắm lao phải theo lao, sự tình không biết nên như thế nào đã trở nên hơi đoạn rồi.

Hiển nhiên Giang Quán sẽ không muốn bỏ qua bọn hấn, bọn hấn lại không thể buông bỏ mặt mũi bắt tay giảng hòa.

Nhưng vào lúc này, một tên thị vệ từ ngoài cửa xông tới.

Trần Sơn Hải vừa nhìn, liền biết là hộ vệ của nhà hấn.

"Có chuyện gì! " Trần Sơn Hải tìm được cứu tinh. Nhưng vẫn phải cố ra vẻ

"Lão gia, người của Ngự Sĩ Phủ đã đến ngoài thành! "

Trần Sơn Hải trong lòng nhất thời cả kinh, người Châu Phủ?

Mà Giang Quán cũng trực tiếp đứng lên.

"Đã như vậy, ta đây đi trước, về sau nếu vẫn xảy ra loại va chạm nhỏ như vậy, đừng gọi ta đến. Ta đã già rồi, không có thể lực tốt để vận động chân tay nữa rồi! "

Giang Quán xoay người rời đi, để lại ba lão đầu kia tức muốn học máu, còn ba tên đầu heo kia ào ào rơi lệ.

Đi ở đằng sau Giang Quán, Giang Bắc thật muốn ken cha hấn tằm hai, ba chục cái

Đúng là trang bức a!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cho Hấn Trở Về

Giang Bắc kích động, nằm ở trên giường, cả người thật lâu không cách nào bình tĩnh được.

Hấn đã sống lại với thân phận của một phú nhị đại, lại không phải làm cái gì, cuộc sống thật thoải mái a.

Bất quá, cái gọi là "Võ Đạo Tứ Trọng", là cái quý gì?

Nghĩ mãi mà không ra.....đi tìm cha hỏi!

Đẩy cửa ra, hướng chạy về phía phòng cầu cah hấn.

Tốc độ lúc này, đã không phải là loại tốc độ mà lúc trước có thể so sánh được rồi. Chạy một mạch đến trước cửa phòng, Giang Bắc đứng lại, nhắc chân lên muốn đá, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại, lại bỏ chân xuống.

"Cha! Mở cửa! " Giang Bắc nhẹ nhàng gõ.

"Đã đến đã đến! Gấp cái gì! "Từ trong phòng truyền ra thanh âm lười biếng của Giang Quán.

"Đến từ Giang Quán: 『Điểm Cà Khịa』 +22"

Hấn cũng không có đá cửa, thế nào lại tức giận hấn? Bất quá coi như cũng được, cũng tạm được.

"Làm gì vậy! "

Giang Quán lạnh lùng hỏi.

"Hắc, vào nhà nói, vào nhà nói. "

Giang Bắc gượng cười, đi vào phòng.

Gian phòng này của cha hấn, trong trí nhớ của hấn, hấn đến đây chưa được mấy lần.

Lướt nhìn quanh bốn phía, phong cách cổ xưa rất trang hoàng, lại nhìn cái ghế bành kia... lại nát rồi.

Âm thầm chép miệng tắc lưỡi, cha thực là biết tiêu tiền a.....

Quay đầu nhìn lại, Giang Quán cũng đi vào được, vẻ mặt xám xịt.

Giang Bắc trực tiếp đi vào vấn đề chính, hỏi: "Cha! Võ Đạo Tứ Trọng, tứ trọng đó là cái gì! "

Giang Quán hơi sững sờ! Ngoa tào! Con của ta muốn tu luyện!

Hấn khiếp sợ, mấy ngày nay nhi tử của hấn bị mắc cái bệnh gì vậy?

Liên tiếp vài ngày trước đều gây tiểu đả tiểu nháo, như thế nào hôm nay lại đột nhiên tới hỏi cái này!

"A Bắc.....Trở về đi. Cha hiểu ngươi! Không có việc gì, đừng yêu cầu quá cao với chính bản thân mình. "

Giang Quán vỗ vỗ bả vai của Giang Bắc, lời nói thâm thía nói, con của hấn như vậy, hấn đã thành thói quen.

Cái gọi là góp ít thành nhiều, ba năm trời Giang Bắc phải khắc khổ tu luyện, hôm nay có thể đạt tới tình trạng như bây giờ đã không tệ, hấn sợ đã kích đến nội tâm Giang Bắc.

Nhưng mà hấn nào biết, Giang Bắc căn bản cũng không cần tích lũy cái gì, còn cái gì mà khổ tu, hấn chỉ cần đi cà khịa là có thể tăng tu vi được rồi a!

Giang Bắc nếu mà biết được suy nghĩ này của cha hấn, chắc hấn cũng không biết là nên khóc hay nên cười. Đây chính là chân lý của cái thế giới này a...! Hấn cũng đã đi đến một bước này, sao có thể không biết chút gì về nó chứ!

Giang Bắc hơi sốt ruột nói: "Cha, ta không có bệnh, ngươi nói mau a! "

Giang Quán thất thần, nhìn Giang Bắc, thờ dài.

"Được rồi, A Bắc, ngươi ngồi xuống, chúng ta từ từ nói a. "

Giang Bắc không có khách khí, đặt mông ngồi ở trên ghế.

Hấn có chút chờ mong, đối với hấn mà nói, hấn vẫn còn đang ở trong giai đoạn tìm hiểu thế giới này. (Thực ra là ta chưa xây dựng hoàn chỉnh về thế giới này 『●.●』)

"Võ Đạo Tứ Trọng này, chính xác là chỉ có tứ trọng, nhưng mà tu đạo nặng bao nhiêu, lại không ai có thể nói được đâu. "

Giang Quán nói xong, thậm chí còn lộ ra thần sắc suy tư.

Đây là lần đầu tiên Giang Bắc thấy vẻ mặt này của cha hắn.

Giang Bắc cũng không biết nhiều, hắn chỉ biết những bước đầu tiên trong con đường này.

"Tự Khí, Khai Khí, những thứ này ta đã đều biết rõ! " Giang Bắc có chút khản trương.

Nhìn nhĩ tử mình sốt ruột như vậy, Giang Quán lộ ra vẻ tươi cười.

"Người nói sai rồi. " Giang Quán chậm rãi lắc đầu.

Lời nói xoay chuyển: "Người bây giờ là Huyền Cảnh a? "

"Ừm! " Giang Bắc nhẹ gật đầu.

Hắn một chút cũng không hiểu kỳ làm sao cha có thể nhìn ra được, vì hắn biết rõ, cha hắn rất mạnh!

"Vô Đạo Tứ Trọng, đệ nhất trọng chính là Hoàng Cấp. "

Giang Bắc khẽ gật đầu, thành thành thật thật lắng nghe.

"Hoàng Cấp có thể xem như là cấp độ Tự Khí cùng Khai Khí cộng lại*, mà người bây giờ, ở đệ nhị trọng, Huyền Cấp. " (Hiểu như này: Hoàng Cấp chỉ là tên một giai đoạn hay còn là trọng đầu tiên trong "Tứ Trọng". Nó là giai đoạn của cả hai cảnh giới Luyện Khí + Khai Khí. Cũng có thể dễ hiểu Luyện Khí+Khai Khí = Hoàng Cấp)

Giang Bắc biểu lộ ra vẻ suy tư...

Hoàng, huyền.....

Đúng rồi! Thiên - Địa - Huyền - Hoàng!

"Hắn sau Huyền Cảnh là Thị Địa Cảnh? Sau nữa là Quan Thiên Cảnh, đúng không? " Giang Bắc hỏi.

"Không sai, có ngộ tính! " Giang Quán rất hài lòng.

"Cha, người ở cảnh giới gì? Quan Thiên Cảnh ư? "

Ánh của Giang Bắc nóng như lửa, chờ câu trả lời của Giang Quán.

Chỉ thấy Giang Quán khẽ lắc đầu, không trả lời.

Giang Bắc thất vọng rồi, cha hắn một ngày ngày chỉ biết chảnh chứ cùng nhị ngũ bát vạn (*ngồi chém gió tự kỷ), thậm chí ngay cả Quan Thiên Cảnh cũng không phải.....

Chỉ thấy ánh mắt Giang Quán lần nữa lộ ra suy tư, khỏe miệng có chút câu dẫn, lộ ra một vòng tươi cười.

"Đỗ quán gia là Quan Thiên Cảnh cường giả. "

"Bà mẹ nó! " Giang Bắc lập tức đứng lên, lão đầu kia vậy mà lại là Quan Thiên Cảnh!

Mỗi lần tăng tiến tu vi đều cảm thấy thoải mái như muốn bay lên a...! Mà hắn hiện tại cũng không quá yếu, cũng đạt tới Huyền Cảnh a...! Nếu tăng thêm chút nữa, chẳng phải là lên chín tầng mây luôn sao? Vậy còn đạt đến Quan Thiên Cảnh...!

Chỉ thấy Giang Quán khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Mục tiêu của người chính là trong vòng ba năm đạt tới cảnh giới như của ca người hiện tại, hắn đã là Thị Địa Cảnh nhị trọng rồi. "

"Mạnh vậy a....." Giang Bắc có chút ngầy ngời, ca ca hắn thực là mạnh mẽ, bất quá hắn cũng không kém nhiều lắm.

"Cha, người của Ngự Sĩ Phủ là người nào? Rất mạnh ư? " Giang Bắc ngược lại hỏi.

"Ngự Sĩ Phủ? Một đám phế vật mà thôi. " Giang Quán lắc đầu, không biết phải tả biểu lộ của hắn như thế nào, phảng phất như.....Rất tự nhiên.

"Nói rõ xem! " Giang Bắc đột nhiên cảm thấy lúc này cha hắn đang nỏ! Ai cũng đều nói là phế vật!

Ngự Sĩ Phủ a..., nghe liền biết là rất lợi hại.

"Người cũng lớn, cũng nên với người nói một chút những chuyện này. "

Giang Bắc gật đầu, trung thực nghe.

"Chúng ta là Phong Quốc, nơi đây có Bát đại châu, Tám cái Vương Gia, Tám phân phủ khiến sĩ. "

Bà mẹ nó! Cái này cũng dám mắng là phế vật! Cha! Không phải người học ở trên mấy cái Group "Trang Bức" đó chứ!

"Trong đó, chúng ta ở Liễu Châu, chính là của Vũ Vương, cũng chính là Ngự Sĩ Phủ"

Đột nhiên trên mặt Giang Quán trên nở nụ cười, nói ra: "Ah đúng rồi, đã quên nói cho người biết, tên Vương Gia họ Hậu. "

"Họ Hậu? " Giang Bắc sững sờ.

Hình như đã từng nghe qua ở đâu đó cái họ này rồi thì phải phải.....

Chỉ nghe cha tiếp tục nói: "Hầu Yên Lam, chính là con gái của tên Vương Gia, nàng cũng là tiểu nữ nhi hắn sủng ái nhất. "

Giang Bắc trợn tròn mắt! Nàng ta la vạy mà lại có thân phận Vương Gia chi nữ!

Giang Bắc trở về phòng, trong đầu đều là những lời cha nói.

Ví dụ như Phong Quốc có một vị Đại Quốc Sư rất mạnh, ừm... Quan Thiên cảnh tứ giai.

Thật là mạnh mẽ!

Về phần Đỗ lão có thực lực cụ thể là gì, cha cũng chưa nói.

Rốt cuộc là cha đạt đến thực lực gì, hần cũng không nói.

Nhưng mà có một điều, Phong Quốc rất lớn, nhưng chẳng qua chỉ là một trong ba mươi ba đế quốc khavs.....

Thế giới này rất lớn, hần cũng muốn đi xem xem.

Nhưng mà bên ngoài có Ác Linh, rất khó chịu.

Bên kia, Giang Quán nhắm mắt ngồi ở trên ghế, tay thỉnh thoảng cộc ghế vài phát.

Lại có thêm vết rạn, rõ ràng là đây là cái ghế mới a.

"Đỗ lão, Nam nhi gần đây thế nào? " Giang Quán hỏi.

"Vẫn như cũ, chạy khắp nơi ở Liễu Châu, xử lý Ác Linh. " Đỗ lão trả lời.

"Phát cho tông môn tin tức, để cho hần chuẩn bị trở về một chuyến. "

"Lão gia chẳng lẽ là muốn....."

"Ừ, bây giờ cũng nên để cho A Bắc đi mở mang kiến thức rồi. "

"Vâng, thưa lão gia! "

Đỗ quán gia nói xong, liền lui ra ngoài.

- - - - -
- - - - -

Cầu kp để lên lại Kim Thánh Bàng a!

Đọc xong nhớ like nha!

À, ta đang có một cái event đó, các dh nhớ tham gia nha <http://truyenfull.vn/2019/event-dau-thang/#id-255900>

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Giả Chết Mới Là Thượng Sách

Hôm nay, Giang Bắc rời giường rất sớm.

Buổi sáng hôm nay không khí mát mẻ, không đi ra ngoài chơi thì thật là lãng phí a.

Mà buổi chiều buồn bức vù vù, không ở nhà thành thành thật thật ngủ chẳng phải là lãng phí thời gian?

Đi đông trù nhìn một vòng, không có gì liền quyết định mang theo hộ vệ đi...ăn.

Vân Đô tẩu lâu!

Vừa lên lầu liền đã thấy Trần Cúc. (Chắc các dh cũng hiểu chuyện gì sắp xảy ra.)

Mặt heo của tên này đã không còn sưng lên?

Giang Bắc hơi sững sờ, không biết dùng thuốc gì, hiệu quả thật là cao a.

Chứng kiến Trần Cúc ở đằng kia có chút sốt ruột: "Nhũ Bò Câu sậy của ta đâu! Canh Cá Chua của ta đâu! Ba Chén Gà của ta đâu! Đến cùng là các người làm cái gì! Các người có muốn quan rượu không mở nổi nữa hay không!"

"Trần công tử, hậu trù đang chuẩn bị, vừa sáng sớm nguyên liệu nấu ăn cung ứng không đủ a.... "

Tiểu nhị thật muốn khóc.

Đứa nhỏ Trần Cúc đang đói bụng.....

Giang Bắc tỏ vẻ lý giải, quay đầu nói ra: "Tiểu nhị, cho ta chén cháo, lại thêm mười cái bánh bao hấp, về phần những thứ khác, chỉ cần ăn ngon, cho lên một lượt! "

"Được rồi! Giang thiếu gia chờ một chốc! "

Tiểu nhị đáp một tiếng liền chạy, không đến hai phút, đã mang đồ ăn lên đến nơi rồi.

Vừa sáng sớm, trước tiên cho Giang thiếu gia vài cái bánh bao, cháo và vân vân.

"Đến từ Trần Cúc: [Điểm Cà Khịa] +66"

Hắn làm sao lại không nghĩ đến!

Giang Bắc nhú lông mày, có thể này mà cũng tức hắn.

Tươi chút dấm chua, cắn một cái.

"Đến từ Trần Cúc: [Điểm Cà Khịa] +99"

Giang Bắc sờ lên cái cằm, có chút không hiểu nổi tên kia.

"Cô cô cô....." (*tiếng bụng đói của Trần Cúc) Một cái thanh âm rất vi diệu truyền đến tai Giang Bắc.

Tu luyện đạt tới Huyền Cảnh, lỗ tai cũng tốt hơn.

Ai! Đứa trẻ đáng thương!

Giang Bắc khẽ thờ dài một cái, tiếp tục nói: "Tiểu nhị, lại thêm hai mươi bánh bao! "

"Giang thiếu gia chờ một chốc! " Tiểu nhị tranh thủ thời gian đáp.

Vừa đi ra chưa được hai bước, thân ảnh có chút dừng lại, hướng vị nữ tử ở phía trước chào một cái.

Theo âm thanh kia, Giang Bắc quay đầu lại.

Là khi con đã đến, trước sau như một, vẫn đẹp như vậy a!

Đã đã biết thân phận của nàng, không thể chậm trễ.

Mà khoan.....Nàng gọi như thế nào? Giang Bắc lại quên rồi.

À! Đúng rồi! Hầu Yên Lam! Cha hôm qua có nói đến rồi!

"Yên Lam cô nương có muốn ăn bữa sáng cùng ta hay không? " Giang Bắc cười hỏi.

"Cung kính không bằng tuân mệnh. " (Ta quả thực chịu không nổi mấy cái câu này, nhưng vẫn phải cố! Ta thật là khổ mà! (π____π))

Yên Lam cô nương nhẹ gật đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống phía đối diện của Giang Bắc.

Giang Bắc quay đầu liếc qua Trần Cúc, nghĩ làm thế nào để kiếm lấy một chút [Điểm Cà Khịa] .

Lại nhìn Hầu Yên Lam, cô nương rất chịu chơi, lại hay làm văn nghệ. Mà cha của nàng lại là một vị Vương Gia a! Là cơm không thể ăn, nhưng mà Trần Cúc cũng không dễ chơi!

Hầu Yên Lam vừa ngồi xuống.

Người đã đến. (Đoạn hay bắt đầu rồi ^.^)

Một người ăn mặc rất thư sinh, nhìn bề ngoài cũng rất thanh tú, bên cạnh có một đầu heo cũng đi cùng.

Nếu bây giờ Giang Bắc quay đầu lại nhìn, tuyệt đối hội nhận ra, nàng ta là Thượng Quan Minh Châu!

Trên mặt cũng tiêu sùng đi không ít, tối hôm qua (lúc đi ngủ) chắc cũng là một trận tra tấn a.

Trần Cúc đang do dự làm, ánh mắt thoáng nhìn xéo qua Giang Bắc.

Thượng Quan Minh Châu đã đến, đây là chuyện tốt! Khóe miệng nở rất nụ cười, nhìn Giang Bắc nói: "Giang thiếu gia, vị hôn thê của người đã đến rồi kia."

Trần Cúc cảm thấy rất kích thích.

Có thể làm cho Giang Bắc trước mặt Yên Lam cô nương ném đi mặt mũi, cũng khá tốt, trước tiên thu chút tiền lãi!

"Cái(qq) gì? "

Giang Bắc sững sờ, hắn có một vị hôn thê từ bao giờ?

"Thượng Quan Minh Châu a...! Vị hôn thê của người đó a! "

Trần Cúc có chút nóng nảy, tên này thật giỏi diễn kịch.

Giang Bắc nhìn sang, liền cảm thấy vui vẻ.

Bên cạnh còn có một tên tiểu thư sinh, cái tiểu thân thể này... chắc chắc chắc, khả năng chịu đựng chắc cũng không kém a!

Bất quá, khi hắn nhìn Thượng Quan Minh Châu lại cúi đầu khom lưng, giống như rất sợ hãi con heo này, Giang Bắc lập tức đã minh bạch, tiểu tử phải phần đầu tầm hai mươi năm.

"Muốn ăn cái gì thì gọi cái đó đi. " Chỉ thấy Thượng Quan Minh Châu nói xong thì móc ra một thỏi vàng nhỏ.

Sát, cay con mắt!

Vì "mộng tưởng của nam nhân" mà "dừng cảm đi về phía trước", Giang Bắc tỏ vẻ bội phục.

Thượng Quan Minh Châu vừa quay đầu, thấy Giang Bắc cùng Trần Cúc, cũng ngây ra một lúc.

Trần Cúc quyết đoán đứng người lên: "Thượng Quan tiểu thư, người thật là xinh đẹp a! "

Cam Lâm Nương! Giang Bắc muốn mắng người, lại để cho cái này đầu heo này nói?

(À! Quên mất! Cái chữ "đầu heo" ở mỗi lần dùng lại có ý khác nhau. Ở đây chỉ là cái biện pháp chơi chữ nho nhỏ mà thôi!)

"Ôi chào? Trần thiếu gia đã ở đây rồi, sớm vậy a...! " Thượng Quan Minh Châu tỏ vẻ rất kinh hi!

"Ừ, cùng một chỗ ăn một bữa cơm a, vừa vặn Giang thiếu gia cũng ở đây. " Trần Cúc tranh thủ thời gian nói tiếp.

"Lân.....ta đây chưa xin người. " Giang Bắc mắng.

Trần Cúc sững sờ, thủ hân giữ cái tên Giang Bắc này cùng Thượng Quan Minh Châu có chút lớn a....

Vui vẻ, tranh thủ thời gian mở miệng nói: "Giang thiếu gia, tuy rằng Thượng Quan gia chậm trễ hôn sự của người, nhưng mà ở Liễu Vân thành này cũng không mấy người biết a.....Chuyện này đã trôi qua rồi, bỏ qua đi. "

"Ta nói chính là người! "

Nhìn vẻ mặt mê mang của Trần Cúc, Giang Bắc bắt đầu đi: "Muốn ăn cái gì thì tự mình đi thanh toán, có hiểu hay không? "

"Từ Trần Cúc: 〔Điểm Cà Khịa〕 +66"

Ta phải nhịn!

Giang Bắc cũng nhịn xuống, không nói tiếp...!

Hắn vốn dĩ rất thiện lương, muốn cho cái tên Cúc nghỉ ngơi một chút, nhưng mà tên này hết lần này tới lần khác lại muốn như vậy trên nhảy dưới tránh!

Nếu như đã bắt đầu, ta đây "Xoát phân đao phải trông thấy máu. "

"Còn người nữa, xéo đi, đừng ở đây làm vướng mắt ta. "

Giang Bắc nhìn Thượng Quan Minh Châu, nhếch miệng, quay đầu lại lại cắn miếng bánh bao.

Thượng Quan Minh Châu cũng không nhịn được như Trần Cúc, trực tiếp lao đến.

Giang Bắc làm sao còn có thể nuốt đi xuống! Một ngụm nhả trên người Thượng Quan Minh Châu.

"Ta nói này đại tỷ, lớn lên đập đầu sầm không phải lỗi của người, nhưng mà người đi ra rất là dọa người đúng không a? Không nên ở đây quấy rầy ta ăn cơm đi được không nào? " Giang Bắc cảm thấy hắn rất khách khí.

" Từ Thượng Quan Minh Châu: 〔Điểm Cà Khịa〕 +99"

Tức giận! Ta là Thượng Quan gia đại tiểu thư, sao có thể bị nói như vậy!

Cùng lúc đó, tiểu nhị cũng bùng cá lên đây, vẫn đang nóng hổi.

Trần Cúc chớp mắt không nhảy, nhìn chằm chằm con kia cá, nước miếng muốn chảy xuống,cảm giác bị đối bụng rất khó chịu.

"Hầu tiểu thư, mời! " Giang Bắc thuận miệng nói ra, đồng thời gấp một miếng thịt.

Hầu Yên Lam cười, Giang thiếu gia đúng là một người tốt a, ở cùng một chỗ với hắn rất là thoải mái, cũng không có cảm giác hắn đang giả vờ đứng đắn.

"Đến từ Thượng Quan Minh Châu: 〔Điểm Cà Khịa〕 +66"

Giang Bắc chết lặng, ít điểm như vậy?

"Minh Minh! Hắn khi dễ ta! " Thượng Quan Minh Châu hét toáng lên, làm cho tên thư sinh dưới lầu thật muốn khóc. Hắn không dám lãnh đạm, chỉ có thể cắn răng đi lên lầu, không có cách nào khác, vì cuộc sống, phải cố gắng chịu đựng.

Vừa lên đến nơi, Thượng Quan Minh Châu trực tiếp nhào tới.

Từng quyền nện truen ngực hắn ta.

"Mịn Minh, hắn khi dễ ta! Ô ô ô! Ta không chịu được! "

Trương Minh cố nén cơn xúc động đến muốn thổ huyết của mình xuống.

Giang Bắc buông cá trong tay xuống, muốn ới.

Sáng sớm! Làm gì tại đây vậy!

"Vị công tử này là...? " Trương Minh rất có lễ phép.

"Đừng quấy rầy ta ăn. " Giang Bắc tỏ vẻ rất phiền.

"Đến từ Trương Minh: [Điểm Cà Khịa] +166"

"Minh Minh! Đánh hán! Hán chi là phế vật Tụ Khí cảnh thôi! "

Trương Minh do dự.

Tuy Thượng Quan Minh Châu nói, chỉ cần hán biểu hiện tốt, hán sẽ được làm Thượng Quan gia tông giáo đầu. Nhưng nhìn nam tử trước mắt lại có chút không dám động thủ, đây chính là Giang gia tiểu thiếu gia a...!

Rất do dự.

"Mịn Minh! Ngươi có phải hay không không thương ta! " Thượng Quan Minh Châu hét lớn.

Trương Minh da đầu run lên, hai mắt ngưng tụ, nhìn thẳng Giang Bắc nói: "Huynh đài, xin lỗi! "

"Ngừng! " Giang Bắc tranh thủ thời gian phất phất tay, hô ngừng, "Tiểu tử, ngươi cảnh giới gì? "

"Tiểu sinh bất tài, Khai Khí tứ giai, không đáng giá nhắc tới. " Trương Minh rất kiêu ngạo.

"Ah, xác thực không đáng giá nhắc tới, đến đây đi. " Giang Bắc lau đi khóe miệng.

Cái gì vậy trời! Nào Tàn! Khai Khí cũng chạy tới đây "trang Bức"!

Trần Cúc cúi đầu, thay cho Trương Minh mặc niệm thoáng một phát.....

Thực giác nói cho hán biết, Giang Bắc vừa muốn đánh người.

Quả nhiên, chỉ thấy Trương Minh vừa tung ra nắm đấm, liền hai đạo âm thanh "bang...bang.." liên truyền đến tai của hán!

Sau đó hình ảnh lại biến, Trương Minh đã bay, hình như là cũng có Nhị Đại Môn Nha(hai cái răng cửa), đang đã rơi xuống trước chân Trần Cúc.

Trần Cúc sợ tới mức tranh thủ thời gian bịt miệng lại.

Trương Minh đã hiểu " vì sao bông hoa lại hồng như vậy", là hán đánh không lại người.

Ở thời điểm này, chỉ có già chết mới là thượng sách!

Đọc xong nhớ like nha các dh!

Khi được 1k view, ta sẽ thêm 1c. Khi được 100 like=bạo 1c. Đủ 100 người theo dõi=1c.

Còn về phần bao giờ bạo thì đợi mọi người cả đó.

À, ta đánh có event, các dh nhớ tham gia nha!Link event có ở phần thông báo đó!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Định Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ta Đã Có Chỗ Dựa, Sao Có Thể Bỏ Qua

Chương trị giá 100 like của mọi người có rồi đây!

Mà truyện lại tiếp tục rớt top nữa rồi! Ta buồn! Đạo này cmt cũng không có! Ta lại buồn!((□_□"))

Hầu Yên Lam vốn là còn định giúp đỡ Giang Bắc một chút.

Khai Khí tăng bốn a..., ở tầm tuổi này, có thể có được thực lực mạnh mẽ như thế này đã là rất mạnh rồi.

Ngón tay giật giật, lại buông xuống, lại nhìn tên Trương Minh đang nằm già chết ở kia.

Mà ở trong mắt Thị nữ Hoàn, trong mắt của nàng chỉ có tiểu thư, nhưng mà lúc này, trong mắt tiểu thư giống như đã có người khác.

Tiểu thư gần đây có chút kì quái, nàng ta đi theo tiểu thư nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy tiểu thư như vậy.

Giang Bắc ngồi xuống, cười cười với Hầu Yên Lam, sau đó cầm lấy một cái bánh bao cắn một cái.

Hầu Yên Lam lại mộng rồi, hẳn thật đẹp trai.

Giang Bắc kẹp một miếng thịt, tiếp tục ăn.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, vừa quay đầu, chứng kiến Trần Cúc ngây ngốc ở đằng kia. Làm người không thể quá thiện lương, cái tên Cúc này có thể là vẫn bị hù từ cái lần bị đập cho bay răng.....

"Cúc, ngây ngốc ở làm gì, ăn đi a...! "

Trần Cúc rốt cục kịp phản ứng, nhìn Giang Bắc, lại nhìn miếng cá cùng bánh bao, hung hăng nuốt nhỏ nước miếng.

Trong lòng hẳn vẫn có chút sợ hãi, cái tên Giang Bắc này thật đáng sợ, nhân châu xoay động, hỏi dò: "Cái kia..... không phải ngươi nói không mời ta sao? "

Giang Bắc sững sờ, đem thịt cá bỏ vào trong miệng, chậm rãi nuốt xuống, lúc này mới mở miệng nói ra: "Ah! Được rồi, vậy ngươi tiếp tục xem đi a. "

"Đến từ Trần Cúc [[Điểm Cà Khịa]] +33"

Hầu Yên Lam nhin không nổi, phốc thử! (Thật sự ta vẫn không hiểu được cười kiểu "phốc thử" là cái kiểu gì, nhưng mà vẫn phải học theo người ta...)

Mà lúc này, Thượng Quan Minh Châu cảm thấy có gì đó không đúng..

"Bắc Bắc, có phải ngươi giả bộ mình không thể tu luyện hay không...! "

Nàng chưa kịp nói xong.

"Thôi, đừng quấy rầy ta ăn cơm. " Giang Bắc nói.

"Bắc Bắc, ta đồng ý việc hai chúng ta kết hôn. "

"Lăn....." Giang Bắc nghiêng răng rặng chữ này.

Hắn đột nhiên có chút hối hận, vì cái gì chỉ đánh tên Trương Minh một quyền? Tại sao lại không đánh hai, ba quyền a...!

Mà lại nhìn nàng giống như đầu heo, Giang Bắc mất đi hứng thú đánh người.

"Thượng Quan cô nương, kính xin tự trọng. " Một bên, Hầu Yên Lam cũng cau mày nói ra. ((— —) Cậu Vàng toang rồi Ông Giáo A!)

"Ngươi là ai! Ta nói gì thì có quan hệ gì đến ngươi! " Thượng Quan Minh Châu cũng đã không thể bỏ qua sự tồn tại của Hầu Yên Lam được,hình như là xinh đẹp quá, vừa mới ngẩng lên liền thấy được.

"Không biết xấu hổ! Gầy giống như Hầu! Ngươi nhìn ta....."

"Phanh! "

Đúng lúc này, chỉ thấy một cái chân to đuổi tới, trực tiếp ước lượng ở sau lưng Thượng Quan Minh Châu.

Thượng Quan Minh Châu lập tức bị đập bay tới hướng Trần Cúc.

"Vũ nhục tiểu thư, muốn chết! "

Chủ nhân của cái chân kia xuất hiện, đằng sau còn mang theo một đồng người, nguyên một đám đồng thời rút đao dao, đi về hướng Thượng Quan Minh Châu.

"Dừng tay! " Hầu Yên Lam quát nhẹ, hơi áy náy liếc nhìn Giang Bắc.

Giang Bắc tỏ vẻ không sao cả, lại tiếp tục ăn. Ừm! Mùi vị không tệ.

Bá bá bá!

Mấy nam từ nam từ kia thu đao, Giang Bắc lúc này mới nhìn sang, mấy người này đều mặc khôi giáp màu trắng bạc. Nếu đoán không sai, có lẽ đây là hộ vệ của Hầu Yên Lam.

Ở cái bộ giáp này, có một lỗ ở trên đầu gối, Giang Bắc hiểu, đây là thuận tiện cho việc vận động.

Một đám người hướng phía Hầu Yên Lam cùng Giang Bắc, lập tức quỳ một chân trên đất.

"Mọi người không nên khách khí, xin đứng lên. " Giang Bắc ăn thịt cá, mơ hồ không rõ, theo thói quen mà nói.

"Nhận được: [[Điểm Cà Khịa]] +99+103+111+153+199..."

"Ngự Sĩ Quân Đệ Tam Bộ, thuộc cấp Dương Khôi Phàm, tham kiến tiểu thư! Mặt tướng phụng mệnh dẫn tiểu thư về nhà! "

Một đám người đằng sau cũng hét lớn: "Dẫn tiểu thư về nhà! "

Nhìn điệu bộ này, đúng là Ngự Sĩ Quân như cha nói, bất quá...cái này gọi là phê vật?

Trần Cúc đang nhìn Thượng Quan Minh Châu dưới thân, cũng nhìn thấy một nhóm người này. Có sát khí, đây là hẳn loại người đã trải qua tôi luyện trong sinh tử.

Nhắm mắt lại, hẳn thấy một vị đại hán có cái huy hiệu có chữ "Ngự" ở trước ngực.

Hắn đi đến trước mặt vị đại hán kia.

"Tướng quân, người khỏe! Tiểu là người của Liễu Văn thành - Trần gia, Trần Cúc! Ngưỡng mộ đại tướng quân đã lâu, hôm nay vừa gặp, đúng là thần vô sáng suốt."

Trần Cúc đột nhiên cảm thấy tài ăn nói của hán cần rèn luyện một chút, vốn từ hình như có chút nghèo nàn.

Giang Bắc hí hóp mắt nhìn người trước mặt, từ khi tấn cấp đã đến Huyền Cảnh, đối với linh lực đã linh mẫn khác thường.

Đám người này cho hán cảm giác rất nguy hiểm, khả năng là cảnh giới không bằng hán, nhưng mà tuyệt đối đã trải qua chiến đấu, nguyên một đám đều rất lợi hại.

Bên kia, Trần Cúc tròn mắt quay qua quay lại, sửa sang lại từ ngữ.

"Trần mỗ kính nể Dương Tướng quân giống như nước sông cuộn cuộn không ngớt không ngừng, người có được khí thế lên đến bậc này, tướng quân tuyệt đối không phải là thường nhân....."

Đại hán cao to liếc nhìn Trần Cúc, Trần Cúc lập tức quỳ một chân trên đất, nói linh tinh.

"Tiểu nhân đang nghĩ làm sao để gia nhập Ngự Sĩ Quân, nhưng mà không bao giờ mới có cơ hội, hôm nay gặp được tướng quân, ta đã hiểu, ta một mực ở đây từ trước tới giờ đều là để chờ ngài! Nếu như ta là một thớt ngựa tốt, tướng quân tuyệt đối là người phù hợp nhất! Nếu như ta là một tảng đá, nằm trong tay tướng quân, ta cũng sẽ biến thành một khối vàng! " (viết mấy cái đoạn nịnh hót kiểu này ta không rành cho lắm!)

Giang Bắc không nói chuyện, hán không có hứng thú gia nhập Ngự Sĩ Quân, nhưng vẫn có chút hăng hái nhìn Trần Cúc.

Tuyệt! Nguyên lai cò có thể đạt đến tình trạng này!

Chỉ thấy Hầu Yên Lam khẽ lắc đầu: "Các người ở lại đây, ta tự trở về được. "

Nói xong liền quay đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn Giang Bắc nói: "Giang thiếu gia, ta phải đi, hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại. "

Giang Bắc nhẹ gật đầu, xem ra thật sự phải làm như vậy, người ta cũng không phải là loại buôn bán sáo lộ.

Đại hán cầm đầu kia thừa dịp Hầu Yên Lam rời đi, sắc mặt ngoan lệ nhìn qua Giang Bắc.

Giang Bắc cười cười, tiếp tục ăn hết hai cái bánh bao, bánh bao hấp, không đủ no bụng.

Đại hán quay người rời đi, một đám người cũng đi theo đó, rất uy phong! Trần Cúc ở cũng hấp tấp đi theo.

Trên đường ngoại trừ đám Ngự sĩ quân này và Trần Cúc, mọi người bên ngoài đều có chút sợ hãi.

Không có biện pháp khác, sự tồn tại của Châu phủ, vẫn luôn là ở bên trong truyện cổ tích.

"Tướng quân a..., nhà của ta có làm một cái yên ngựa vàng, ai cũng không xứng dùng, ngày hôm nay ta rốt cuộc tìm được người xứng đáng với nó! Còn có, con ngựa này của ngài chắc là Hân Huyết Bảo Mã a! Trần Cúc ở một bên cung kính nói.

Dương Khởi Phàm một bộ dáng hưởng thụ, thân thể có chút lắc lư, nghe Trần Cúc khoa trương con ngựa của hán.

È hèm, rất dễ nghe, hán hi hoan vui mừng, loại người này tài ăn nói rất tốt.

"Người gọi là cái gì? " Dương Khởi Phàm hỏi.

"Tiểu nhân họ Trần, tên chỉ có một chữ Cúc. " Trần Cúc khom người nói.

"Cảnh giới? "

"Khai Khí nhất giai! " Hán rất tự hào! Đây là kết quả của việc tối hôm qua cha hán cho hán...cần thuốc(ăn đan dược)

"Ừ, Khai Khí nhất giai, miễn cưỡng hợp cách, cái kia Cúc, ngày người đi tham dự chiêu mộ Ngự Sĩ Quân chiêu, hãy nói là người của Dương Khởi Phàm ta! "

Nói xong, Dương Khởi Phàm liền rời đi.

Chỉ còn lại Trần Cúc ngồi yên tại chỗ, nước mắt chảy xuống.

Cái kia Cúc.....

Người gọi ta là "Cái kia Cúc"! Lão tử họ Trần! Gọi là Trần Cúc! Rất khó nhớ ư!

[[Điểm Cà Khịa]] +18

Nhìn ra ca xa, hung hăng cắn răng, Giang Bắc! Nếu như ta đã có chỗ dựa, tuyệt đối không thể buông tha người dễ dàng như vậy!

Mà Dương Khởi Phàm kia cũng không muốn buông tha Giang Bắc, hán cùng tiểu thư ăn cơm, còn liếc mắt đưa tình,...

Đọc xong nhớ like nha, đủ 200 like sẽ có thêm 1c bọc nữa đó!

Cầu kp, cầu lt ah!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đó Thực Sự Rất Mạnh

"Ta! Muốn phát hỏa! " Trần Cúc gào thét trong lòng.

Giang Bắc chậm rãi ung dung từ quán rượu đi ra, vỗ bả vai Trần Cúc một cái hỏi: "Cái kia Cúc, bọn hần có lai lịch gì? "

"Đến từ Trần Cúc: [Điểm Cà Khịa] +22"

Làm nam nhân, phải học được cách khống chế chính mình.

Trần Cúc đột nhiên nở nụ cười, không có việc gì, chờ đến khi lão tử làm tới Ngự sĩ, rồi tu luyện công pháp, chuyện thứ nhất ta sẽ làm chính là trở về trả thù ngươi!

"Ngự Sĩ Quân, dưới trướng Vũ vương! " Trần Cúc rất kiêu ngạo trả lời.

Giang Bắc nhú mày, không biết, ngày hôm qua cha cũng không có nói tí mĩ cho hần, trực tiếp hỏi: "Đó là cái gì? "

"Ngự Sĩ Quân, lệ thuộc vào Hoàng thành, phân bộ của Bát Đại Châu Phủ, bát đại Ngự Sĩ Quân! Thân phận địa vị cực cao, ngươi có thể suy nghĩ giống như... cùng Ác Linh chiến đấu! Trừng gian diệt ác! Đây chính là sứ mạng vĩ đại của bọn họ! "

Hần muốn đi làm Ngự sĩ, nhất định phải bắt lấy cơ hội hảo hảo "trang Bức" Giang Bắc, bằng không thì đều thực xin lỗi vì đã bị vũ nhục nhiều như vậy!

Cho ngươi nhìn thấy sự chênh lệch, bằng không thì ngươi cũng không biết ta hiện tại có bao nhiêu sức mạnh.

"Ác Linh ngươi hiểu không, luôn luôn nhìn chăm chăm vào nhân loại! Lúc trước Ác Linh đã từng 1 lần công vào Hoàng thành, làm Hoàng thành suýt nữa thì bị diệt vong, mà chúng ta- Ngự Sĩ Quân, chính là theo dấu chân của bọn họ! "

Trần Cúc nói chuyện, hơi sững sờ,...chúng ta?

Cái này rất mãnh liệt, giống như là cũng không có gì xấu, qua mấy ngày Trần Cúc ta đã là một thành viên của Ngự Sĩ Quân vĩ đại!

Cảm giác mình sắp nghênh đón đỉnh phong!

"Lợi hại hay không không biết, bất quá mặc cái kia có lẽ thật nặng a. " Giang Bắc khẩu trừ khẩu trừ(gãi) cái mũi, có chút ngửa.

Trần Cúc nói không nên lời.

Không phản bác lại được, vì cái gì tên kia chỉ chú ý cái đó mà không như bọn thiếu gia, đạo bất đồng bất tương vi mưu, bọn thiếu gia không cùng ngươi nhiều lời!

Xa xa tiếng vó ngựa truyền vào trong tai Giang Bắc, còn kèm theo từng tiếng giá*! (Tiếng dừng ngựa)

Rời mắt vừa nhìn, lại là này Dương Khởi Phàm, hung ác siết thoáng một phát con ngựa, nâng cao lên chân trước.

Trợn vện việc nhếch lên đã mất vài giây đồng hồ!

Giang Bắc ánh mắt ngưng lại, một màn này lại để cho hần cảm thấy rất quen thuộc, lúc trước hần cũng là hi hoan vui mừng cười xe đạp người!

Nhưng mà.....Lai già bất thiện!

Móng ngựa roi xuống đất, Dương Khởi Phàm về mặt già bộ so mà hỏi: "Ngươi chính là Giang Bắc? "

Cơ hội tốt! Trần Cúc tự nhiên không có khả năng buông tha cơ hội này!

"Tướng quân! Hần chính là Giang Bắc! "

Thật biết điều, Dương Khởi Phàm đối quanh cho Trần một ánh mắt tán dương.

Sau đó ánh mắt có chút ngoan lệ nhìn Giang Bắc, tiểu thư lại để cho hần đến truyền lời đã là thứ yếu được rồi, bởi vì vừa rõ ràng hần vừa làm làm nhục mình!

"Giang Bắc, tiểu thư nhà ta nói, nàng xưa nay rất thích hoa sen, cảm tạ ngươi đã làm ra cái bài thơ hoa sen đó."

"Ah, không có việc gì, cũng không phải làm cho nàng. " Giang Bắc tùy ý khoát tay áo nói ra.

Giờ phút này một thiết ngôn ngữ đều lộ ra quá mức nhẹ nhàng, khiến Dương Khởi Phàm muốn chửi ầm lên.

" [Điểm Cà Khịa] +235"

"A, làm cho ai cũng không có quan hệ, dù sao ngươi sau này cũng không cảm làm tiếp! Tiểu Tử vô tri,, dám can đảm khiêu khích Ngự Sĩ Quân ta! "

Cọ sững sờ một tiếng, trường đao...rút ra!

Giang Bắc cảm giác có chút nguy hiểm, nhưng chỉ là có chút mà thôi.....

Cái đại hán này, cũng lão ca táo bạo a....

Dương Khởi Phàm giơ lên trường đao, hai chân kẹp trên bụng kẹp ngựa, hướng phía Giang Bắc vọt tới.

Trong nháy mắt, trường đao vung xuống!

Có chút chói mắt, không thấy rõ ràng!

Giang Bắc cũng chưa kịp chuẩn bị, người nói như thế nào động thủ liền động thủ! Súc sinh!

"U Bộ! " Giang Bắc hét lớn một tiếng, cả người giống như ma quỷ, thân ảnh ly khai ánh đao, miễn cưỡng tránh qua, tránh né công kích.

Nhech nhếch miệng, không biết nếu như bị chém chúng sẽ có cảm giác gì.

Dương Khôi Phàm rất kinh ngạc, cái tiểu tử vậy này vậy mà có thể né tránh né một đao này!

"Bộ pháp? Có chút ý tứ. " Dương Khôi Phàm khinh miệt nói một câu, tiếp tục.

Giang Bắc nghiêm túc lên, lão ca này xác thực rất táo bạo, một lời không hợp liền rút đao, rõ ràng là muốn giết ta mà.

Rất khó chịu, ta cũng không có đi trêu chọc người!

Loại tình huống này, nếu không động thủ chính là kẻ dần!

"Hồn chương! "

Thôn Thiên công pháp gia trì, linh lực xung quanh lập tức như là vòng xoáy hướng phía Giang Bắc vọt tới.

Giang Bắc cảm thấy muốn bay lên, lực tay rất lớn, đã vậy Thôn Thiên công pháp còn quá mãnh liệt!

Tiểu chương màu đen trong tay Giang Bắc chậm rãi ngưng tụ, dần dần có chút màu sắc.

Dương Khôi Phàm hơi sững sờ, một cỗ hấp lực thật lớn, còn có một cỗ lực đánh vào chỗ lên, vật lý hẳn không có học qua, nhưng mà cảm thấy rất kinh ngạc. (Ai không biết thì học lại vật lý đi nhé)

"Minh Nguyệt đao ảnh! " Không thể đợi thêm nữa! Chỉ nghe Dương Khôi Phàm hét lớn một tiếng, chuẩn bị đón đỡ tiểu chương này của Giang Bắc.

Nhìn không ra cảnh giới gì, rất mạnh là được, nhưng mà, hẳn không sợ.

Hắn là thuộc cấp! Phía sau hẳn còn có chỗ dựa lớn!

Thân đao bỏ ra, đao ảnh phóng ra ngoài, hướng phía Giang Bắc liền bay đi.

"Ta xem người lại như thế nào! " Dương Khôi Phàm cảm thấy còn chưa đủ, đi theo đằng sau đao ảnh, lần nữa phóng đi.

Trần Cúc cũng tranh thủ thời gian trốn ra xa, cách xa vẫn cảm thấy rét lạnh.

Đồng thời trong nội tâm vì Giang Bắc mặc niệm, vốn định sau này ta sẽ trở về trả thù người, mà không biết tại sao người lại làm nhiều việc ác, khiến cho loại nhân vật này thù hận, đáng tiếc đáng tiếc.

Giang Bắc nhìn xem Dương Khôi Phàm bày ra cái chiêu thức hoa mắt kia, mỉm cười...!

Trong lòng bàn tay màu đen tiểu chương bỗng nhiên biến lớn! Sau đó trực tiếp nghênh đón mảnh đao ảnh.

Dương Khôi Phàm trong nội tâm cười lạnh, coi như là người qua một chiêu này, nhưng sát chiêu lại là trong bảo đao! Mọi việc đều thuận lợi!

"A...! "

Hét thảm một tiếng, vang dội cả con đường đao, cũng thiếu chút xuyên màng nhĩ thủng Trần Cúc.

Trần Cúc ngơ ngác nhìn tướng quân bay ngược ra, khoe miệng hung hăng kéo ra, hẳn cảm giác rất khó chịu, hẳn cảm thấy tim ý định tìm Giang Bắc báo thù nên tạm thời gác lại.

Hộ vệ được an bài ở phía sau cũng có chút mộng, thiếu gia vì cái gì mạnh như vậy, con ngựa cũng có chút mộng bức, đột nhiên không biết nên đi con đường nào.

"Lão Đồng, lão chương, tới đây! " Giang Bắc vẫy tay một cái.

Hai người đi tới, đi ra phía sau Giang Bắc, nhìn xem nằm Dương Khôi Phàm nằm dưới đất đang thổ huyết.

Rất khó chịu, vậy mà lại bị tên tiểu tử này đánh bại!

"Đến từ Dương Khôi Phàm: 『Điểm Cà Khịa』 +166"

Quán rượu đã không còn ai rồi, cửa hàng chung quanh cũng đều đóng cửa lại, đầu năm nay, tánh mạng quan trọng hơn, hiểu kỳ rất có khả năng khả năng sẽ hại chết người.

Giang Bắc nhìn Dương Khôi Phàm nháu mày.

"Giang Bắc, người, người muốn điều gì! Ta chính là thuộc cấp Ngự Sĩ Quân! "

Dương Khôi Phàm cố nén sự sợ hãi trong nội tâm, hét lớn.

Hắn chính là Huyền Cảnh nhất giai a..., vì cái gì mà bị giết trong nháy mắt! Hẳn có thể cảm nhận được, cái đòn công kích không phải là hẳn có thể chống cự!

"Chương thị vệ, người tới, sửa chữa hàm răng cho hắn. " Giang Bắc thuận miệng nói ra.

Dương Khôi Phàm mộng ép, hẳn rằng lớn lên rất đủ đó a.

Chương thị vệ ngậy ra một lúc, sau đó liền hiểu, quay đầu nhìn thoáng qua Trần Cúc, sau đó đã đi tới.

Chỉ thấy người thị vệ này rút ra cây đao trong tay, học bộ dạng của Giang Bắc lúc trước, vung hai cái.....

Sau đó.....

"Bành! "

"A...! "

" 〔Điểm Cà Khịa〕 +288"

"Bành! "

"A...! "

" 〔Điểm Cà Khịa〕 +322"

.....

Giang Bắc ngồi xồm bên cạnh, nâng má nhìn xem, lại nhìn tiểu mặt bần(bảng thông tin, gọi như vậy cho đúng văn phong Hán ngữ), tranh thủ tấn cấp lên Huyền Cảnh tứ giai, rất thoải mái.

Bên cạnh còn có một Trần Cúc đã sớm trợn tròn mắt.

Nguyên lai nện rằng người ta, thoải mái như vậy.....!

Viết xong rồi mà quên up, xin lỗi nha các dh.

Hôm nay ta sẽ cố viết thêm 2c, các dh chờ ta!

Đọc xong nhớ like nha

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Định Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chẳng Lẽ Ta Phải Quỳ Lạy Hắn?!

Đây là chương trị giá 1l, 10kp và 5k tít, rất giá trị đó nha!

Hiện tại Giang Bắc rất thoải mái, 〔Điểm Cà Khịa〕 không ngừng tăng lên.

Trần Cúc thấy cũng rất thoải mái, chỉ là nghĩ đến buổi sáng hôm qua..... Hắn lại có chút run rẩy.

Tầm mười phút trước.....

Một quán rượu cách đó không xa, trong một phòng ốc.

Một trung niên nhân cùng một cái lão giả hơi khàn trương nhìn nhìn.

Lúc Dương Khởi Phàm bắt đầu động thủ trước.....

"Thiếu gia gặp nguy hiểm! " Đồ quần gia hét lớn một tiếng, ngay sau đó bước một bước ra!

Sau đó bị Giang Quán kéo lại, "Từ từ lại xem....."

"Không có gì, vừa chứng kiến hài tạng liễu. " Đồ lão nhếch nhếch miệng, xoay người tại vỗ vỗ giấy hai cái.

"Không có trải qua chiến đấu, sao có thể phát triển? " Giang Quán thuận miệng nói.

Mà Đồ lão đã thành thói quen tự nhiên, dù sao tiểu thiếu gia tại một tuần trước vẫn còn là một người bình thường! Hơn nữa không hề có kinh nghiệm chiến đấu a...!

.....

Hơn nữa lúc này, Giang Bắc đột nhiên lòng có cảm nhận được cái gì đó, quay đầu nhìn về phía phương xa.

Giang Quán cùng Đồ lão lập tức cúi đầu.

"Kỳ quái, ta vẫn có cảm giác bị người theo dõi, không biết là ai mà lại làm loại chuyện ngu vk nờ như vậy?"

Giang Bắc thì thảo tự nói một tiếng, sau đó tiếp tục có chút hăng hái nhìn Dương Khởi Phàm.

"Đến từ Giang Quán: 〔Điểm Cà Khịa〕 +166"

Giang Bắc đột nhiên cảm giác sau lưng mát lạnh, hần gần đây vô cùng trung thực a...!

Lại nhìn xem hộ vệ đang ra sức "đục lấy răng."

"Được rồi được rồi, Chương thị vệ, dừng lại được rồi, đừng đập chết hần." Giang Bắc khoát tay áo, tùy ý nói ra.

Chương thị vệ lúc này mới thu tay lại, xoa xoa mồ hôi, thực mệt mỏi a....

Tiếng vó ngựa đập đập đập vang lên.

Ngẩng đầu, nhìn về phía xa, lại một người nữa, ăn mặc chiến giáp màu vàng giữa ngày đại hạ* vô cùng đáng chú ý! (*Siêu nóng)

Cái (qq) gì vậy! Màu vàng?

Giang Bắc có chút mộng bức, chậm rãi đứng lên.

Người tới cũng ngừng lại, nhìn người nằm trên mặt đất, hần thấy có chút quen.....

Đồng hành, đều là Ngự Sĩ Quân thuộc Châu phù.

Nhìn kỹ, ngọc tào! Đây không phải Tiểu Dương ư! Là đồng sự của hần, còn là cháu trai của hần..!?

"Các hạ người phương nào, vì sao ra tay nặng như vậy! " Người kia nhảy xuống khỏi chiến mã, lạnh giọng quát!

Giang Bắc cảm nhận được người này rất lợi hại.

"Người như thế nào không biết lễ phép? Hỏi ta như vậy, người cũng nên báo ra gia môn? "

"Đến từ Dương Lôi Đình 〔Điểm Cà Khịa〕 +166"

"Bổn tướng quân chính là Vũ vương tọa hạ, bộ phận Ngự Sĩ Quân Liễu Châu, cũng Thượng tướng quân Dương Lôi Đình! " Sắc mặt ửng đỏ nói ra.

Giang Bắc hiểu, người ta không phải thẹn thùng, mà là thật tức giận.....

Ồi chào? Đều họ Dương, nếu không có chút quan hệ hần không tin.

Các đại gia tộc đều như vậy, quan hệ họ hàng mang cổ.

Tay trái dể ngang trước ngực, tay phải nâng má, nhìn nam tử trước mặt.

Khe gặt đầu, nhìn qua liền biết đó là một loại người rất hung ác, sát khí rất mãnh liệt, cũng không cảm nhận được cảnh giới.

Không biết sao, Giang Bắc đột nhiên nghĩ đến một câu, thốt ra: "Ngực có Lôi kích, mà mặt như bình hồ, có thể bái vì Thượng tướng quân. "

Dương Lôi Đình sững sờ, tên kia đang tăng bốc mình?

Sắc mặt hòa hoãn hơn không ít, nói chuyện nho nhã, người này rất được dùng, cắt ngang ba đầu chân là được rồi, không nên đoạt mệnh.

"Lão đệ người đừng lý giải sai, ta không nói người. " Tiếng nói truyền vào trong tai Dương Lôi Đình.

Dương Lôi Đình có chút mộng bức, lão đệ?

Nhắm mắt lại, thờ dài một cái.

Lập tức, chỉ thấy Dương Lôi Đình hai mắt trợn trừng, nhìn Giang Bắc cả giận nói.

"Huyền Cảnh nhỏ nhỏ như vậy cũng dám xuất cuồng ngôn, ra tay tàn nhẫn. Hôm nay người lưu không được! "

Giang Bắc khinh thường nhếch miệng: "Người không mệt mỏi sao? Con mắt trợn lớn như vậy, muốn đánh liền đánh, đừng ở đằng kia lảm bảm bức lảm bảm. "

" 〔Điểm Cà Khịa〕 +333"

Giang Bắc ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong nội tâm mình bạch.

Có thể liếc nhìn ra mình là Huyền Cảnh, thực lực khẳng định rất mạnh, hơn nữa số 〔Điểm Cà Khịa〕 lớn như vậy.....

Không biết hần là cảnh giới gì, nhưng là cảm giác rất nguy hiểm, đây là lần đầu tiên hần cảm nhận được là mình đang đối đầu với sự nguy hiểm.

Chỉ thấy cái này Dương Lôi Đình căn bản cũng không nói nhiều, gầm một tiếng: "Liệt Nhật Trường Hồng! "

Cùng lúc đó, trường kiếm ở eo Dương Lôi Đình đột nhiên không thấy! Sau đó bay lên cao, như là mặt trời.

Lại vừa nhìn, hai tay Dương Lôi Đình giờ lên cao.

Sau đó, cả người như phát ra ánh lửa, hai tay cầm mũi nỏ chậm rãi chấp trước ngực.

Giang Bắc không suy nghĩ nhiều, lập tức âm thầm kích phát U Bộ, tùy thời tránh né.

"U Bộ! "

Ở chỗ kia, hai tay Dương Lôi Đình mở ra một kẽ hở nhỏ, một đạo hỏa hào quanh tít trên đầu trường kiếm chảy xuống, lắt lư qua lại giữa kẽ hở đó.

Giang Bắc đồng tử hơi co lại, tùy thời tránh né, đồng thời suy nghĩ biện pháp ứng phó...

Tên này không dễ chọc.....

Nhìn thoáng qua Dương Khôi Phàm trên mặt đất, lại nhìn Dương Lôi Đình, hắn cảm thấy rất không công bằng.

Đây cũng là công pháp, hắn hiểu.

Vì cái gì người khác có thể sử dụng công pháp đánh nhau, hắn chỉ có thể dùng chiến kỹ.

Không công bằng!

Cái gì mà Thôn Thiên công pháp! Có thể tụ hợp linh lực! Không có cơ hội dùng!

Mà Hồn Chương Huyền giai nhất tầng khẳng định là đánh không lại.

U Bộ lại quá thấp kém.

Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!

Nhìn nhìn,[1981 〖Điểm Cà Khịa〗], tăng cái rắm.

Bên kia, khoe miệng Dương Lôi Đình câu dẫn ra một vòng đường cong, bay thẳng đến phía Giang Bắc.

Ngay tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Giang Bắc không muốn đánh nhau cũng phải đánh!

Trước tránh đi cái đã! U Bộ lập tức kích phát! Thân ảnh giống như quỷ mỵ lao đi.

Dương Lôi Đình đuổi không kịp, thứ kia trong tay ép hắn chạy không nổi.

Nhưng mà! Giang Bắc vậy mà lại lảng không đối ứng! Một cái bàn tay màu đen đánh tới chỗ Dương Lôi Đình.

Ngồi chờ chết không phải cách làm Giang Bắc, bị đánh là không thể nào, còn đánh không lại? Vậy cũng phải đánh!

"Muốn chết! " Dương Lôi Đình ánh mắt ngưng tụ.

Tùy ý vung ra một ánh lửa trong tay, bàn tay màu đen kia lập tức biến mất.

Ngay tiếp theo Giang Bắc cũng mới miễn cưỡng tránh thoát khỏi đòn công kích, phi thân mà ra. Hắn có chút ngầy ngời, đây là cảnh giới gì mà lại mạnh như vậy!

Chẳng lẽ hôm ta phải quỳ lạy cầu xin hắn?

Khoe miệng Dương Lôi Đình lộ ra một tia cười lạnh, hướng phía Giang Bắc chậm rãi đi tới, mỗi một bước, như cùng đập lên trái tim Giang Bắc.

"Lão gia, thiếu gia chịu không nổi một kích này! " Đồ lão đại gấp.

"Bình tĩnh mà xem....." Giang Quán bình tĩnh nói.

Chỉ cần Dương Lôi Đình động thủ một chút, hắn tuyệt đối có 100 loại phương thức có thể lập tức nhảy xuống cạo chết hắn.

"Cúc! Giúp ta ngăn hắn lại! " Giang Bắc hét lớn một tiếng.

"Ủ? " Dương Lôi Đình sững sờ.

"Đến từ Trần Cúc: 〖Điểm Cà Khịa〗 +66"

"Tướng quân không nên hiểu lầm, ta là thuộc cấp của tướng quân Dương Khôi Phàm!" Trần Cúc muốn khóc.

Bên kia, Giang Bắc nở nụ cười.

Hắn đã tăng Hồn Chương lên hai cấp, ở thời điểm này, có một cái chiêu thức cường đại là ổn thỏa nhất, Huyền Cấp tăng ba, có lẽ là đủ!

Liều mạng!

Đọc xong nhớ like nhaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!

Ta đánh cổ vết chường nữa, các dh chờ ta!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ta Là Cha Hấn!

Chương này cũng rất giá trị, à không là vô giá vì nó cần 1k view.

////////////////

Hỏa hào quang nhẹ nhàng đốt cháy không khí.

Giang Bắc chậm rãi đứng lên, Thôn Thiên công pháp bắt đầu gia trì, cả người bao phủ bên trong lớp sương mù màu trắng.

Khí thể Huyền Cảnh tứ giai bộc phát ra không sót một cái gì.

Linh lực của bản thân, linh lực ở chung quanh, lập tức bị rút sạch, đến vài gốc cây cũng bị hút khô chết.

Giang Bắc phảng phất ngửi thấy mùi vị của tử vong, nhưng lại không thể không tấn công!

Phải liều mạng!

Hai tay đột nhiên vurôn về trước, tất cả linh lực đều ngưng tụ ở trên một chiều này!

"Hồn Chương!"

Giang Bắc gào rú một tiếng, toàn bộ dũng mãnh lao vào, mà ngay cả U Bộ cũng bị chuyển linh lực sang Hồn Chương.

Loại tình huống này, tránh né còn có tác dụng gì?

Trực tiếp tiến công, chính là cách phòng thủ tốt nhất, Giang Bắc hiểu đạo lý này!

Hơn nữa Giang Bắc cũng phát hiện, linh lực của hắn hấp thu vô cùng nhanh!

Được rồi, hắn muốn thu hồi lúc nói lúc trước rằng "Thôn Thiên công pháp rác rưởi".

Một đòn Hồn Chương mang theo toàn bộ linh lực mà đi ra.

Dương Lôi Đình cũng là người thấy được mùi của nguy hiểm, Huyền Cảnh nho nhỏ mà thôi, như thế nào so sánh cùng với cường giả Địa Cảnh như ta được!

Tia hỏa hào quang trong tay lập tức bay ra!

Dù chỉ là một chiêu bình thường, hắn cũng tin đủ để giết người trước mắt trong nháy mắt!

Thân thể Giang Bắc có một loại cảm giác mềm nhũn, đứng không vững!

Hắn biết rõ, mình vừa mới đạt tới Huyền Cảnh tứ giai, chưa hoàn toàn khống chế được lực lượng.

Lần này dưới có chút vượt chỉ tiêu.

Sau một khắc, Hồn Chương cùng chiêu thức kia của Dương Lôi Đình đối đụng vào nhau.

Rầm rầm rầm!

Một tiếng nổ cực kỳ mạnh mẽ vang lên.

Mà ở phía xa xa, Giang Quán khê gât đầu.

Vốn tưởng rằng không thể đánh lại, vậy mà không thể tin được tên này đã đột phá rồi.

Huyền Cảnh tứ giai, thực dọa người a....

Còn bên kia, Dương Lôi Đình căn bản nhìn cũng không thèm nhìn.

Địa Cảnh nhất giai, đối chiến một cái Huyền Cảnh mà thôi!

Nghiền ép toàn diện!

Nhưng mà! Lúc đó! Hồn chương một phân thành hai!

Một nửa dùng để ngăn cản công kích, một nửa khác đánh thẳng đến Dương Lôi Đình!

Giang Bắc lộ ra vẻ tươi cười, hắn tạm thời không chết được.....

Ngay tại chờ giờ khắc này!

"Làm sao có thể! Công pháp này có cổ quái! Dưới loại tình huống này vậy mà muốn cùng ta lưỡng bại câu thương! "

Trong nội tâm Dương Lôi Đình kinh hãi, rút ra đại lượng linh lực để ngăn cản.

Bởi vì ra tay qua loa nên tuyệt đại đa số linh lực bị điều đi ra.

Mà theo đó, tia hỏa hào quang cũng yếu đi, Dương Lôi Đình lần nữa duỗi ra hai tay, chống cự cái bàn tay màu đen đang bay tới.

Giữa sân, lại có một cái bàn tay màu xám nữa bay tới.

Dương Lôì Đình rất chặt vật, lùi lại mấy bước.

Cái này cái gọi là hồn chuông.....Hắn vẫn còn đỡ được.

Giang Bắc rốt cục đứng không yên.

Tại lúc vừa nhắm mắt, sau lưng mềm nhũn, vậy mà không có ngã xuống!

Cường ép mở mắt ra, thấy được một khuôn mặt tươi cười ở trước mắt.

Là cha đã đến!

Giang Bắc biết mình chắc chắn sẽ sống.

Quay đầu, nhìn về phía bên cạnh, còn có Đổ quân gia cũng có khuôn mặt đang tươi cười.

Thiên Cảnh cường giả a...! Giang Bắc an lòng, không chết được.

"Cha....."

"Hắc, bại gia ngoạn ý, có tiền đồ! Vậy mà không chạy đi! "

Cha cười hắc hắc, nội tâm Giang Bắc kích động

Sống lại lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên cha khen ngợi hắn.

Hắn rất hưng phấn, nhưng cũng rất ôn nhu.

Giang Quán tay phải đặt ở sau lưng Giang Bắc, điều trị thân thể của hắn.

Đổ lão cũng lấy ra một viên đan dược, bỏ vào trong miệng Giang Bắc.

Con mắt Giang Bắc khép lại, trực tiếp ăn, có chút sợ hãi, có thể cho một ít nước được không a.....

Nhưng mà khi nuốt xuống, có một loại cảm giác thật ấm áp.

Cứ như có từng giọt nước ấm chảy vào trong cơ thể để bổ sung linh lực cho hắn.

Rất thoải mái, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Bại gia ngoạn ý, chuyện còn lại giao cho cha! "

Giang Quán đem Giang Bắc đặt xuống, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Nghe được câu này, Giang Bắc lập tức cảm giác an toàn bạo rạp.

Mà hắn, lại nhớ tới chuyện gì đó...

"Cha! Ta muốn cho hắn quỳ xuống ca hát, sau đó mắt sạch hàm răng! "

Giang Quán khỏe miệng hung hăng rút hai cái đáp: "Chuyện nhỏ (như con thỏ đang nằm trong giỏ chờ cô chủ nhỏ cho nó ăn cỏ). " (ta tự nghĩ ra đó, ta cảm thấy mình thật là tài năng quá đi ^.^)

Dương Lôì Đình tức giận, thu hồi lại thanh đao.

Dùng đao? Đây không phải là thứ vũ khí hắn am hiểu! Đeo đao đây là vì muốn trang Bức, biểu hiện thân phận mà thôi!

Cái tiểu tử này, không! Mấy người này, phải chết!

Hai tay nâng lên, chuyển động theo một quy luật nào đó.

Một hỏa đoàn chậm rãi bay ra, lại mang theo uy áp cường đại.

Dương Lôì Đình lộ ra bộ dáng khát máu, liếm liếm bờ môi.

"Ngu vk nờ....."

Giang Bắc trào phúng một câu.

Chỉ thấy một lão già bên người Giang Bắc bước ra một bước, đi vào bên trong "chiến trường."

Tay áo hất lên, ánh lửa biến mất.

Chỉ để lại một chút sóng nhiệt để chứng minh nó đã từng đi tới.

Dương Lôì Đình tròn tròn mắt, cái (dell) gì đang xảy ra vậy? Ta là ai? Đây là đâu? Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao ta lại ở đây? Hắn đang làm cái gì vậy? Ta đang làm cái gì ở đây?.....

" [Điểm Cà Khịa] +333"

"Ta khuyên các ngươi! Đừng xen vào việc của người khác! "

Dương Lôì Đình đột nhiên hét lớn.

"Ta muốn nhúng tay vào, ngươi định làm như thế nào? " Giang Quán cười lạnh một tiếng.

"Ta chính là người dưới trướng Vũ vương, Thượng tướng quân Dương Lôì Đình! Tốt nhất là các ngươi nên thức thời, rút ngay! "

Giang Quán không nhúc nhích, mỉm cười nhìn hấn.

Đỗ lão ghé mắt, nhìn xem biểu lộ của lão gia, lại quay đầu lại nhìn Dương Lôì Đình, đã minh bạch, tên tiểu tử trước mắt này, ngày hôm nay chạy không được.

"Bọn ngươi là người phương nào! " Dương Lôì Đình quát mạnh, cảm giác chuyện này không dễ xử lý, lão nhân này thật sự là quá mạnh!

"Ta là cha hấn. "

Giang Quán chỉ chỉ Giang Bắc.

Giang Bắc:"thoải mái a...! Cảm giác này là cảm giác của kẻ có chỗ dựa! "

Dương Lôì Đình tròn tròn mắt.

Hấn không cảm nhận được sức mạnh của lão nhân trước mắt, sâu không lường được..

Cũng chỉ là không cảm nhận được sức mạnh mà thôi, vấn đề là con của hấn còn là một tên điên không sợ chết.

"Con của ngươi đắc tội Vũ vương, đắc tội Ngự Sĩ Quân, ngăn cản quan hệ thông gia của Vương Gia, chiếu theo tội, trực tiếp giết chết! "

Con ngươi đảo một vòng, tranh thủ thời gian tiếp tục nói: "Bất quá, hấn cũng đã nhận được trừng phạt, chuyện hôm nay, bản tướng quân có thể coi như chưa từng xảy ra. "

Rất tron tru, hấn tự tạo cho mình một cái bậc thang đi xuống.

Hấn rất muốn sống, chỉ hận mẹ không sinh cho hấn nhiều thêm hai cái chân.

Giang Bắc rất bất đắc dĩ.

Đỗ lão cúi mí mắt xuống, cũng có chút bất đắc dĩ.

Hôm nayteen tiểu tử này vậy mà giám khi dễ Tiểu thiếu gia! Chuyện này đúng là không thể bỏ qua được!

Đỗ lão khẽ lắc đầu, nói ra: "Dương Tướng quân, chuyện ngày hôm nay không xử lý không được a..., thiếu gia nhà ta muốn cho ngươi quỳ xuống hát điệu hát dân gian, tiện đường lưu lại chút vật kỷ niệm. "

"Đến từ Dương Khôi Phàm: [Điểm Cà Khịa] +333"

Sĩ có thể giết! Không thể nhục!

Dương Lôì Đình không chịu nổi, hấn chính là một vị tướng quân kiêu ngạo tự hào.

Còn hát điệu dân ca? Còn phải quỳ xuống? Còn phải chừa chút răng làm vật kỷ niệm?

Quay đầu nhìn Dương Khôi Phàm, toàn thân hấn chính là khẽ run rẩy...

Haizz! Ngày 3c, ta mệt mỏi quá mà!

Đọc xong nhớ like nha, Đọc xong nhớ like nha, Đọc xong nhớ like nha(chuyện quan trọng phải nhắc lại số π lần)

Nhớ đề cử + đẩy kp cho ta nha, truyện đang tụt top không phanh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ta Nhìn Mà Thấy Đau Răng

Chỉ thấy Dương Lôì Đình đứng thẳng lên, hai tay lần nữa chấp tay trước ngực.

Giang Bắc hiểu, hấn đang muốn xuất thủ.

"Trường Hồng Liệt Nhật! "

Nương theo một tiếng rống to, lần nữa xuất hiện mạnh hóa, nhưng mạnh hơn rất nhiều so với lúc trước, cũng càng chói mắt hơn!

Ánh mắt Giang Bắc ngưng lại, đang suy nghĩ nếu là mình thì làm sao có thể chống lại được chiêu này. Nếu không có cha ở đây, có khả năng là mình sẽ thật sự phải quỳ xuống xin lỗi

hắn.

Chỉ thấy Dương Lôi Đình một chiêu oanh ra, nhưng không có dừng lại, phần chân hơi cong, phát lực! Cả người như là bắn đi như đạn pháo!

Cùng lúc đó, rút thanh trường đao trong tay ra.

"Lạc Nhật! "

Cả người theo sát ở đằng đạo quang kia!

Giang Quán khẽ gật đầu, Giang Bắc quay đầu, nhưng mà không hiểu cha đây là có ý gì.

Nhưng mà hắn đã minh bạch một chút, cha giống như không định ra tay.

Lại nhìn Đổ quân gia phía trước! Bước ra một bước, bàn tay duỗi ra, năm ngón tay mở ra, cứ sò vào khoảng không một cách nhẹ nhàng như vậy.....

Đoàn hỏa hào quang mạnh mẽ cùng đao ánh run nhè nhẹ, sau đó, biến mất không thấy gì nữa, không còn gì, cứ như vậy mà biến mất.

Dương Lôi Đình kinh ngạc, bộ não phảng phất như bị nhào ra, ngơ ngác đứng ở tại chỗ nhìn Đổ lão.

Cái người này rốt cuộc là người nào a...!

Hắn có là Thị Địa Cảnh cường giả, toàn bộ châu phủ hắn cũng có bài danh Top 5 a...!

Giang Bắc cũng là lập tức mộng ép, dù là đã sớm biết Đổ lão thực lực raat mạnh, là Thiên Cảnh cường giả.

Nhưng là! Cái này, so với tưởng tượng còn mạnh hơn a...!

Bên kia, Dương Lôi Đình còn chưa kịp khôi phục tinh thần lại, liền chứng kiến lão nhân này: mặt mỉm cười tiêu sái đi đến trước người của mình.

Sau đó.....Hắn cảm giác mình đang bay.

Chỉ thấy Đổ lão dẫn theo Dương Lôi Đình đi về hướng Giang Bắc.

Khiếp sợ!

Thực mạnh mẽ a...!

Tặc ni mã, dọa người!

Sau đó đem Đổ lão đem Dương Lôi Đình ném xuống, Dương Lôi Đình đã ngã xuống trước mặt Giang Bắc.

Hắn trừng mắt như muốn nứt ra.

Vì cái gì tiểu tử này có chỗ dựa lớn như vậy? Vì cái gì, người hôm nay phía quỳ lại là hắn?

"《Điểm Cà Khịa》 +333"

Giang Quán quay đầu nhìn thoáng qua Giang Bắc, lại gật đầu một cái, rất lạnh lùng.

Giang Bắc giây hiểu, đây là muốn mình hảo hảo chăm sóc tên Dương Lôi Đình này.

Yên tâm đi, cha, ta sẽ phụ trách với hắn! (Ta nghe có vẻ hơi biến th...)

Giang Bắc vui vẻ, mở cò trong bụng.

Cha cho hắn kinh hi quá lớn, hôm nay bốn thiếu gia xuất bị đánh cho phải quỳ xuống đất.

Người không phải rất trang bức ư? Không phải rất táo bạo ư?

"Lão đệ, là người tự quỳ hay là muốn lão ca giúp đệ quỳ xuống?"

"Giang Bắc, người!"

"《Điểm Cà Khịa》 +122"

Nội tâm Dương Lôi Đình nguội lạnh, ngày hôm nay hắn đã bại.

Giang Bắc vui vẻ, lớn rồi còn nóng tính như vậy? Thật tốt a, đúng là trời giúp ta tìm người để xoáy điểm rồi!

Dương Khôi Phàm vừa mở miệng, đã cảm thấy sau lưng có chút khác thường...mồ hôi lạnh chảy ra, quay đầu nhìn lại, liền gặp ánh mắt của lão nhân kia.

Lập tức rung mình một cái, lần nữa ngừng đầu, hai mắt như là muốn phóng hỏa nhìn chăm chăm vào Giang Bắc.

Quý thì quý!

Núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun! Ta là một người đàn ông chân chính, có muốn báo thù thì chờ thêm vài ngày nữa lại tính sổ với người sau cũng không muộn.

Dương Lôi Đình cố nén lửa giận trong lòng, thực sự quỳ xuống.....

Giang Bắc nhếch nhếch miệng, ngồi xổm

"Biết ca hát không? "

Dương Lôi Đình yết hầu bỗng nhúc nhích một cái, Cam Lâm Nương, hát cái đại gia mày!

" [[Điểm Cà Khịa]] +188 "

Vung mặt, không nhìn Giang Bắc.

Giang Bắc tâm niệm vừa động, người không nhìn ta? Cái này không được a..., không nhìn ta ta sẽ không kiếm được [[Điểm Cà Khịa]] nữa à! Ta còn tấn cấp như thế nào, ta cũng muốn làm một cường giả đó a!

"Cha! Hần không biết ca hát, giữ lại vô dụng a..., thiên đi? Được không! "

Giang Quán khoe miệng co quắp rút, cẩn thận suy tính không đến một giây đồng hồ đáp: "Được a. "

Trong nội tâm Giang Quán có chút buồn bực, cái tên bại gia ngoạn ý này.....sao lại không tốt được như nhị ca hần? Thực lực đều mạnh như vậy, còn không giữ chút hình tượng?

Dương Lôi Đình lập thì đã sợ xanh mặt rồi, lão nhân này rất là nghiêm túc, ta còn chưa có cưới vợ, ta còn chưa có hạ tử a!

Không được a...!

Dù sao ở cái Liễu Vân thành này cũng không có ai quen biết mình, cần rằng, tại thời khắc này bắt buộc phải ném đi mặt mũi! Tranh thủ thời gian quất: "Ta hát! "

"Rỗng cái gì rỗng, rỗng nghĩa là giọng người lớn sao? Nếu đã hát rồi, vậy hát thử bài Chinh Phục đi. " Giang Bắc thuận miệng nói ra.

" [[Điểm Cà Khịa]] +155"

"Cái gì? Chinh Phục? " Hần không biết hát a...!

Giang Bắc tưởng tượng, khả năng lúc thực sự không biết hát bài này, hần rất khó chịu, lần nữa hỏi: "Người biết hát cái gì? "

Dương Lôi Đình báo liên tiếp tên, mà toàn là những bài mà Giang Bắc chưa từng nghe qua, rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể cầu tiếp theo: "Được rồi được rồi, liền hát Mai gì gì đó đi. "

Dương Lôi Đình đã bắt đầu.

Giang Bắc nhếch nhếch miệng, cái tiểu tử này ngũ âm không được đầy đủ.

Nhưng mà!

" [[Điểm Cà Khịa]] +66+66+77+88+99+111+123+... "

Cái này cảm giác thật thoải mái! Kết thúc một khúc, Giang Bắc vẫn còn chưa thỏa mãn!

Quay đầu hô một tiếng: "Chuong thị vệ! "

Chuong thị vệ thành thành thật thật tiêu sái đi qua, cẩn thận nhìn qua Giang Quán.

Lão gia nhẹ gật đầu, hần liền hiểu.

.....Sau một hồi.....

Hung hăng nuốt nhỏ nước miếng, ngân giọng đều đã đọc xong, không kém gì kim giáp!

"Đi đi, Pikachu! " Giang Bắc cũng học theo Ash rống lớn một tiếng, thiếu chút nữa chấn xuyên màng tai Dương Lôi Đình.

Đỗ lão ngậy ra một lúc, đi tới chỗ Dương Lôi Đình, vỗ sau lưng hần một phát.

Đã xong, ngày hôm nay triệt để đã xong! Dương Lôi Đình cảm thấy linh lực trong cơ thể không vận chuyển được nữa! Huyết mạch đã bị phong bế!

"Đa tạ Đỗ quán gia! " Chuong thị vệ lập tức bái tạ.

"Nên làm, đi đi. " Đỗ lão vẫy vẫy tay, có chút hăng hái nhìn xem.

Đây chính là Châu phủ Thượng tướng quân a...! Chắc chắn chắc, tiểu thiếu gia thật đúng là không sợ. Có hổ tính!

"Rầm rầm rầm! "

Một cái răng cũng không có bay ra ngoài.....

Giang Bắc nhú nhú mày, Địa Cảnh đúng là thật mạnh a.

"Chuong thị vệ, cầm đao của hần, Đồng thị vệ, người cũng tới đây đọc! "

Đồng thị vệ sững sờ một lát rồi cũng đi tới, Đồng thị vệ rất là kê tặc, đem thanh đao của Dương Khởi Phàm lấy ra.

"Bành! "

" [[Điểm Cà Khịa]] +122"

"Bành! "

" 《Điểm Cà Khịa》 +133"

Rất thống khổ, nhưng mà, răng cũng không có mất, Dương Lôi Đình thực lực rất mạnh, thân thể cũng rất mạnh vượt trội, Giang Bắc hô ngừng, vậy để lại cho người một ngụm răng a, sau lại ca xướng tiếp.

Giang Quán khỏe miệng hung hăng rút hai cái, cái tên bại gia ngoạn ý này học cái trò này ở đâu ra vậy.

Hắn đột nhiên cảm thấy chính mình quyết định sai rồi, lẽ ra hắn không nên gọi Giang Nam về.

Nếu như mình mang tên tiểu tử này đến tông môn, sẽ không phải là mình sẽ khóc không ra nước mắt sao? Hắn ở đó sẽ gây ra những cái chuyện gì?

Nghĩ đến đây, Giang Quán tranh thủ thời gian mang Đồ lão rời đi, hắn không muốn nhìn cái tên bại gia ngoạn ý này khi dễ người, hắn cảm thấy hơi đau răng!

////////////////////

Haizz, bây giờ là [2:56 a.m] rồi, vậy mà không buồn ngủ...

Ta thức đêm viết cho mọi người đó, thế nên đừng có xem chùa nha, nhớ like cho mỗi chương truyện của ta đó!

Mà truyện đang tụt top trên KTB rồi, đẩy kp cho ta lên lại đi a, lên đó ta mới có thêm nhiều độc giả khác a!

Chúc mọi người có một tuần học tập và làm việc vui vẻ a, cảm ơn mọi người rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cho Ta Ăn Cơm! Lão Tử Đói Không Hát Nổi!

"Lão gia, U Sào bên kia nên giải quyết như thế nào? "

Trong nội viện Giang gia, Đồ lão cung kính mà hỏi.

"17 năm, phong ấn có vẻ như buông lỏng hơi sớm một chút. " Giang Quán mắt cũng không chớp cái nào, phảng phất như đó chỉ là một sự việc nhỏ bé không đáng không đáng cân nhắc. Nhưng mà chỉ có hắn biết rõ, chuyện này đến cùng có bao nhiêu quái dị.

"A Nam trở về rồi sao? "

"Không có, Nam thiếu gia vẫn chưa trở về. "

"Ta trấn thủ Liễu Châu thành đã lâu như vậy, cũng phải tranh thủ thời gian định lại một số sự tình a..."

"Nhưng mà, lão gia, sự tình tiểu thiếu gia...!"

"Tại Liễu Vân thành này, chỉ có thể khiến cho (thiên) phú của hắn bị lãng phí, truyện này không thể thay đổi, tốt nhất vẫn là cho hắn đi cùng đại ca của hắn thôi. "

Giang Quán đã thấy, cái tên bại gia ngoạn ý này tu luyện ba năm một lần đột phá, nhưng cũng không thể khoa trương như vậy a, Huyền Cảnh tứ giai..., thực đáng sợ, còn có cái kia Hồn Chương, năm đó hắn cũng không có khoa trương như vậy a!

Giang Quán nói xong, xoay chuyển: "Đồ Lão, nếu không chúng ta....."

Mí mắt trái của Đồ lão hung hăng rạo rạo, theo lão gia mấy thập niên, mỗi ánh mắt của lão gia hắn còn hiểu, chớ nói chi chi là mấy lời nói này.

Nhưng, có thể hồ nhĩ từ như vậy sao!

"Nhưng lão gia, như vậy không tốt cho lắm, thực lực của tiểu thiếu gia... "

"Không có gì không tốt, ngại cứ đi làm, đêm mai chúng ta tạo cho hắn chút áp lực, lại bức cái tên bại gia ngoạn ý này một chút. "

Hơn nữa, ở ngoài đại môn(cửa lớn) Giang gia, Trần Sơn Hải cùng Thượng Quan An Bình ở đằng kia do dự, đại khái bọn hắn đã nghe được sự tình của ngày hôm nay.

Nhất là Trần Sơn Hải, vừa nghe nói nhĩ từ có thể tham gia Ngự Sĩ Quân thì vui vẻ biết bao nhiêu, về sau nghe nói Giang gia lại đánh cho tên Ngự Sĩ Quân không trượt cái nào.....

Mộng ép, hắn đã sớm biết Giang Quán không phải phạm nhân, nhưng hắn không biết Giang Quán có thể đáng sợ đến loại trình độ này.

Mà hắn lúc muốn đi vào đại môn thì đã thấy Thượng Quan An Bình đang ngăn người đứng ở ngoài đó.

Hai người trao đổi nửa ngày, đang chuẩn bị đi vào thì.

Vừa thoáng nhìn qua liền triệt để choáng váng.

Giang Bắc cười một con ngựa cao to, sau lưng còn có hai cái hộ vệ đi theo, mỗi tên này đều rất bình thường, mà ngựa này cũng không tệ.

Nhưng mà cái này không phải là điều đã làm cho bọn hắn choáng váng! Đằng sau còn nắm một tên nam tử mặc kim giáp!

Trên khai giáp khắc một chữ "Ngự", thấy được cái huy hiệu sáng chói kia, Trần Sơn Hải thiếu chút nữa đặt mông ngồi dưới đất.

Cái này không phải đang mơ a!

Nghĩ đến, Trần Sơn Hải dùng sức bấm bờ mông Thượng Quan An Bình một cái.

"Trần bàn tử, ngươi muốn làm cái gì! " Thượng Quan An Bình kinh hô một tiếng, quay đầu liền thấy Giang Bắc ở xa.

Tranh thủ thời gian giảm thấp thanh âm xuống, lời kéo Trần Sơn Hải hướng nơi hẻo lánh mà chạy.

Âm thầm quan sát!

Trần Sơn Hải há to miệng, đây không phải đang nằm mơ a? Một tên phế vật của Giang gia, vậy mà lại trở được một cái Ngự sĩ! Hơn nữa hình như còn là một tên tướng lĩnh!

Cái phế vật này là một ma quý a...! Không! Cả cái Giang gia này! Đều là ma quý a...!

Trong phòng khách, Giang Quán đang cùng Đỗ quân gia nói chuyện nhân sinh.

Đột nhiên chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng ca, gào rú.....

Cẩn thận nghe xong, hắn mới thấy cái kiểu hát này hắn trước giờ vẫn chưa từng nghe qua, thật mới lạ!

"Ba ba, ba ba, chúng ta đang đi đâu?!"

Cái tên bại gia ngoạn ý này! Giang Quán cười khò lắc đầu.

Lúc này.....

"Đến từ Dương Lôi Đình: 〔Điểm Cà Khịa〕 +11+12+9+8+10+7....."

Giang Bắc lòng tham đau nhức, cảm nhận được 〔Điểm Cà Khịa〕. Vì cái gì mà một vị tướng quân có thể tức giận đến như thế?

Ài, tiếc hận.

Giang Bắc chơi liều, dứt dây thừng một phát, Dương Lôi Đình lao đảo suýt chút nữa là ngã(cái này gọi là "sát chút ngã chó sặc thì")

" 〔Điểm Cà Khịa〕 +66"

Con người, nếu như không bức đối phương thì sẽ không thể có được một số 〔Điểm Cà Khịa〕 ở mức cao, đây là đạo lý mà mấy ngày nay Giang Bắc đập rằng người ta lĩnh ngộ được.

Đề cho Dương Lôi Đình chạy hết một vòng quanh nội thành Liễu Vân thành.

Lại kiếm được hơn một ngàn 〔Điểm Cà Khịa〕, hắn đang vui.

Đang nghĩ ngợi đầu, tiếng ca liền ngừng.

"Tiếp tục đi a...!"

"Phần sau, đã quên rồi."

Giang Bắc bắt đầu đi: "Hào hào nghe, hào hào học, câu tiếp theo là"nhĩ thị ngã đích đại thụ, nhất sinh bởi nhĩ khán nhật xuất."

Dương Lôi Đình cố nén giận, tiếp tục gào rú, để che dấu sự bối rối của mình.

"Ba ba, ba ba, chúng ta đang đi nơi nào a...!"

"Chúng ta! Chúng ta! Đi nơi nào?! Ngươi là kẻ dẫn ư? Ngươi nào tàn bạo, vậy làm sao mà ngươi có thể suy nghĩ cho quân binh đây?"

"Đến từ Dương Lôi Đình 〔Điểm Cà Khịa〕 +7+8+6+9+10+..."

Giang Bắc rất khó chịu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Vậy mà còn đòi học theo người ta làm tướng quân, ài, bất quá nay ngày cũng từ trên người hắn kiếm được hơn một ngàn, cũng rất đáng giá.

Nhưng cũng từ trên người Dương Lôi Đình mà hắn hiểu rõ một ít vấn đề tương đối cao cấp.

Ví dụ như, Liễu Châu châu phủ, lão đại là Vũ Vương, Ngự Sĩ Quân còn chia làm hai cái quân.

Hắn chính là quân trưởng một trong số đó, một cái quân lại chia làm năm cái bộ phận, Dương Khởi Phàm xem như một trong số đó.

Bất quá,... thuộc cấp bình thường đều là cường giả cấp Huyền Cảnh.....

Mà Hầu Yên Lam, Vũ vương chi nữ, đang chuẩn bị đang chuẩn bị tạo mối quan hệ thông gia với Văn Vương, khi đó Văn Vương sẽ lại càng mạnh hơn nữa, sẽ là số một số hai Vương Gia.

Nhưng mà, Hầu Yên lại chạy trốn, cho nên tên Vũ Vương kia không được vui!

Bỏ nhà đi trốn, làm văn học nghệ, làm âm tạo nhạc.

Giang Bắc hiểu, khuê nữ của các nhà có tiền đều như vậy, hắn cũng muốn, nhưng mà hắn không phải người ta.

Tận lực bồi tiếp, Vũ vương tự mình phái Dương Lôi Đình tới đón người, muốn đón khuê nữ phô trương một chút, kết quả thì thành như thế này đây.....

Thuộc cấp thì nằm bên đường, hiện tại không biết là sống hay chết, còn Thượng tướng quân thì bị người dắt đi như dắt chó, lại còn bị hát nhạc dân ca.....

Bắt dắc đi thờ dài thoáng một phát, đã từng có một phần tình yêu chân thành tha thiết bày ra ở trước mặt của ta, nhưng ta không có quý trọng, nếu như có thể làm lại, ta phải quý trọng a!

Chỉ có thể đem loại cảm giác khó chịu này đẩy lên người Dương Lôi Đình để cho hắn cũng phải chịu cảm giác khó chịu như hắn, dứt dây thừng một phát, đồng đặc hô: "Lão đệ, lặp lại khúc Chinh Phục một lần nữa a! "

Dương Lôi Đình yết hầu chuyển động, sau nửa ngày mới học ra một chữ: "Đói. "

Tiếp theo, hắn dùng hết khí lực toàn thân hét lớn: "Người không cho ta ăn trưa! Một cái hạt cơm cũng không cho, vậy thì cho ta nửa bát rượu, hay là rượu người uống còn sót lại cũng được a! "

"Lão từ đói bụng! Không còn khí lực hát! "

" 《Điểm Cà Khịa》 +66"

Giang Bắc không khỏi cảm khái, Dương Lôi Đình dực vọng muốn sống rất mạnh!

Cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn giống như xác thực không quá nhân đạo.

Như vậy không tốt, phải cho hắn chút cơm ăn, Giang Bắc xuống ngựa, lôi kéo người tiến cửa chính.

Trong góc, Trần Sơn Hải cùng Thượng Quan An Bình ngồi không yên, tại sao tên này lại đi vào!?

Xin lỗi các dh vì hôm nay ra chương khá là muộn. Thực là hôm nay ta rất bận!

Mà truyện giờ tụt xuống hẳn top 16 rồi, đập cho ta chút kp để leo lại đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Người Muốn Có Được Sức Mạnh Sao?

Trăng sáng sao thưa, trăng sáng nhô lên cao.

Ban đêm ở cái thế giới này cùng với ban đêm ở thế giới trước kia cho a hắn căn bản là quá khác nhau.

Giang Bắc cảm nhận, bầu không khí buổi tối coi như cũng được, lúc này mới buông hoa quả xuống, cầm lấy một cái chén đi ra cửa phòng.

Nhìn lên, vung hai cái nắm đấm, cảm giác lực lượng của mình đã lớn hơn rất nhiều, rất hài lòng.

Tay trái cầm cái chén, ngấm nhìn ánh trăng rơi xuống hậu viện.

Mà bên đó, một cái nam tử bị trói trên giá gỗ.

Cái này được dựng lên là dựa theo yêu cầu của Giang Bắc, không biết cks phù hợp yêu cầu của hắn hay không.

Nam tử kia chính là Dương Lôi Đình.....

Treo trên một cái Thập Tự Giá "đúng tiêu chuẩn".

Ánh trăng chiếu vào mặt của hắn, có thể chứng kiến, Dương Tướng quân hai mắt đỏ bừng, hiện ra lệ quang.

Da thịt bên có hơi khô nhưng cũng khá tốt, cũng chỉ là có hơi đau răng một chút mà thôi, nhưng mà về mặt tinh thần, hắn là muốn chống đỡ không nổi.

Lại còn đói bụng, đói, rất đói, nhưng hắn vẫn còn phải chịu đựng, cắn răng chịu đựng! Với tư cách là một tướng quân, không thể mất mặt!

Điểm tâm không ăn, đã phải vội vã chạy đi ăn, kết quả là trên đường đi hắn lại đụng phải Giang Bắc, thành ra bị Giang Bắc lôi đi, cơm trưa cũng không được ăn.....

Về phần cơm tối, từ lúc hắn về đến Giang gia vẫn chưa được ăn cái gì, hơn nữa buổi trưa lại còn phải gào thét đến tận buổi chiều...!

Rất khó chịu, một hột cơm cũng không có nhìn thấy, bụng xì xạo gọi, nước mắt cũng muốn chảy xuống.

Lúc này!

Dương Lôi Đình cái mũi đột nhiên hung hăng ngửi ngửi thoáng một phát, cái hương vị này.....

Con mắt Dương Lôi Đình đột nhiên phát sáng, lại hung hăng ngửi một ngửi, sau đó ngẩng đầu lên, quyết đoán nhìn Giang Bắc.

Nhìn cái chén trong tay hắn, lại nhìn một chút người cầm chén, như là thần chỉ, quang minh bắn ra bốn phía, hắn là tới đưa cơm cho mình sao!

Giang Bắc phát hiện Dương Lôi Đình không bình thường, thân thể dòi đi bên trái, ánh mắt Dương Lôi Đình đi theo phía trái.

Dòi hướng bên phải, ánh mắt Dương Lôi Đình cũng chuyển sang bên phải.

Khóe miệng hơi cong lên một cái, châu phủ tướng quân cũng có ngày hôm nay a...? Xem ra cha hần nói châu phủ là phé vật thật đúng là không sai mà ^.^!

Trực tiếp đi tới trước mặt Dương Lôi Đình, trên mặt nở nụ cười hỏi: "Muốn không?"

"Hừ! " Dương Lôi Đình lập tức quay mặt, ngấm nhìn ánh trắng, càng xem càng thêm, nhìn trắng mà như là thấy một cái bánh siêu to khổng lồ.

Dương Lôi Đình có chút nhịn không được, bắt quá! Khí thế lại phải có!

"Người tốt nhất là nên thả ta ra, bằng không thì Vũ Vương đại nhân tuyệt đối sẽ không buông tha cho Giang gia nhỏ nhỏ các ngươi!" Dương Lôi Đình cắn răng nói.

"È hèm? Người nói cái gì?" Giang Bắc sờ lên cái cằm

Lúc này Dương Lôi Đình liền đã hỏi hần, nhìn thấy tên này tươi cười không có ý tốt gì, quả nhiên.....

Chỉ thấy một giây sau Giang Bắc khẽ đem chén đặt ở trên mặt bàn, chỉ cách Dương Lôi Đình có một khoảng rất ngắn.

Sau đó tự mình động thủ, đem cái bàn đẩy lên trước mặt của hần, cao đến cổ không sai biệt cho lắm.

Từng cỗ mùi thơm bay tới lỗ mũi Dương Lôi Đình, xác thực rất thơm

Dương Lôi Đình bụng không bị khổng chế được kêu lên, cái mũi muốn một đến rút gân.

Thơm quá, hơn bất cứ sơn hào hải vị gì hần đã từng ăn, thật muốn ăn ah.....

Dương Lôi Đình cổ vươn cái miệng, thoát nhìn cũng rất ủy khuất.

"Nếu ngày hôm nay ngươi không cho ta ăn! Vũ Vương Đại Quân sẽ tới dẹp sạch Giang gia các ngươi!"

"Ai nha ai nha, ngươi nói như ngươi vậy, là làm khó ta nha..... " Giang Bắc lắc lắc đầu, về mặt bắt đắc dĩ.

Sau đó, đem cái bàn đẩy ra xa hơn trước một chút xíuuuuuuu.

Khoảng cách này, Dương Lôi Đình duỗi cổ, vươn đầu lưỡi, ước chừng còn kém..... một centimet

"Ta đi ăn chút hoa quả, ngươi cứ tự mình chơi ở chỗ này đi a. " Dứt lời, quay người rời đi.

Nhìn xem bóng lưng Giang Bắc đã đi xa, còn có "cái kia" loang quanh luẩn quẩn ở trong lòng, Dương Lôi Đình đột nhiên cảm thấy có chút cô đơn.

" [Điểm Cà Khịa] +66"

"Thù này! Dương Lôi Đình ta nhất định phải báo! "

Rất ủy khuất, duỗi cái cổ, vươn đầu lưỡi, thè lưỡi ra liếm liếm ^.^!

Đầu lưỡi có chút cay cay, nhưng mà cũng không có một hạt cơm nào.

Đã qua nửa ngày sau, rốt cục cũng không chịu nổi, Dương Tướng quân vốn kiên cường cũng nhịn không được nữa, phun một tiếng khóc lên, kêu rất thảm a....

Mà bọn hộ vệ ở hậu viện đang uống rượu thì nghe được tiếng khóc ủy khuất của Dương tướng quân, bát đĩa trong tay cũng khẽ run lên.....

Thiếu gia thật là đáng sợ, vậy mà có thể làm cho Quân trưởng Ngự Sĩ Quân tức đến phát khóc.

Còn Giang Bắc, hướng phía gian phòng của cha hần đi đến.

Chứng kiến Đỗ lão có lực chiến mạnh như vậy, cha của hần có thể yếu hơn Đỗ lão sao? Hần không tin.

Tuyệt đối không dám dây dưa cha!

Đồng thời nhận được hơn mười [Điểm Cà Khịa] , rất khó chịu, cái tên Dương Lôi Đình thật đúng là phé vật.

Mà ngày hôm nay, su khi đối mặt với Dương Lôi Đình, hần cũng hiểu một số vấn đề. Cha cũng không thể bảo hộ hần cả đời, hơn nữa Liễu Vân thành cũng không có ai để hần có thể "chơi cùng".

Trần Cúc cũng không được, bây giờ nhìn hần nhìn thấy Giang Bắc là lập tức bỏ chạy.

Bình dân càng không được, nghe được danh Giang gia thiếu gia, chỉ có đi đường vòng.

"Ni nã!" Giang Bắc đột nhiên cảm thấy rất phiền, làm cái này phủ nhị đại này, có chút khó chịu a....

Mang theo một tia sầu bi, Giang Bắc vẫn là đi tới trước cánh cửa, theo thói quen đưa chân, sau đó lập tức thu lại, thành thành thật thật gõ cửa.

"Vào đi. " Thanh âm cha hần truyền đến, rất kỳ quái, đã trễ như vậy rồi mà còn không có Điểm Cà Khịa!?

"Ta thực sự vào được?"

"Đến từ Giang Quán: [Điểm Cà Khịa] +25."

Ùm! Lúc này mới phù hợp lẽ thường, Giang Bắc đẩy cửa vào.

Nhìn bóng lưng cha hần, chấp hai tay sau lưng.

Ừ, đây là khí chất của cường giả, cũng là có lẽ có tư thế, Giang Bắc hiểu, là phong nhã.

"Đóng cửa lại. " Cha cũng không quay đầu lại nói.

Giang Bắc có chút kinh sợ: "Hay là...vẫn nên mở cửa ra a! Mở ra...um... mới nát mẻ!"

" 《Điểm Cà Khịa》 +18"

Sau một khắc, chỉ thấy Giang Quán đột nhiên quay đầu, ánh mắt lạnh thấu xương, nhìn thẳng hai mắt Giang Bắc.

"Ngươi, có muốn có được lực lượng không! "

Giang Bắc đột nhiên có chút mộng bức, cha nói lời này là có ý gì?

Trong đầu tái diễn những lời này, muốn có lực lượng? Trước thăm dò một chút đi!

"Cha, ngươi cảm thấy là ta muốn, hay là không muốn....."

Giang Quán đã trầm mặc, hần đột nhiên không biết nên đối mặt với tiểu nhi tử như thế nào.

Giang Bắc đột nhiên thấy cha nhắm mắt lại, khuôn mặt có một tia khổ sở ý tứ hàm xúc, hần không có minh bạch đây là ý gì, hần chỉ thấy.....

"Đến từ Giang Quán: 《Điểm Cà Khịa》 +15. "

Giang Bắc đã hiểu, lập tức hồi đáp: "Cha! Ta đã có! "

Giang Quán rút cục mở hai mắt ra, thờ dài một cái, lúc này mới ngồi ở trên ghế, mở miệng nói ra: "Ca của ngươi sắp trở về! "

"A...? " Giang Bắc sững sờ, không biết cha đề cập đến Ca hần để làm cái gì.

Ca hần sắp trở về, Giang Bắc có chút kích động, tuy nhiên cho tới bây giờ cũng chưa có bái kiến ca hần.

Tuy là có dung hợp được trí nhớ, thế nhưng là lúc hần còn rất nhỏ.

Giang Nam chỉ để cho hần một cái ấn tượng duy nhất, đó chính là một cái bóng lưng cao lớn, ngăn trước mặt của hần, nhưng mà tình thâm máu mủ lại để cho hần cảm thấy kích động.

"Muốn có được lực lượng, trở thành cường giả, phải trải qua chiến đấu! " Giang Quán mở miệng lần nữa nói ra: "Ca của ngươi ở Vô Cực Tông xông xáo một phen ra trò, hôm nay trở thành Thị Địa Cảnh cường giả, chính thức trở thành tu sĩ! "

Giang Bắc nghe được vẻ tự hào trong lời cha nói, đột nhiên có chút chua xót trong lòng.

Chờ một chút, Thị Địa Cảnh cường giả? Tu sĩ chính thức?

Giang Bắc không thất sắc: "Cha, ta đã vượt qua Hoàng Cấp ngươi nói, đã trở thành tu sĩ cấp Huyền Cảnh! "

"Huyền Cảnh? Ha ha, còn kém xa lắm! Vô Đạo Tứ Trọng, chỉ là đệ nhị trọng mà thôi! Liễu Vân thành chỉ là nơi chật hẹp nhỏ bé, xa không nói, mấy cái đại gia chủ kia chí ít cũng đều là Thị Địa Cảnh, mà lấy ở mức độ của Phong Quốc mà nói, tìm bừa một người ở khu vực tu luyện chính thức cũng đều có thể đề bệch ngươi, đã hiểu chưa? "

Giang Quán nhàu lông mày, phảng phất như là đang tận lực chọc giận Giang Bắc.

Giang Bắc rõ ràng, ở bên ngoài hần cũng chỉ là một người qua đường, không có gì hơn người.

Đột nhiên sinh ra cảm giác bị thất bại khiến cho hần không biết làm sao, không khỏi mở miệng hỏi: "Cha, ngươi nói đi! Cái gì mới thật sự là tu sĩ! "

Hai mắt Giang Quán bắn ra một đạo hào quang, tên bại gia ngoại ý này rốt cục cũng hỏi điểm quan trọng!

"Địa Cảnh, hiện tại ngươi sẽ hiểu. Tụ Khí thì có thể tu luyện, Khai Khí thì có thể học sử dụng công pháp, mà Huyền Cảnh, mới có thể nói là tu luyện tầng thứ nhất! "

Giang Bắc đột nhiên có chút mộng bức, cảm giác cha cũng nói giống như lần trước a..., mặc kệ hần đến cảnh giới gì, đều là tu luyện tầng thứ nhất.....

Khóe miệng co quắp, không nói chuyện, trung thực nghe.

"Chỉ có đạt đến Địa Cảnh, mới có thể vận dụng linh lực, câu thông Thiên Địa chi lực. "

Giang Bắc há to miệng, muốn hỏi một chút, rõ ràng hần đã có thể hấp thụ linh lực rồi mà!

Giang Quán phảng phất như là nhìn thấu ý nghĩ của hần.

"Việc ngươi hấp thụ linh lực, đó là do công pháp. Ngươi có biết Thôn Thiên công pháp là cấp độ gì không?"

"Không biết. " Giang Bắc rất dứt khoát trả lời.

"Thiên cấp công pháp ở trước mặt nó chỉ như là con sâu cái kiến không hơn được. "

Giang Bắc nhắm mắt lại suy nghĩ, có chút mê mang. Công pháp này quá ngu bức, về phần tấn cấp như thế nào? Hần không nghĩ nhiều như vậy.

"Đến từ Giang Quán: 『Điểm Cà Khịa』 +15"

"Bại gia ngoạn ý, có nghe ta nói không đó! "

Giang Bắc bỗng nhiên mở to mắt, gật đầu như gà con mổ thóc: "Có, có! "

"Muốn trở thành Địa Cảnh, không chỉ cần thực lực, mà còn cần có vận khí. "

"Vận khí? "

"Đúng! Chính là vận khí! Muốn trở thành Địa Cảnh, không chỉ là thực lực của bản thân đạt tới Huyền Cảnh ngũ giai, còn phải có được công pháp cùng chiến kỹ đều đạt tới Huyền Cấp ngũ giai! Hơn nữa còn phải dung hợp lẫn nhau, nếu như đã thất bại, chỉ có thể đổi một bộ công pháp khác, bắt đầu lại từ đầu! "

Giang Bắc hít vào một ngụm hơi lạnh, bây giờ hắn mới biết đại ca hắn ngưu bức bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Định Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thiếu Gia Có Chút Điên Cuồng A!

Mất nhìn tiểu mặt bàn, công pháp vẫn là Huyền Cấp nhất giai, Hồn Chương cũng chỉ là Huyền Cảnh tứ giai, hắn có chút khó chịu.

『Điểm Cà Khịa』 còn có hơn hai ngàn, đủ làm cái rắm. Thăng cấp thật là khó a..., khoan! Thử một phát xem sao.

Nhẹ nhàng điểm một cái [Huyền Cảnh ngũ giai], lập tức Giang Bắc vui mừng như thể được gặp Thỏ Con Đi Lạc.

Nhưng mà..... Vừa mới đột phá, không khống chế được tốt sức mạnh mới.

"Phốc! " Đến cái rắm trong không khí cũng mang theo linh lực.

Cha bỗng nhiên đứng lên. Cái gì! Cái tên bại gia ngoạn ý này đột phá! Nói đột phá liền đột phá!

Nhìn Giang Bắc.

"Người bây giờ là cảnh giới gì?! "

Giang Bắc co rụt lại cái cổ, giống như cha đã phát hiện cái gì, đành phải kiên trì đáp: "Huyền Cảnh ngũ giai. "

"Tốt Tiểu Tử! " Giang Quán hét lớn một tiếng, kéo tay lại Giang Bắc, đặt ở bên trên kính machh, nhắm mắt ước chừng một giây đồng hồ, mở mắt ra quát: "Quả nhiên là Huyền Cảnh ngũ giai! Quả nhiên là đột phá! "

Cũng bất chấp cái kia, quay đầu: "Đồ lão! "

Ồ trong nhà xí, Đồ lão đang đấu tranh cùng lực vạn vật hấp dẫn, không đi ra được, có chút khó chịu, bỗng nghe được thanh âm kia, là của lão gia.

Lão gia chưa bao giờ gọi mình gấp gáp như vậy, nhất định là xảy ra chuyện lớn! Chẳng lẽ là U Sơn đã xảy ra chuyện! Tranh thủ thời gian kéo quần lên, dùng linh lực đình chỉ công việc đang sờ đang lại.

"Lão gia! Ngài gọi ta? " Đồ lão đứng ở ngoài cửa gỗ cửa.

"Mau vào! " Giang Quán nhìn không được kêu to.

Đồ lão đẩy cửa ra, nhìn thấy tiểu thiếu gia, cùng cái khuôn mặt Giang Quán đang đỏ bừng, căng thẳng trong lòng, đã xong.....

Tiểu thiếu gia không lẽ lại gây chuyện lớn gì? Lớn đến nỗi lão gia cũng phải gọi mình, tự hắn không giải quyết được? Không có khả năng a..., cái gì mà lão gia không giải quyết được?

"Cái tên bại gia ngoạn ý này lại đột phá! " Giang Quán kinh hi nói.

Đồ lão có chút mộng, quay đầu nhìn chằm chằm Giang Bắc, không đến hai giây sau.

"Quả thật Huyền Cảnh ngũ giai. " Đồ lão cũng tò vò rất kinh ngạc.

"Có vấn đề gì sao.....? " Giang Bắc có chút mộng, hắn không hiểu ý tứ của cha hắn cùng Đồ lão.

"Không có việc gì, trở về thật hào hào tu luyện là được rồi! " Nói xong, vỗ bả vai Giang Bắc.

Giang Bắc có thể cảm nhận được, thanh âm cùng tay của cha đều rất run rẩy, mà Đồ lão cũng trực câu câu nhìn mình.

Cái này hai lão đầu có chút đáng sợ này, muốn làm gì thì làm! Mặc kệ! Trước chuẩn đi cái đã!

"Không có việc gì ta đi đây. "

"Thiếu gia nên cố gắng tu luyện! "

"Bại gia.....Hào hài tử! Đi đi! "

Giang Bắc đã đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại Giang Quán run rẩy nhìn Đồ lão: "Ta cho hấn chút áp lực, hù dọa hấn một chút, vậy mà hấn đã đột phá! Đây là thật? "

"Thật sự.....Thiếu gia, có chút điên cuồng a.... " Đồ lão cũng là vẻ mặt mong bức. Nghe lão gia nói câu này có nghĩa là tiểu thiếu gia vừa mới đột phá.

Chỉ ngồi tán gẫu, vậy mà đột phá?

Giang Quán cũng tò về rất nghi hoặc, cái hảo hán từ này chỉ mất một tuần lễ mà đã đột phá đến tận Huyền Cảnh ngũ giai sao?

Chẳng lẽ là bởi vì Thôn Thiên công pháp? Đã thông khí lực, sau đó góp ít thành nhiều? Không sai, nhất định là như vậy! Giang Quán đối với cái loại tự giải thích này đã hài lòng không ít, tuy nhiên cũng rất gương ép.

"Vốn định cho Nam nhi sớm ngày đã trở về, mang A Bắc đi đến Châu Phủ để xem các bộ mặt của xã hội, hiện tại xem ra cũng không cần nữa rồi. "

.....

Hậu viện Giang gia, Giang Bắc lần nữa đi tới phía trước Dương Lô Đình, quá rảnh rồi không có chuyện gì làm, vậy thì đi cà khịa một chút cho thêm yêu đời, tiện thể.....kiểm lấy chút đỉnh.....

Aiz! Vẫn là do tình thế nghèo khó bức bách, con muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, bằng không thì làm sao có thể tu luyện vào ban đêm, hấn còn phải đi ngủ a?

Ngồi xuống? Vận công? Đó là không có khả năng, cà đời này đều khó có khả năng, thế nhưng lại nhất định phải trở thành cường giả! Úm! Phải thật "nỗ lực!" Bởi vì.....hấn cảm thấy Dương Lô Đình là cường của nên có thể đi khắp nơi chọc người...!

"Tiểu Đình Đình, có ở đây không? "

"Đến từ Dương Lô Đình 〔Điểm Cà Khịa〕 +66."

Rất không tồi, lại lên chút.

" 〔Điểm Cà Khịa〕 +22."

Nếu vẫn tự hỏi "tại sao lại có thêm điểm!", thì đó là bởi vì hấn đã nhìn thấy Giang Bắc lại đi tới, nụ cười này coa nghĩa là sắp có chuyện không tốt sắp sửa diễn ra!

" 〔Điểm Cà Khịa〕 +33."

"Người muốn làm gì vậy! " Dương Lô Đình nổi giận!

"Không muốn....." Giang Bắc nhếch miệng, vẻ mặt bộ dạng ghét bỏ.

Trong nội tâm Dương Lô Đình đang chửi ầm lên:" Ai Phắc Gio Mắm(i fù*k your mum). "(E hèm! Như phần giới thiệu truyện đã có rồi, truyện chửi tục rất nhiều! Khuyến cáo các vị dh dưới 13 tuổi nên thôi đọc đi nhé ^.^)

" 〔Điểm Cà Khịa〕 +66."

"Tiểu đình đình, có người rất muốn đánh ta hay không? "

Dương Lô Đình quay đầu, không để ý tới Giang Bắc!

Sau đó chợt nghe Giang Bắc bắt đầu toái toái niệm: "Người nói a...? "

"Ko nói gì có nghĩa là người muốn? "

"Được rồi, ta cho người một cái cơ hội, ở đây đánh với ta một trận. "

Vừa dứt lời, Dương Lô Đình hét lớn, "Người nói thật?! " Lại vừa quay đầu, hai mắt Dương Lô Đình đều muốn bốc hỏa.

Giang Bắc rất chân thành nhẹ gạt đầu.

Dương Lô Đình do dự, ta tin người! Nhưng mà vẫn còn ôm một tia hy vọng: "Người không gạt ta? "

"Người không tin? " Giang Bắc hỏi lại.

"Ta không tin! "

"Ai....." Giang Bắc lắc đầu, một bộ dạng vô cùng đau đớn, thậm chí còn thờ dài thoáng một phát, rồi mới lên tiếng: "Ta có ý tốt đi lừa người, vậy mà người không tin ta. "

"Đến từ Dương Lô Đình 〔Điểm Cà Khịa〕 +66."

Tức giận, lại bị chơi xỏ, Dương Lô Đình muốn giết người.

"Giang Bắc, người cho ta cái cơ hội, ta với người nhất quyết tử chiến! "

Giang Bắc đột nhiên cảm thấy cùng người này rất khó nói chuyện, không những thế mà còn có chút đầu óc tối dạ.

Rõ ràng có thể khi dễ người như vậy, vì cái gì ta phải cho người cơ hội đi nhất quyết tử chiến với ta?

Lại đứng đó cà khịa thêm một hồi, lại còn rất hào phóng cho hấn ăn mấy hạt mè, buôn bán lời mấy trăm 〔Điểm Cà Khịa〕 , lúc này mới cảm thấy nỡ mẫn trở về ngủ...

////////////////////

Xin lỗi các dh nha, 2 ngày không có chương rồi, thật sự là ta rất bận a!

Ta hơi mệt nên chương này cũng hơi ngắn, mọi người thông cảm

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ nha, ta đi ngủ đây!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Phải Học Tập Giang Gia Một Chút!

Sáng sớm, Giang Bắc dựa theo thói quen, rời giường liền liếc tiểu mặt bàn trước tiên, có lẽ sẽ có kinh hi gì đó?

『Điểm Cà Khịa』 :642

Tối hôm qua đi cà khịa Dương Lôì Đình hơi mệt, ài, không còn tí sức lực nào.

Đẩy cửa ra, dưới mái hiên chậm rãi vuốt cái lưng mỏi.

Crackkkk.....

A! Thật sáng khoái

Không khí ngày hôm nay mát lạnh! Thoạt nhìn tối hôm qua còn rơi xuống trận mưa nhỏ, trong không khí đều tản ra hương thơm bùn đất.

Hít một hơi, tinh thần lập tức phấn chấn, mùi vị không tệ, con buồn ngủ mông lung trong đầu cũng thanh tỉnh.

"Đến từ Dương Lôì Đình: 『Điểm Cà Khịa』 +1+1+1+1....."

Giang Bắc khẽ lắc đầu, nghĩ tới câu nói kia

"Lộ dài đăng đăng thể nhân chờ

Ta vườn dài cỏ mà cầu tác..."

Ah không, sai rồi, phải là cầu phần nộ.

Quay đầu về phía hậu viện, đi nhìn Dương Tướng quân đáng yêu trước, sáng sớm dù sao cũng phải có chút 『Điểm Cà Khịa』, bằng không thì tâm tình cũng không tốt lên được!

"Tiểu Đình Đình, có đây không?" Giang Bắc vừa đi vừa nói.

Không ai đáp lại, thậm chí 『Điểm Cà Khịa』 cũng biến mất?

Dương Lôì Đình mở mí mắt nặng trĩu ra, liếc nhìn Giang Bắc.

Ta * bà ngoại người.....

Thầm nghĩ một câu, lần nữa nhắm mắt lại, trong nội tâm thậm chí đã đem Giang Bắc coi thành tên điên! Không phải tên điên thì sao có khi để người đến mức này! Ta có chọc giận người sao? (Tác: Ừm! Đúng rồi, nhận thức tốt ^.^)

Giang Bắc tỏ vẻ rất buồn rầu, tướng quân này tâm lý thế nào lại kém như vậy? Không cho chút ít điểm nào? Vậy ta chơi cái gì nữa a...?

Giang Bắc chậm rãi đi qua nhéo nhéo mặt Dương Lôì Đình.

Cái này, Dương Lôì Đình rốt cục có chút phản ứng, thân thể rõ ràng run rẩy thoáng một phát.

Lâm liêu nhất dạ vũ⁽¹⁾ mà Tinh Thần còn no đủ như này, không hổ là Thị Địa Cảnh cường giả a..., Giang Bắc tỏ vẻ bội phục!

"Người muốn làm thế nào, tùy người, Dương Lôì Đình ta nhận thất bại!" Dương Lôì Đình một bộ muốn chém giết muốn róc thịt tùy người.

"Ừ?"

Giang Bắc sững sờ, quả nhiên hao lông dê không thể hao cả một con dê a..., một điểm nộ khí không hề cho? Ai lại keo kiệt như vậy?

"Ta đâu muốn làm gì a...." Giang Bắc trả lời

Dương Lôì Đình cúi thấp đầu, một bộ ta biết ta sắp phải chết.

"Chém chém giết giết không tốt, hảo hảo sinh hoạt không được sao, ta đây là người thiện lương, người nói đúng không?"

Giang Bắc nói lời này, cũng rốt cục cởi bỏ dây thừng cho Dương Lôì Đình.

Dương Lôì Đình cảm giác thế giới đều đã có ánh sáng, nhìn ánh sáng mặt trời phía xa xa, hoạt động gân cốt thoáng một phát, nguyên cả một ngày bị lão nhân kia phong bế huyết đạo, không có cách nào vận công.

Tương tượng lại mà khẽ run run thoảng một phát, lão nhân kia thật là đáng sợ!

"Đi thôi, ba ba dẫn ngươi đi quán rượu làm chút rượu và đồ nhắm. " Giang Bắc rống lớn một cuồng hống.

Dương Lôi Đình chết lặng, nhẹ gật đầu, 『Điểm Cà Khịa』 +1+1.....

Giang Bắc cũng là rất bất đắc dĩ, nửa ngày không đề cho 『Điểm Cà Khịa』, muốn làm cái cường giả, thật là khó a...

Tu luyện cũng tốt khó ah, tìm được người mà lại không được chút điểm nào đúng là phát điên a.

Sáng sớm, Trần Cúc cùng Trần Sơn Hải ngồi ở trong nhà, thương lượng về công việc Giang gia.

"Ngươi nói như vậy, cái tên Giang Bắc kia không phải phế vật tu luyện? "

Trần Cúc liếc nhìn phải trái, đây là nhà mình, không có việc gì.

"Cha, cả cái Giang gia kia sẽ không một ai là người bình thường, tất cả đều là tên điên, tên điên a...! Ngươi không thấy được lão Quân gia kia làm gì đâu, má của ta a, một Hỏa Đoàn chấy lớn như vậy, hất tay lên, liền biến mất? Không có người hiểu không? Thoảng một phát là biến mất a...! Thiếu chút nữa là hù chết ta rồi...! " Trần Cúc kinh hồn bạt vía, lại thấp giọng bồi thêm một câu.

"Cha..... Giang gia.....Tuyệt đối có âm mưu! "

"Có âm mưu? " Trần Sơn Hải sững sờ.

"Cha! Ngươi suy nghĩ một chút, tại sao Đồ lão phải ân dẫu thực lực? Còn có cha của Giang Bắc, sao có thể không có chút thực lực? Lại còn để cho nhi tử làm bộ làm phè vật tu luyện, một giả bộ trong vòng ba năm! "

Trần Sơn Hải gật đầu, lời của con có lý.

Trần Cúc lần nữa hỏi: "Cha, ngươi có dám đập một chút hay không? "

Trần Sơn Hải sững sờ: "Đập như thế nào? " Có chút khần trương, thậm chí còn có chút kích động.

"Cha, ta đã nói với ngươi....." Trần Cúc ghé sát lỗ tai Trần Sơn Hải, thì thầm: "Chúng ta cũng bắt một tên Ngự sĩ! "

Trần Sơn Hải lúc ấy liền nhảy dựng lên, thịt mỡ trên mặt đều run lên, "Cúc nhi" thiếu chút nữa đem hán hù chết!

Chỉ thấy Trần Sơn Hải đối hung ác vỗ đầu Trần Cúc một cái, hét lớn: "Ngươi nói cái gì vậy hà! Muốn chết sao...! Ngươi ngại mệnh mình dài quá phải không! "

Trần Cúc bụm lấy đầu, vẻ mặt im lặng, do do dự dự nói: "Cha, ngươi trước hết nghe ta nói xong a...! "

Trần Sơn Hải vuốt vuốt tay có hơi đau một chút.

Không sai a! Trước hết nghe nghe xem!

"Ngươi hãy nói xem, chuyện này không thể nói lung tung. " Trần Sơn Hải ngồi xuống, thờ phào nhẹ nhõm.

Trần Cúc lôi cái ghế, ngồi xuống bên người cha hần. Bám vào bên tai thấp giọng nói ra: "Cha, ngươi suy nghĩ một chút, Giang gia cho dù cường thịnh thì vẫn chỉ là một thành viên của Liễu Vân thành này, nhưng mà vì cái gì dám bắt Ngự sĩ quân? Lại còn là một quân trưởng! "

"Nhi tử bị đánh nên báo thù? " Trần Sơn Hải lông mi nhảy dựng, cổ nén hoài nghi trong lòng.

"Tuyệt đối không thể đơn giản như vậy! Cha, ngươi đừng quên, lúc ấy ta nhìn được rành mạch, tướng quân kia không làm gì được Giang gia. "

"Không làm gì được Giang gia? Vậy tại sao.....Giang gia còn muốn làm ra loại sự tình này? "

Trần Sơn Hải suy tư một lát, không có đầu mối.

Chỉ nghe Trần Cúc mờ miệng nói: "Đây chính là mấu chốt của vấn đề! Cha, ngươi suy nghĩ một chút tên Giang Bắc trong một tuần này, gặp ai đánh ai²⁾, rất nhiều điểm khác thường! Ân dẫu thực lực không nói, còn tạo phúc lưu dân? Còn muốn hấp dẫn sự chú ý của Yên Lam cô nương. Yên Lam cô nương thể nhưng là Vũ vương chi nữ a...! "

"Cúc nhi, ngươi nói có đạo lý, có lẽ hần đã sớm biết thân phận của nàng. " Trần Sơn Hải chau mày, sự tình có chút đại điều.

"Nhất định là như vậy, cha, chỉ cần chúng ta cũng bắt một cái Ngự sĩ! Liền có thể điều tra ra manh mối! "

Trần Cúc vẻ mặt âm tàn nói.

"Ngươi không có sai, thế nhưng mà chúng đi đâu tìm Ngự sĩ? "

"Lục soát! Tại Liễu Vân thành này, chỉ cần hần còn chưa có chạy đi, chúng ta có thể bắt hần trở lại! "

"Cúc nhi, đây chính là thuộc cấp a....."

"Mặc kệ nó! Kể cả là tướng quân thì chúng ta cũng phải đập thoảng một phát! "

Trần Sơn Hải rốt cục do dự, hần cảm thấy lời nhi tử nói rất có đạo lý, muốn đạt được chỗ tốt, nhất định phải học tập Giang gia một ít!

Bên kia, Giang Bắc đã mang theo Dương Lôi Đình ra khỏi nhà.

Nhưng mà lại không có đi trước quán rượu, mà là đi khu dân nghèo nhìn thoảng một phát.

Quảng trường này đã được sửa, tường cũng tốt rồi, phòng dân cũng tu sửa hoàn thành.

"Tiểu Đình Đình, nhìn xem, đây chính là ta cải thiện khu dân nghèo, đã có thể phát triển sự nghiệp du lịch được rồi. "

Dương Lôi Đình liếc qua, không nói lời nào. Bà mẹ người chứ gấu à, không phải nói đi quán rượu u! Đói bụng suốt một ngày rồi, hần không chịu nổi!

Vừa sáng sớm lại đi cái khu dân nghèo này làm gì! Đều là lưu dân, có cái gì tốt để xem! Cam Lâm Nương!

"Tiểu đình đình, người cảm thấy thế nào? Ta rất là nhọc lòng đó a.... " Giang Bắc chỉ vào vài cái chữ to ở phía đằng trước.

Dương Lôi Đình khoe miệng hung hăng mà rút vài cái, tuy ít đọc sách, nhưng mà vẫn là biết chữ, bằng không thì không cả nhìn được công pháp.

"Đại gia, đến chơi đi! "

"Không được tốt lắm....."

Cái này mà nhọc lòng a..., ngoa tào!

"Tiểu Đình Đình? Nói một chút cảm tưởng a...? " Giang Bắc chọc lấy hần thoáng một phát.

"Cảm tưởng cái cọng lông! Đừng đụng vào lão tử! " Dương Lôi Đình như là chim sợ cành cong, vội lui hai bước.

[[Điểm Cà Khịa]] +13

Ồ a, không sai, lại có rồi.

Giang Bắc vui vẻ, lại chọc một chút.

[[Điểm Cà Khịa]] +5

Lại chọc thoáng một phát.

Không có.....

"Tiểu Đình Đình, người có muốn ta giải huyết đạo hay không? " Giang Bắc rất bất đắc dĩ.

"Có a! Người lập tức coi bỏ nó cho tq...! " Dương Lôi Đình gào thét một tiếng.

[[Điểm Cà Khịa]] +5

"Sao người không nói sớm? " Giang Bắc đột nhiên sững sờ.

"Vậy bây giờ coi bỏ cũng được a...! "

"Sao người không nói sớm? "

[[Điểm Cà Khịa]] +6

"Sao người không nói sớm chứ hả? "

Thế giới lại bắt đầu an tĩnh, Dương Lôi Đình cũng không nói nữa.

Rất đói rồi, phải chờ lại chút khí lực a.

"Đi thôi, ba ba dẫn người đi vui đùa một chút. " Giang Bắc nói xong, đưa chân đạp vào mông Dương Lôi Đình một phát.

[[Điểm Cà Khịa]] +10

Nhị Đan đang ngồi ở trên ghế quảng trường, ăn màn thầu, xem bộ dáng là sắp làm việc. Nhờ có Giang Bắc, đám lưu dân bọn chúng sinh hoạt cũng khá, dậy sớm ăn uống bản hơi một chút, mà thấy Giang Bắc tới đây, lập tức đứng lên chào rất nhiệt tình.

Trái lại Giang Bắc, đi bộ một vòng, hần cũng đói bụng, phải đi ăn cơm đi.

Trên đường, mắt Dương Lôi Đình con mắt đều sáng ứa ra lục quang.

⁽¹⁾: ngậm mưa nguyên một đêm.

⁽²⁾: cái này không phải là câu hỏi "gặp ai đánh ai" mà có mang nghĩa là "gặp ai liền đánh người đó."

Đọc xong nhớ like cho nha! À! Đừng quên đẩy cho ta chút Kim Phiếu để leo top Kim Thánh Bảng nha, tụt top xuống thấp lắm rồi đó!

Chúc mọi người cuối tuần vui về nha!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Từ Gia Tổ Truyền Xuống Sao?

Chương này bạo cho 200 like+100 người theo dõi truyện nha!

//////////

Liều Vân thành, bên trong Vân Đô từ lâu! Giang Bắc chính là khách quen của quán này.

Sáng sớm, Trần Cúc đã chạy đến đây ngồi chễm hễm chờ, sau đó Trần Sơn Hải cũng chạy tới, hai cha con cùng ngồi một chỗ, chờ Giang Bắc đến.

Hai người ngồi xôm ở đây được tầm một canh giờ, có chút khó chịu, cái tên Giang Bắc này, hôm nay làm gì mà bây giờ vẫn còn chưa tới?

"Cúc nhi a..., người nói Giang Bắc có đến không? "

"Không biết a....." Trần Cúc cũng rất bất đắc dĩ, đột nhiên sắc mặt nhất hỉ, chỉ vào xa xa đối: "Ồi chào! Cha! Mau nhìn! "

Trần Sơn Hải theo nhìn theo hướng ngón tay Trần Cúc mà nhìn sang, quả nhiên gặp được Giang Bắc mặc một bộ cẩm bào, rất hoa lệ!

Sau lưng còn nắn một người, người này là người hôm qua hắn gặp được, Cúc nhi nói là cái gì Dương Tướng quân!

Trần Sơn Hải cùng Trần Cúc lúc ấy liền nhảy ra ngoài: "Giang thiếu gia từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a...! "

Ngọa tào! Lai giả bất thiện! Giang Bắc lập tức liền bắt đầu cẩn thận, Trần Cúc có thể nhảy như vậy, chẳng lẽ là hắn mang theo cái cái lão Cúc này đến báo thù!

Hơn nữa nghe ý tứ trong câu nói kia của cha, mấy cái gia chủ này đều rất ngu bực, bắt quả hắn cũng là Huyền Cảnh ngũ giai, có thể thử xem một chút.

Chẳng phải cũng chỉ là Thị Địa Cảnh thôi ư? Đánh không lại hắn cũng có thể chạy!

Giang Bắc hít sâu hai cái, chỉ thấy Trần Cúc cũng đi nhanh lên đi qua.

"Giang thiếu gia, ta giúp người giữ tên Ngự Sĩ quân này cho. "

"Giữ giúp? "

【Điểm Cà Khịa】+3

Mà Trần Sơn Hải ở phía sau lưng, hắn cũng sợ Giang Bắc, đó là bởi vì sợ cha hắn - Giang Quán! Lần trước hắn bị cái tên Giang Quán này làm cho sợ!

Bắt quả hắn cũng là cường giả, là Địa Cảnh nhất giai tồn tại! Nhưng mà hắn không sợ tên Dương Lôi Đình này a...!

Mà Dương Lôi Đình cũng trừng mắt nhìn Trần Sơn Hải như là có thâm cừu đại hận sâu sắc nào đó!

Giang Bắc thấy vậy, chủ động hóa giải: "Người hung hăng nhìn người ta làm cái gì, phế vật, hảo hảo chơi cùng Cúc nhi đi! Ta cùng với cha hắn thương lượng chuyện người lớn! "

"Đến từ Trần Cúc 【Điểm Cà Khịa】+33"

Bắt quả Trần Cúc vẫn vội vàng gật đầu, dù sao hắn vẫn phải theo kế hoạch, chuyện này có thành hay không thành phải xem phụ thân rồi!

"Hắc, tiểu hài tử không biết điều, Trần huynh, mời ngồi. " Giang Bắc bày ra bộ dáng mời khách.

"Đến từ Trần Cúc 【Điểm Cà Khịa】+22."

Khỏe miệng hung hăng rút vài cái, làm đại sự, không câu nệ tiểu tiết, lão tử phải nhin!

Tại trên lầu hai, sảnh dành riêng cho khách quý.

Trần Sơn Hải cảm lấy ta Giang Bắc, về mặt kích động: "Ta rất bội phục Giang thiếu gia a, tuổi còn trẻ, lại là thanh niên tài tuấn; không như ta, già rồi, không có cơ hội nữa rồi. "

Nhìn thấy câu về mặt có vẻ đầy tiếc hận này, Giang Bắc cũng sờ, ngẩn người, không khỏi hỏi theo: "Không có cơ hội gì? "

"A!.....Không có gì cơ hội cười ngựa. "

"Cười ngựa? Cái (qq) gì cơ? "

"Hiền chất, hôm qua ta thấy người cười một con ngựa cao to, đột nhiên cảm thấy người như thiên nhân hạ phàm, thật lòng mà nói m, ta đối với người có một loại kính nể, như nước sông cuộn cuộn không ngọt không dứt, thật có thể nói là....."

Giang Bắc vội vàng khoát tay áo, mấy câu vuốt mông ngựa này của Trần gia là tổ truyền sao? Sao hai cha con nhà hắn lại giống nhau như vậy?

"Nói đơn giản, nói dễ hiểu một chút! "

"Là như vậy! Nhà của ta có một bộ yên ngựa bằng vàng, làm từ Vàng Ròng Bát Kinh! Ta nghĩ Giang thiếu gia là người hợp với nó nhất! "

Giang Bắc nghe đến đây, có cảm giác như đã từng nghe ở đâu rồi thì phải.

"Đi a, lấy ra đây. "

"【Điểm Cà Khịa】+11"

Người thực là không khách khí a..., ta nhân! Ta trước theo kế hoạch đi!

"Hiền chất a..., ta già rồi, cũng chỉ có như vậy. Nhưng mà Cúc nhi nhà ta muốn làm Ngự sĩ, thế nhưng là lại không biết quy củ gì, người xem..... Nếu có thể có thể kiếm lấy một tên Ngự sĩ mà hỏi một chút thì tốt rồi. "

Giang Bắc tỏ không hiểu, không khỏi nhếch miệng nói: "Làm Ngự sĩ có cái gì tốt? Có cái gì quan trọng sao? "

"Giang thiếu gia chỉ giáo cho? " Trần Sơn Hải hai tay ôm quyền, có chút mừng rỡ.

Ngọa Tào! Giang gia đều điên cuồng đến mức Ngự Sĩ Quân cũng không để vào mắt!

Giang Bắc thuận miệng nói ra: "Cha ta nói, Châu Phủ cũng chỉ là một đám phế vật, ta cảm giác đúng như vậy, ví dụ như cái tên Dương Lôi Đình kia, cũng không phải cũng chỉ như vậy ư....."

Chỉ thấy Trần Sơn Hải lúc ấy liền đứng lên, kích động nói ra: "Ài nha, ta đúng là già thật rồi, đầu óc không tốt! Chẳng phải trước mắt chính là một tên Ngự sĩ ư! "

Giang Bắc nhú nhú mày, lão nhân này nói chuyện có chút quái quái gở, đoán không ra sáo lộ.

Chỉ nghe Trần Sơn Hải về mặt kích động, mở miệng nói: "Giang thiếu gia, người xem cái tên Dương Lôi Đình kia đặt ở Giang phủ cũng chỉ là ăn không ngồi rồi, không dùng được vào việc gì, không bằng để cho Cúc nhi nhà ta hỏi một chút vấn đề nó nghĩ vấn đi. "

Giang Bắc lập tức lắc đầu, tuy nhiên dưới ánh mắt của hắn, hắn tin tưởng, tiểu Đình Đình sẽ cho hắn kinh hi lớn!

Quyết đoán đáp: "Trần huynh, cái này không được a..., Dương Lôi Đình đối với ta còn có ích. "

Trần Sơn Hải khoe miệng co quắp rút, Giang gia tiểu thiếu gia cũng ngang hàng với mình, bất quá trong nội tâm càng là xác định phỏng đoán của Cúc là đúng.

Bên trong tuyệt đối có chuyện ả!

"Làm được cái gì? " Trần Sơn Hải không khỏi hỏi, hai mắt đều toát ra lục quang.

"Cái này.....cho dù có nói người cũng không hiểu đâu. " Giang Bắc nhấp một ngụm trà, che dấu thoáng vẻ xấu hổ.

Trần Sơn Hải vừa nhìn phản ứng này của Giang Bắc, con mắt sáng lên: "Không bằng Giang thiếu gia nói đại khái cho lão phu biết là được rồi? "

Giang Bắc biết chuyện này xem như không qua được rồi, Trần lão đầu nhìn chăm chăm vào Tiểu Đình Đình, kiên trì nói một câu: "Cái này sao..... chính là trợ giúp ta tu luyện. "

Trần Sơn Hải suy tư một chút, Giang Bắc vẫn còn tuổi trẻ, lừa dối như vậy!/? Dăm ba câu nói mà muốn lừa ta? Trợ giúp tu luyện!

"Giang thiếu gia! Ta ra một trăm Hoàng Kim lượng, thuê hắn hai ngày, như thế nào?" Trần Sơn Hải cắn răng hỏi!

Giang Bắc:???

Lão bản tử này có phải bị điên rồi hay không..., một tên cả ngày cho hắn có mười mấy 【Điểm Cà Khịa】.à đòi lấy tận một trăm Hoàng Kim lượng. Lãi to rồi a...!

Một trăm lượng hoàng kim a...! Đủ để hắn duy trì được cuộc sống ăn hại nửa đời!

Giang Bắc giả bộ nghiêm túc: "Trần huynh, chuyện này là thật? "

"Thật! Vì tiền đồ của Cúc nhi, cái gì ta cũng làm! " Trần Sơn Hải gật đầu như gà con mổ thóc.

Tuy nói như vậy, nhưng Trần Sơn Hải thật sự là đau lòng muốn chết a, một trăm Hoàng Kim lượng a...! Vậy mà chỉ để "thuê" hai ngày!

Cũng may Giang thiếu gia là một kẻ tham tài, khế cán môi, gắng gượng lấy! Cùng lắm thì bức một số cửa hàng kia nộp nhiều thuế hơn!

Nhưng khi hắn chứng kiến biểu lộ của Giang Bắc, trong nội tâm liền cả kinh, thế nào mà hắn vẫn còn do dự a...! Một trăm lượng còn chưa đủ sao! Đến cùng là còn cất giấu đại bí mật kinh thiên gì!

Giang Bắc rốt cục ngẩng đầu lên đáp: "Trần huynh! Vì tiền đồ của Cúc nhi! Đừng đề cập thuê hay không thuê, ta đưa Dương Lôi Đình cho người! "

Rất hào khí, hào khí xông thiên.

Trần Sơn Hải cảm thấy Giang Bắc lúc này như được thánh quang bao phủ, hào quang vạn trượng a...!

Về phần Giang Bắc, hắn cũng không bị lỗ một chút nào, cái tên Dương Lôi Đình này cc không cho hắn chút điểm nào, vẫn là mang đi cầm cố! Hắn sẽ tìm vài món đồ chơi mới, thuận nước giong thuyền, còn có thể lợi nhiều như vậy.

Trần Sơn Hải rất khó chịu, hắn đột nhiên cảm thấy hắn nhìn không thấu Giang Bắc, có chuyện ả ở bên trong, tại sao tên này lại nói đưa liền sẽ đưa.

Tướng quân này nếu như nắm giữ đại bí mật, vì cái gì Giang gia không tiếp tục khống chế? Nếu như không có bí mật, Giang gia tại sao phải mạo hiểm đắc tội một cái tướng quân của Châu Phủ?

Châu phủ là phế vật? Đây tuyệt đối là Giang gia "trang Bức" mà thôi!

Bất quá đi, người hắn đã lấy được! Bước đầu tiên của kế hoạch xem như làm xong!

=====

Haiz, nghe "Sing Me To Sleep" mà chẳng có ai hát cho ta ngủ a, mà thế nào hết cái bài đặt lại đến bài "Alone" nó lại cứ lải nhải cái câu "I Know... I'm not aloneeeee" mới khó chịu cơ

chứ.

Đọc xong nhớ like cho ta nha. À, ta đang làm một bộ truyện truyệnyy đó, mọi người cũng ghé qua ủng hộ cho ta nha: <http://truyenfull.vn/vo-han-tu-dao-he-thong/>

Cầu kp, cầu lt, cầu tlt, cầu like, cầu cmt!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Giang Gia Ở Đâu? Dương Tướng Quân Ở Đâu?

Giang gia.

Giang Quán nhìn một cái rương hoàng kim, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Đây là vào buổi chiều nay, Trần gia cho người đưa thứ này tới, nói là giao dịch gì đó cùng tiểu thiếu gia.

Giang Quán đứng hình mất năm giây, cái tên bại gia ngoạn ý này.....Lại định làm cái trò gì?

Bỗng nhiên, trong nội tâm cả kinh... ngoạ tào, đã xong! Chỉ thấy Giang Quán quay người hướng phía mặt thất, cấp tốc chạy tới đó, cũng không lâu lắm, trên mặt càng nghi ngờ...

Sau một khắc, đã hiểu! Giang Quán lông mày chậm rãi nhăn lại, cái tên bại gia ngoạn ý này chắc chắn là đã lấy tên tuổi của hắn đi lừa Trần Sơn Hải rồi, không được, không thể để như vậy!

"Người tới! " Giang Quán hô to một tiếng, hộ vệ tranh thủ thời gian tiến đến, quì xuống nghe lệnh.

"Đem cái rương hòm này trả lại cho Trần gia, nói cho Trần bản tử, đừng cả những thứ vô dụng này! "

Trần gia, Trần Sơn Hải cùng Trần Cúc đi vòng vòng nguyên tại chỗ, đi tới đi lui, Dương Lôi Đình vẫn bị cột vài một cái cột lớn, con mắt muốn choáng luôn.

Đến bây giờ còn không có ăn được cơm, cảm giác này thật sự là quá khó chịu.....

"Cha, theo ta phân tích, trên người này tuyệt đối là có đại bí mật, hơn nữa còn bị Giang gia phát hiện. Về phần Giang gia, nhất định là đã sử dụng mọi cách để tra nhưng tán vô dụng, lúc này mới dùng để trao đổi một trăm lượng hoàng kim! " Dứt lời, Trần Cúc tự tin nhìn xem cha hắn.

Có đạo lý! Nghi ngờ trong lòng Trần Sơn Hải lập tức biến mất, tuyệt đối là như vậy! Năng lực thâm vấn của Giang gia cũng chỉ bình thường mà thôi!

Lập tức, phụ tử Trần quay đầu nhìn thẳng vào Dương Lôi Đình, trong ánh mắt toát ra lực quang sâu kín

Dương Lôi Đình không choáng luôn, có chút kinh sợ! Chỉ là một chuyến đến Liễu Vân thành, như thế nào lại gặp toàn là loại người này a...!

Cái đôi phụ tử này là ai a...! Ta có chọc qua các người ư! Nhìn tên trẻ tuổi này, có phải bị dính hiệu ứng cộng hưởng với Giang Bắc rồi hay không.....?

"Tự người nói đi a, có bí mật gì!" Trần Sơn Hải vừa sai bước ra, thực lực Địa Cảnh lập tức phát ra áp bách Dương Lôi Đình.

Dương Lôi Đình??? (WTF?)

Cái chuyện (dell) gì đang xảy ra vậy? Bí mật gì? Lão tử như thế nào lại không biết?

Nhìn Dương Lôi Đình vẻ mặt mộng bức, Trần Cúc đi tới, nắm lấy cái cằm Dương Lôi Đình.

Đây cũng không phải là lúc nên nung tay, hắn đã thấy được cảnh hắn sắp đạt được mục đích!

"Thủ đoạn của ta sẽ không giống của Giang gia, ta khuyên người nên tự nói, bằng không thì chỉ có nếm mùi đau khổ. " Trần Cúc nói xong thậm chí còn tự cảm thấy là mình thật là vô cùng lạnh khốc.

Dương Lôi Đình rất muốn mắng hắn một câu:" Mợ! Đúng là cái loại ngu vk nò!" Nhưng mà.....

Chỉ thấy Dương Lôi Đình khóc ô ô ô, nửa ngày cũng không nên lời.

"Cúc nhi, miệng hắn còn chưa có cái gì bỏ vào đâu....." Trần Sơn Hải nói.

Trần Cúc ngậy ra một lúc, có chút xấu hổ, sau đó một tay kéo ra một thứ..

"TA MUỐN ẶNNNNNN! " Lời này vừa thốt ra, hai phụ tử Trần gia nở nụ cười. Giang gia quả nhiên không vội thăm người a...

"Đồ ăn ngon, đều lên cho ta! " Trần Sơn Hải vung tay lên, để cho người hầu mang lên một bàn lớn thức ăn!

Dương Lôi Đình rốt cục cũng có đồ ăn, hai phụ tử Trần gia cũng không ngăn cản, nhìn một cái tên này bị bỏ đói, thật đáng thương a..., Nếu như chỉ sử dụng biện pháp như vậy, Giang gia có thể thăm ra cái gì a.....

Ăn đi, ăn xong ta mới hào hào giãy vò người.

Sau khi ăn xong.

"Nói đi, đem bí mật ra khai báo, người còn có thể giữ lại mạng sống. " Trần Cúc một bước tiến lên trước, lạnh giọng hỏi.

"Bí mật gì, ta giấu cái bà nội ngươi!"

"Ô a, mồm miệng kín đáo a...! Bảo sao Giang Bắc không làm gì được ngươi! " Trần Sơn Hải nở nụ cười, tiếp tục nói: "Mọi người đều như thế này, nhất là người có bí mật, đều sẽ không nói rằng mình không có bí mật. "

Trần Cúc lập tức cảm thấy cha rất ngu bức, có thể nói ra câu có đạo lý như vậy, xem ra được hết phải để cho hắn chịu chút đau khổ rồi!

"Ngươi tới! Đánh bay mấy cái răng nữa! " Trần Cúc rống to một tiếng.

Dương Lôi Đình mòng ép, người Liễu Vân đều hi vọng vô thường mà đọc rằng người ta a...! Thân thể một hồi run rẩy.

Hung hăng nuốt nhỏ nước miếng, rốt cuộc là bí mật gì a..., gọi ý cho ta một chút có được không...! Ta thật sự không biết a...!

Dương Lôi Đình tỏ rất dấn đông⁽¹⁾, ta thật sự là không có bí mật a...! Chỗ bản nhất trong nhân sinh của hắn chính là vào lúc bảy tuổi đã tọc vấy tiểu muội muội nhà hàng xóm⁽²⁾(quen hơn quen hơn), cái này có tính ư? Nhưng mà ta sẽ không nói!

"Ít nói nhảm, thức thời thì tranh thủ thời gian thả bốn thượng tướng ra! Bằng không thì khi Ngự Sĩ Quân vào thành, các ngươi chỉ có thể nằm ở bên đường! "

Trần Sơn Hải đang suy nghĩ nằm bên đường là có ý gì, nhưng là Trần Cúc đã cau mày.

"Cha, ta đã hiểu rồi. Giang gia thăm vấn không được tên này, lại sợ Ngự Sĩ Quân, nên mới đem ngươi cho chúng ta. "

Lúc này, có một người từ ngoài cửa đi tới, là Hồng Khả-Hồng giáo đầu, cái đầu còn bị sưng lên như cái đầu heo.

"Lão gia! Ở bên ngoài, người Giang gia đã tới, lại còn mang đến một cái rương, còn để lại một câu....."

Trần Sơn Hải ngồi không yên, Giang gia đưa tới! Tranh thủ thời gian liền đi ra bên ngoài, nhìn cái rương kia. Vừa mở mắt ra vừa nhìn...trần đầy hoàng kim, đúng là của hắn đưa tới Giang gia, rương hòm cũng không có biến đổi gì, có chút mòng bức, không hiểu nổi tình huống này.

"Giang gia để lại nói cái gì? "

"Giang gia lão gia từ nói:"Đừng cả những thứ vô dụng kia"....." Nghe đến đây, Trần Sơn Hải lập tức lĩnh ngộ.

Căn bản là thăm vấn không được! Ý muốn nói để cho bọn họ đừng uống phí thời gian!

"Cúc nhì! " Trần Sơn Hải hét lớn một tiếng.

Làm cho cả Dương Lôi Đình cũng giật mình, mà nhìn xem phụ thân điều này bộ dáng gấp gáp, trong nội tâm Trần Cúc cũng rất sợ hãi.

Chỉ thấy Trần Sơn Hải nói thì thầm gì đó bên tai Trần Cúc, rồi Trần Cúc nở nụ cười.....

Cái này, đến phiên Dương Lôi Đình sợ hãi, nụ cười này... cũng chẳng tốt lắm gì a!

"Quá là thú! Phụ thân, cái này tuyệt đối không sai, đừng cả những thứ vô dụng kia! Ý nói chính là tên Dương Lôi Đình này a...! " Trần Cúc bưng tỉnh như ngộ được đại đạo.

Dương Lôi Đình:???

"Giang gia mặc dù có chút thực lực, nhưng là cái về thủ đoạn bức cung.....Hừ hừ, xem ra là không được a, cha, giao cho ta! "

Trần Sơn Hải muốn hỏi một chút, lại nhìn Dương Lôi Đình một chút, rồi lại nhìn Trần Cúc!

Ngoài Liễu Vân thành, một thiết binh lính tiến đến, Phó thành chủ Kỳ Tư Viễn tay đề trên tường thành nhìn phía xa.

Ngày quá nóng, ta còn đang lau mồ hôi đây, mà từ xa vừa nhìn, lại thấy mấy tên cưỡi con ngựa cao to, còn gươm đại kỳ(cờ lớn).

"Ngự! "

Trong nội tâm mòng ép thoáng một phát, Ngự Sĩ Quân đích thân đến, không sai a, đầu mấy ngày nay không phải đang rất vội vã ư, tuy không biết nguyên do gì mà bọn họ lại đến đây, vẫn phải là tranh thủ thời gian xuống dưới tiếp đãi!

"Thanh đạo⁽³⁾! " Kỳ Tư Viễn quát một tiếng, người ở hai bên lập tức rút khỏi, không dám ngăn đón, Ngự Sĩ Quân không phải cái cấp bậc mà bọn họ có thể theo chân được.

Cầm đầu chính là cái nam tử đầu heo, cho thấy rõ ràng là bị đánh, trong miệng là đa sắc, Kỳ Tư Viễn cảm thấy nhìn hắn có chút quen mắt, nhưng mà không dám nhận thức.

Nếu như Giang Bắc tới đây, nhất định có thể nhận ra, tên nam tử đầu heo kia là Dương Khôi Phàm, cháu trai Dương Lôi Đình, hôm nay bị hắn đánh cho bỏ chạy.

"Dương Lôi Đình tướng quân ở đâu! " Người đến hét lớn một tiếng.

"Cái gì? " Kỳ Tư Viễn có chút mòng bức, ở cái Liễu Vân thành này cút chim cút cũng không có, lúc nào có tướng quân đến? Không biết a...! Lắc đầu như trống lắc!

"Giang gia ở đâu! "

"Đầu thành Đông, là cái nhà lớn nhất kia. "

"Đi! " Dương Khôi Phàm hét lớn một tiếng, Ngự Sĩ Quân vào thành, hiển hách uy phong, nhưng mà Dương Khôi Phàm trong nội tâm vẫn rất sợ hãi.

Cho dù là hiện tại vẫn đang uy phong凛凛, nhưng thấy được ác ma kia của Giang gia tốt nhất là vẫn phải đi đường vòng, hỏi rõ Giang gia ở đâu, chính là sợ gặp phải Giang Bắc, dù là hiện tại, nghĩ tới ác ma kia toàn thân đều run rẩy, bất quá cũng phải âm thầm điều tra thoáng một phát.....

Hắn còn chưa kịp quay về châu phủ a...! Liền vội vã trở về, căn bản không được tiếp viện đâu, hơn nữa hắn cảm giác, thúc thúc hắn tám phần là rơi vào trong tay Giang gia rồi, mà

không tìm ra thì lại không ổn, có thể nói là rất khó chịu.

*****Huhu! Xin lỗi mọi người nha! Hôm qua viết xong mà lúc đó gần 12h rồi nên ta mới không up! Hôm nay nếu có thể ta sẽ viết 1c bù cho mn. Đạo này ta rất bắt a!

Đọc xong nhớ like nha, cầu Kim Phiếu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: 999 Đóa Hồng

Chương này khá là "tối" nên ta không khuyến khích những "bạn nhỏ" hãy bỏ qua chương này đâu ha!

Bên trong Vân Đô từ lâu.

Giang Bắc vẫn còn đang suy nghĩ, Trần Sơn Hải vừa cho hắn một trăm Hoàng Kim lượng, nên tiêu xài như thế nào để cho hợp lý.

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng vó ngựa, rất âm ỉ, bình thường ở trong Liễu Vân thành này làm gì có nhiều ngựa như vậy a, phải ghé mắt mà nhìn xem sao.

Bốn năm người, mà kẻ cầm đầu là.....Dương Khởi Phàm.

Dưới lầu.

Dương Khởi Phàm rất khó chịu, không dám đi tới Giang gia, cái miệng răng này vừa tu bổ tốt, chỉ có thể tới quán rượu tìm một chỗ ở trước cái đã.

Chương quỳ nhìn thấy Ngự Sĩ Quân lại tới nữa, tranh thủ thời gian không ngớt lời mời đi vào, Giang Bắc không có quan tâm đến hắn, an vị trong phòng ăn cơm trưa, nếu tới gây chuyện với mình thì mình sẽ không ngại mà cho hắn mất một ngụm răng nữa.

Về nhà! Lão ca Giang Nam nay hình như là hôm nay sẽ trở về! Trong nội tâm còn có chút tiểu kích động.....

Trần gia.

Dương Lô Đình ở trong hầm gào thét, vốn tưởng rằng đã thoát khỏi ma trảo Giang Bắc, không nghĩ tới lại rơi vào trong tay Trần gia, vì cái gì mà cuộc sống lại khó khăn như vậy a!?

Ở châu phủ còn phải nịnh nọt Vương Gia, vốn tưởng rằng tới đây là có thể nghỉ ngơi, kết quả.....tuyệt vọng. Mọi người ở Liễu Vân thành đều là bị bệnh tâm thần, hắn thề cả đời này cũng không tới đây lần nào nữa.

Cũng may Trần Cúc rời đi, hắn thở dài một cái.

Nhưng không quá mười phút sau, Trần Cúc đã trở lại.....Còn dẫn hắn tới hậu viện, ra lệnh cho người ta cởi bỏ quần áo của Dương Lô Đình, trói chặt hai chân hắn, treo lên cây.

Chỉ thấy Trần Cúc cầm lấy cây roi da, ba ba ba, quất vào trên mặt đất vài cái rồi dừng lại, lạnh giọng quát: "Ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, ngươi đến cùng nói hay không! "

Dương Lô Đình tâm lực tiêu tụy, hắn thực sự không biết a...!

"Nói, cái gì....."

Trần Cúc nhủ mày, ngươi muốn đùa nghịch với bản công tử sao? Giờ roi roi, hướng phía trên móng của Dương Lô Đình quất một phát.

"Hiện tại chỉ có chính ngươi tại đây, đừng nghĩ lấy Ngự sĩ để đe dọa ta, bằng không thì, hừ hừ, gọi vỡ yết hầu cũng không có ai cứu ngươi đâu! "

Ba ba ba.

"Nói hay không! "

"Ta xem ngươi đến cùng nói hay không! "

Dương Lô Đình ôm đầu, rất thống khổ.

"Ngươi đến cùng muốn ta nói cái gì! " Dương Lô Đình gào thét đi ra.

"Ồ a, và vào cái mồm cứng rắn! "

Ba ba ba.

"Người tới! Mang thứ đó lấy ra! " Trần Cúc hô to một tiếng.

Hồng Khả đã đi tới, cầm trong tay một cái quần xiên màu đỏ đi tới. (づ 3 3) (hơi tục một chút nhưng ta đã nói rồi, chuyện ko dành cho trẻ nhỏ dưới 13 tuổi!)

"Cho lên trên đầu của hắn! " Trần Cúc có chút háng hái nói (ω))

Hai tay Hồng Khả có chút run rẩy, thiếu gia cũng quá hung ác đi à nha. Không biết làm thế sao mà lại có hệ trọng dc cái "Y" của Thượng Quan Minh Châu.....

Dương Lôi Đình hai mắt tối sầm, người thấy được hương vị bất thường, rất gay mũi.

Ngày hôm nay, là một ngày rất y ám của Dương Lôi Đình, phải chịu lấy "cực hình tàn nhẫn nhất", đến mức hắn cũng chưa từng làm như vậy với ai như vậy bao giờ.

Rồi bỗng dưng cái gì chui vào đũng quần của hắn.....”◎ ㄣ ◎ ”

Loại khuất nhục và đau đớn này làm cho Dương Lôi Đình không chịu nổi, quá nhục nhã, hắn muốn tự sát đi cho xong đời.

Cả câu Liễu Vân thành này đều là ma quỷ! Tất cả đều là ma quỷ!!!!

Tiếng gào thét vang dội ở sau hậu viện Trần gia

Mà bên kia, Giang Bắc nghi hoặc nhìn tiểu mặt bàn.

Đến từ Dương Lôi Đình:【Điểm Cà Khịa】+3+4+5+6+5+6

Vỗ vỗ bờ mông, đứng lên, đã ăn ăn no rồi, cũng nên đi về nhà thôi.

Hơn nữa, ngoài đại môn Trần gia.

"Đi bẩm báo lão gia nhà ngươi, Ngự sĩ đại nhân tới! "

Hộ vệ có chút choáng váng, nhìn xem tư thế, rất dọa người, quay đầu bỏ chạy, đây là người hắn không chọc nổi, Ngự Sĩ Quân đích thân đến! Phải nhanh đi thông báo!

Tên thị vệ vào bẩm báo, Trần Sơn Hải vừa nghe xong, lập tức liền đứng lên: "Cái gì! Ngự sĩ đã đến! "

Tay run run, chén trà rót xuống đất bể tan tành. Trần gia lần này có lẽ là sẽ đi tong a...! Còn muốn Trường Nhi (hi vọng) từ những lời kia⁽¹⁾, lừa bịp mày a...! Nói cái gì mà Ngự sĩ sẽ không biết rõ! Vậy tại sao lại vẫn có thể tìm tới cửa!

"Tranh thủ thời gian về phía hậu viện, nói cho Cúc nhi, thả tên Dương Lôi Đình kia ra! " Trong nội tâm hạ kế hoạch, trước tiên phải ổn định đám Ngự sĩ này trước!

...Hậu viện...

Trần Cúc nghe được tin tức cũng choáng váng, vội vàng đem Dương Lôi Đình thả xuống, mặc quần áo tử tế, hai tay cầm lấy Kim Mã Yên(cái yên ngựa vàng từ gia tổ truyền xuống đó, chương trước có nhắc tới đó), nhìn xem bộ dạng Dương Lôi Đình hai mắt ngốc trệ, vừa ngoan tâm

Bịch!

Chỉ thấy Trần Cúc quỳ gối trên mặt đất, hắn muốn khóc, cẩn thận ngấm lại, cái này đều là âm mưu của Giang Bắc a...! Đem Ngự sĩ tướng quân dẫn tới nhà mình, sau đó Ngự Sĩ Quân đến tìm, và Trần gia.....!

Nhất định là Giang Bắc, cái tên này có lẽ đã sớm liệu đến trường hợp này! Thật là con người độc ác! Trần Cúc lập tức như là rơi vào hầm băng, mát lạnh từ đầu đến chân.

Trần Cúc kêu thảm: "Tướng quân...! Đều là do Giang Bắc a...! Đều là hắn để cho ta làm như vậy! "

Dương Lôi Đình không nói lời nào, hai mắt ngốc trệ nhìn về phía trước, nhưng mà nghe được hai chữ "Giang Bắc", toàn thân liền không khỏi run rẩy thoáng một phát.

Sau đó đột nhiên đứng lên cười to nói: "Ha ha ha ha, ăn cơm, ta đi ăn cơm thôi! Đại gia đến chơi a...! Đi ra nhìn xem! "

Sau khi thấy đám ngự sĩ quân..... hắn lại không đi đâu, mà lại.....trèo lên trên cây, tiếp tục cười lớn: "Ngươi muốn ở trên này không! Còn ngươi nữa, muốn ở đây hay không!"

Đám Ngự Sĩ bọn họ bối rối, nhưng nhìn thấy Dương Lôi Đình lại nhảy xuống, liền tranh thủ thời gian nâng hắn dậy.

"Người Liễu Vân thành đều là ma quỷ a..., đều là ma quỷ a...! Mọi người chạy mau a...! " Dương Khởi Phàm mộng ép, cái gì đây...! Cái tình huống này là như thế nào a...!

Tranh thủ thời gian vọt tới, ôm đầu Dương Lôi Đình hung hăng lung lay vài cái: "Thức thức! Ngươi làm sao vậy! "

Chỉ thấy Dương Lôi Đình hai mắt đột nhiên có một tia thanh minh, sau đó ho thoáng một phát, hắng giọng một cái, lên tiếng hát vang.

"Cành hồng ngày xưa đã úa tàn, con tim khổ đau đã héo mòn/ Chờ đợi tình yêu đã lỡ làng, chôn đi bao nhiêu những ước mong/ Mãi sống với những kỉ niệm tuyệt vời, mãi sống với ước mơ yêu nang mà thôiiiii....."

Dương Khởi Phàm cũng choáng váng, quyết đoán giơ tay lên, đập một phát mạnh vào cổ họng Dương Lôi Đình.

Choáng luôn.

"Dương Tướng quân làm sao vậy! Đây là có chuyện gì! " Dương Khởi Phàm quay đầu nhìn về phía hai phụ tử Trần gia phụ tử hét lớn một tiếng.

"Là giăng....."

Trần Cúc tranh thủ thời gian kéo cha lại, nếu là hắn nhớ không lầm, ngày đó lúc Dương Lôi Đình đến, cái tên Dương Khởi Phàm này cũng gặp một số chuyện.

Tranh thủ thời gian nói ra: "Dương Tướng quân, ngài biết mà, tiểu nhân vẫn muốn gia nhập Ngự Sĩ Quân, đừng phải Dương Tướng quân tư thể hiên ngang, cảm thấy hắn rất giống ngài, xin mời tới nhà thỉnh giáo một chút, không nghĩ tới, buổi sáng đến, buổi chiều liền biến thành như vậy. "

Một hồi sau, nghĩ tới cái Kim Mã Yên kia, Tranh thủ thời gian lấy tới: "Tướng quân! Tiểu nhân có lòng, loại bảo vật này, chỉ có ngài mới có thể sử dụng! "

Huhu! Động lực viết tiếp càng ngày càng giảm rồi, cho ta vài cái kp đi a, chỉ vài cái thôi cũng được mà!

Cầu like, cầu KP!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Một Điểm Mặt Mũi Cũng Không Cho!?

Giang gia, cửa chính.

Giang Bắc vừa về xong, hoàn toàn không biết Trần Cúc đặt bao nhiêu tội danh lên người hắn, cũng không biết Dương Khởi Phàm chuẩn bị "bôi đen" hắn như thế nào.

Từ xa xa đã thấy được mấy nam tử lạ lẫm, đứng ở trước cửa lớn Giang gia, chưa thấy qua bao giờ, đều là mặt lạ hoắc.

Quang thiên hóa thiên, lại ở cửa nhà mình làm đông làm tây? Giang Bắc trực tiếp đi tới, đang chuẩn bị hét lớn một tiếng.....

"Đứng lại! " Một cây đao trực tiếp chắn ngang trước người Giang Bắc.

"Người đến là người phương nào! " nam tử cầm đao lạnh giọng hỏi.

"Đoán xem? " Giang Bắc nhú mày hỏi lại.

Nam tử ngậy ra một lúc, cùng lúc đó, chỉ thấy hộ vệ Giang gia vội vàng từ trong môn đi ra: "Thiếu gia, thiếu gia! "

Nam tử cầm đao tròn tròn mắt, vội vàng hỏi lại: "Ngài là, ngài là đệ đệ Nam công tử, Vắc công tử? "

"Tiếp tục đoán xem? "

Nam tử tròn tròn mắt,.....bịch một tiếng, quỳ gối trên mặt đất hai vai run rẩy nói: "Bác công tử, tiểu nhân có mắt không nhìn thấy Thái Sơn! "

Giang Bắc sờ lên cái cằm, tại sao người thế giới này cứ động một chút là lại quỳ, thiệt là, lại để cho hắn rất bất đắc dĩ a....

Mà nam tử cầm đao tròn lòng cũng là tràn đầy nghi hoặc, tại sao tính cách của Bắc thiếu gia lại không giống tính cách của Nam thiếu gia một chút nào a.

Tên hộ vệ kia tranh thủ thời gian nói ra: "Tiểu thiếu gia, lão gia nói ngài nhanh đi tới đại sảnh trước! "

Chuyện gì xảy ra? Tình huống gì đây?

"Tiểu thiếu gia, ca ca ngài, đại thiếu gia đã trở về! " Hộ vệ có chút sốt ruột.

"Cái gì! Ca ta? "

Rốt cuộc hắn cũng đã minh bạch, trách không được tên kia hỏi hắn có phải đệ đệ Nam công tử hay không.

Cửa đại sảnh.

Giang Bắc thu hồi cái chân vừa muốn đạp vào cánh cửa, ánh mắt của hắn đã bị nam tử xa lạ kia hấp dẫn.

Chỉ một chữ, "SUẤT".

Hai chữ, "Rất Tuấn Tú".....ừ thì là ba chữ!

Còn nếu như muốn hình dung đơn giản hơn chỉ có thể nói như sau:"Giống hắn không sai biệt lắm"

Một thân áo đen, vân tay áo đầy huyền văn, hai mắt buông xuống, rất thông dong ngồi ở bên cạnh cha, hai hàng lông mày lẳng lẽ ác liệt, vừa nhìn liền biết đây chính là cái loại người hung ác.

Mà nam tử này đang dùng vải trắng lau hai cái đại thiết cầu, cái dây xích kia thậm chí còn to hơn chân trẻ con, cái kia thiết cầu, càng có lẽ phải lớn như quả bóng rổ.

Nếu như dùng "ngọc thụ lâm phong" để hình dung, cũng không quá mức phận, mà nhìn lại cha một chút, đang tươi cười sáng lạn a.....

Nam tử kia như nhận thấy cái gì, ngừng đầu hướng phía Giang Bắc nhìn lại, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, trên cả khuôn mặt đều mang theo vui vẻ.

Nam tử chậm rãi đứng lên, hai mắt lộ ra hào quang hô: "Đệ đệ! "

Bà vai Giang Bắc thoáng run rẩy một phát, sự mất tự nhiên lúc đầu cũng đã biến mất.

Đây là.....ca ca hắn, Giang Bắc biết, trong mắt của hắn chính là kinh hi cùng kích động, còn có một loại cảm giác máu mủ tình thâm ở trong đó.

Giang Bắc nhấc chân, bước vào phòng trước, hô lớn: "Ca! " Phảng phất tất cả đều là như vậy tự nhiên.

Giang Quán cũng đứng lên, dùng trào phúng ngữ khí nói: "Nhìn xem ca của ngươi! Đừng tưởng rằng Huyền Cảnh ngũ giai là là ngưu rồ! "

Nhưng mà lúc nói chuyện, rõ ràng còn mang theo hàm xúc rất thường thức, đó là một cảm giác rất xoắn xuýt.

Giang Nam ngậy ngậy cả người, trên mặt nghi hoặc: "Cha, thẳng trước không phải ngươi nói là sẽ tìm cho đệ đệ một cô con dâu tốt ư.....?"

"Hắc, cái kia đều là chuyện đã qua! Tên tiểu tử này đã tu luyện được một tuần! " Giang Quán cười lớn nói.

"Tu luyện một tuần mà.....Huyền Cảnh ngũ giai? " Giang Nam hung hăng nuốt nhỏ nước miếng nói ra: "Cha, có thể nói đệ đệ thật là kỳ tài a....."

Giang Quán cắt lời Giang Nam mà nói: "Có thể cái bà ngoại(ngươi), A Nam, ngươi đừng thay hấn nói chuyện, từ nhỏ tới lớn được lão tử rót cho bao nhiêu được liệu mới có Huyền Cảnh ngũ giai? Nếu là ta, đã sớm đi đụng "Tuồng Nam!"

Trên mặt Giang Quán bày ra các loại bộ mặt ghét bỏ, khinh bỉ. Giang Bắc khẽ thở dài một cái, đi lên trước, vỗ vỗ bả vai Giang Nam.

"Ca, có thời gian phải để ý đến cha nhiều hơn. " Nói xong, trên mặt còn lộ ra bi thương, biểu lộ đau lòng.

Giang Quán lập tức mộng bức, Giang Nam cũng căng thẳng trong lòng, vội vàng hỏi: "Đệ đệ, cha.....hắn bị làm sao vậy. " Đồng thời quay đầu nhìn về phía Giang Quán.

"Ta sợ là cha lại muốn đi "đụng Nam Tuồng", ta sợ ta sẽ ngăn không được hấn. "

"Phốc! " Giang Nam lúc ấy liền nhịn không nổi, vừa quay đầu nhìn thấy cha mặt đã tái xanh, liền tranh thủ thời gian nói ra: "Cha, đây là lần thứ nhất ta trông thấy ngươi như vậy a..., ha ha ha, tại Vô Cực Tông cũng không có có thấy người nào nói ngươi như vậy! "

【Điểm Cà Khịa】+66

Đang nghĩ ngợi làm thế nào để cứu lại bộ mặt, chỉ nghe Giang Bắc mở miệng.

"Ca, ngươi nói tu luyện vì cái gì? Còn không phải là vì để cho sinh hoạt tốt hơn? "

Giang Nam nhẹ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó chợt nghe Giang Bắc nói tiếp: "Nếu như chúng ta đã cuộc sống tốt như vậy, cha lại có tiền như, thực lực cũng cứng như vậy, vậy tại sao không sinh hoạt như một tên phá gia chi tử, lại phải đi liêu sống liêu chết? "

Giang Nam ngậy ra một lúc, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

"Đến từ Giang Quán:【Điểm Cà Khịa】+222. "

Giang Bắc còn muốn tiếp tục tẩy não ca ca hấn, bởi vì hấn minh bạch, ca hấn trở về, hơn phân nửa sẽ giống như hấn lúc trước sau đó.....Chỉ thấy Giang Quán một cước đạp đạp gãy cây gãy trúc trong tay.....

"Bại gia ngoạn ý, có năng lực ngày hôm nay ngươi đừng chạy, lão tử đạp gãy chân ngươi! Còn muốn dạy hư ca của ngươi! "

Giang Bắc rút chân bỏ chạy, hướng phía hậu viện mà chạy! Cắm đầu chạy mà miệng vẫn còn không nhàn rỗi: "Tự ngươi xem! Cha còn không có quý trọng tánh mạng của mình, hấn còn có khuyển hướng bạo lực! "

Giang Quán đã không khống chế nổi rồi, Giang Nam vừa trở về, người khác liền sụp đổ.

"Ta đánh chết ngươi đồ con rùa! "

"Ngươi không thể tự mắng mình! Ta không cho phép ngươi tự nói mình là con rùa! " Giang Bắc lúc này chỉ nghĩ rằng:"Trước khi chết cũng phải kiểm chút da thịt từ cha hấn."

Bất kể cao tăng hay tăng lóp thắp trong Giang gia đều lập tức dừng lại, gà bay chó chạy, Đồ quân gia nghe được, vừa đi tới nhà xí cũng bắt đắc dĩ cười cười.

Đây là cái gì? Còn tưởng rằng phụ tử ba người nâng cốc hoan nghênh, đàm phán nhân sinh lý tưởng, kết quả lại thành như vậy? Ká cây trúc kia cũng gãy.

Chỉ thấy Giang Quán đứng dưới tàng cây gào thét: "Đồ con rùa, ngươi xuống cho ta! "

"Ta không xuống, ta đi xuống ngươi liền đánh ta! Ngươi nghĩ là ta ngốc a...? "

"Chỉ cần ngươi hào hào nhận lầm, cam đoan sửa chữa, hào hào tu luyện, ta sẽ không đánh ngươi! "

Giang Bắc thắc mắc:"Cha, tu luyện thật sự là không có gì vui, đi ra ngoài tiêu tiền còn thoải mái hơn! " Về mặt Giang Bắc bày ra bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Thoải mái cái ta *bà ngoại(ngươi)! "

【Điểm Cà Khịa】+333

Giang Quán lập tức giận nổi trận lôi đình, cầm cây trúc lên muốn đánh Giang Bắc, Giang Bắc rất bất đắc dĩ, hấn thật sự là không muốn chọc giận cha, thế nhưng mà vì sao hấn cứ táo bạo như vậy, cây trúc cũng đã gãy mấy cây rồi?

Đồ lão tranh thủ thời gian chạy tới, ngăn cản cơn giận của Giang Quán: "Lão gia xin bớt giận, tiểu thiếu gia sao có thể không tu luyện, hấn mới tu luyện một tuần đã đến Huyền Cảnh ngũ giai! "

Giang Nam thở dài một cái, nhìn cha liếc, lại ngẩng đầu nhìn Giang Bắc, về mặt thở dài nói: "A Bắc, ngươi mau xuống đây, cha, phốc, ha ha ha ha ha cấp! Ha ha ha! Cha, thực xin lỗi, ta thực nhịn không được! Ha ha ha ha! "

Giang Quán:???

Hai huynh đệ này một điểm mặt mũi không cho hấn? Tức giận hỏi: "Ngươi vừa cười cái gì! "

"Không có, không có gì. " Giang Nam tranh thủ thời gian lần nữa đình chỉ, đóng đưa tay nói ra.

Giang Quán liếc qua Giang Nam, lần nữa quay đầu nhìn lên trên cây hét lớn: "Đồ con rùa, ngươi xuống cho ta! "

"Phốc, ha ha ha ha! Cha, A Bắc nói đúng, ngươi không thể mắng hấn như vậy. "

"Xéo đi! Đều xéo ngay cho ta! Thật là tức chết ta mà! " Giang Quán tức giận đến mức mặt đến mức đỏ bừng bừng.

~~~~~

Một lần nữa xin lỗi mọi người a! Cuối tháng rồi, ta bận cây rank a, khổ lắm, có sung sướng gì đâu!

Cầu kp, cầu lt, cầu like, cầu tt a!

Còn chương bonus cho 2k view ta sẽ cố gắng viết sớm nhất có thể!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thực Lực Của Cha Thật Đáng Sợ

Chỉ thấy Giang Nam nhẹ nhàng nhảy lên, cả cây đại thụ đều run rẩy.

Mà Giang Quán nghe tiếng động của Giang Nam cũng ngừng lại, khóe miệng lộ ra cười lạnh.

"Nam nhi, lâu rồi không có cùng cha luyện tập một chút, có phải ngứa ngáy tay chân rồi hay không?"

Lúc ấy Giang Bắc liền chứng kiến bà vai của lão ca mình run lên.

Sau đó, ở bên tai vang lên thanh âm của lão ca: "Đệ đệ, ta phải làm sao bây giờ? "

Giang Bắc nhếch miệng nhìn phía dưới gốc cây nói ra: "Cha, người ngứa thì cứ gãi, ta mặc kệ. "

"Người, các người, rất tốt a...! " Giang Quán triệt để là không có nói lại.

Nói không lại thì phải làm sao, đánh! Chỉ thấy Giang Quán vừa sai bước ra, đằng không mà lên.

Giang Bắc há to miệng, nếu như cha mà tham gia cuộc thi nhảy cao nào đó ở Trái Đất, tuyệt đối là kim bài!

Tranh thủ thời gian hoàn hồn trở về, nhìn luồng khí thể kia của cha, rất là ngưi bức, thoát nhìn liền cảm nhận được cảm giác thật là YoMost.

"Đệ đệ cẩn thận, ta đến chiếu cố hần! " Giang Nam rống to một tiếng, hai chân đạp một cái, mụon lực bay ra, vung đại chùy đối đánh tới cây trúc của cha.

Mà Giang Bắc cũng khinh thân nhảy lên, vững vàng mà đổ trên mặt đất.

Cha liếc nhìn Giang Bắc bên này, bên trong đôi mắt có vẻ hơi thoải mái, nhưng mà rất tiếc là Giang Bắc không thấy được ánh mắt đó.

Bây giờ phải dùng từ nào để có thể miêu tả được cảm giác của Giang Bắc khi nhìn thấy luồng khí thể cao lớn của Giang Quán. Thật xin lỗi, ta đây cũng không có trình độ văn hóa cao siêu, chỉ biết dùng một từ: NgỌa TàO! "(Một từ khác với một tiếng nhé)

Mà lúc này Đồ lão cũng đã vọt đến một bên, khóe miệng mang theo nét vui vẻ, lão gia lại nói lời hung ác, động thủ thể nhưng động thủ tất sẽ lưu tình.

Có thể nói, tính cách của lão gia là: "Nóng ngoài lạnh trong. "

Nhưng mà Giang Bắc thì không đề ý được nhiều như vậy, chỉ chăm chú nhìn ca hần cùng cha chiến đấu.

Cây gậy trúc trong tay Giang Quán hướng phía Giang Nam mà đập tới, quanh thân cây trúc bộc phát ra những ánh lửa hùng hực.

Mà hần ca căn bản chính là một bộ biểu lộ không sợ hãi, hai mắt nóng bỏng, nhìn thẳng cha, hai cái thiết cầu lớn nhanh chóng chuyển động.

Giờ khắc này Giang Bắc rốt cuộc hiểu rõ, ca hần là loại chủ động công kích, là một tên điên điên cuồng chiến đấu.

Mà khóe miệng Giang Quán lại nở ra một nụ cười không rõ ý tứ.....

"Phanh! "

Một lần va chạm cực lớn, chấn động màng nhĩ của Giang Bắc.

Nhưng mà! Sau một khắc hần lập tức gạt mình, đây chỉ là một hư chiêu!

Chỉ thấy cha quyết đoán muốn lấy cây gậy trúc đánh về phía Giang Nam đang ở trên đầu, mà Giang Nam, cũng lập tức biến chiêu, hai tay nhanh chóng trượt qua.

Mà vũ khí của Giang Nam lại không cách nào bắt kịp nhịp của Giang Quán!

Nhanh! Quá là nhanh!

Mà Giang Nam hai tay vẫn còn run rẩy, bất khả tư nghị nhìn nhìn cha.

Rõ ràng.....Bây giờ cha chỉ cao hơn hần một cái đại cảnh giới (mà thôi) a...! Cha áp chế thực lực ở mức tam giai mà...! Vì cái gì lại có thể có chênh lệch lớn như vậy!

Giang Quán nhú lông mày: "Lại đến! "

Giang Nam tỏ vẻ không chịu thua thiệt, gầm lên một tiếng: "Chả lẽ ta lại sợ người?"

Chỉ thấy Giang Quán nhếch miệng! Hoàn toàn khinh thường!

Bỗng dưng, trong đầu Giang Bắc lại nổi lên một câu hỏi mà hắn vẫn không tài nào hiểu được: "Chém chém giết giết làm gì vậy chứ hả? Ngày nóng như vậy mà lại một thân đồ mồ hôi, ngồi yên ăn dưa không tốt sao?"

Mà lúc này Giang Nam, lại nhanh như một con gió(có vẻ nhanh hơn), mái tóc dài bay múa như điên trên không trung.

"Không tồi, Phong hệ công pháp, thêm hỏa hệ chiến kỹ, cũng có chút ý tứ." Sau một thoáng Giang Quán vui mừng nở nụ cười, nhưng sau đó ánh mắt ngưng lại, lạnh giọng quát: "Nhưng mà! Tầng này còn chưa đủ!"

Dứt lời, thân thể Giang Quán như đạn pháo bắn thẳng về phía Giang Nam, cây gậy trúc trong tay giơ lên cao, hướng phía Giang Nam mà đánh, như là đang dạy dỗ hài tử vừa làm một điều gì đó sai trái.

Giờ khắc này, trong mắt Giang Bắc không có cuồng phong, cũng không có hỏa diễm, toàn bộ chiêu thức của ca hần đều bị khí thế của cha nuốt hết.

Hắn có thể thấy rõ ràng trên trán Giang Nam là một tầng mồ hôi mịn, hàm răng đang cắn chặt, muốn nghênh đón cây gậy trúc của Giang Quán cây.

Gió ngừng, hỏa diễm cũng triệt để biến mất.

Cây gậy cách đỉnh đầu Giang Nam không đến một cm.

"Cha....." Giang Nam ngẩng đầu, nhìn cha đang tươi cười.

"Nhớ kỹ, khi chân chính chiến đấu, sẽ không có ai cho người thời gian để suy nghĩ, hãy cố gắng hết sức toàn lực của người để liều mạng, bằng không thì..... toàn lực đi chạy! Đi cầu sinh!"

Giang Nam nặng nề gật đầu, không nói chuyện.

Mà Giang Quán nhàn quay người một cái, đáp xuống mặt đất.

Cây trúc tiện tay cũng cắm xuống mặt đất, sau đó.....một cái hồ sâu xuất hiện. "Ta cho người đi ra khỏi Vô Cực Tông không phải là để cho người đi chơi đùa! Cùng ta tới đây!"

Nói xong, nhìn về phía Giang Bắc, thở dài thoáng một phát, không biết là có ý tứ gì, quay người rời đi.

Giang Bắc cùng Giang Nam liếc nhau, đều lộ ra cười khổ, cha, có chút mãnh liệt.

Nhất là Giang Bắc, đột nhiên có chút sợ hãi, không khỏi nhìn lão ca hỏi: "Ca, nếu như người tiếp tục tấn cấp thì liệu có thể đánh thắng được cha không?"

Giang Nam ngậy ra một lúc, rồi lắc đầu như lắc trống.

"Đệ đệ, không lẽ người....."

"Chớ nói nhảm, chớ nói nhảm!" Giang Bắc tranh thủ thời gian đổi giọng.

"Cha quá mạnh mẽ, dù chỉ là một thành thực lực của hắn ta cũng không đạt được." Giang Nam nói xong, gãi gãi đầu nhìn về phía Giang Bắc: "Đệ đệ, lâu rồi không thấy, người đã khác trước rất nhiều!"

Nghe nói như thế, trong lòng Giang Bắc có chút chua xót, hắn ở đây trải qua cuộc sống phá gia chi tử của một tên phú nhị đại, mà xa hắn lại phải tu luyện tại Vô Cực tông gì đó...

"Đi thôi, trở về đi." Giang Bắc đi lên trước nói ra.

Đây là ca ca, ca ca của ta.....

Hai người kẻ vai sát cánh mà đi, đi theo sau lưng Giang Quán, về tới phòng trước.

Giang Bắc đột nhiên cảm thấy Giang Quán lại có cảm giác đã già nua, phảng phất như là một người bình thường, một người phụ thân bình thường mà thôi.

Nhưng mà thực lực của hắn, Giang Bắc nhìn không thấu, một chút cũng nhìn không ra.

Giang Bắc giảm thấp xuống thanh âm, bám vào bên tả Giang Nam hỏi: "Ca, cha là cái cảnh giới gì?"

"Không biết, bắt quả ta nghĩ phải khổ tu tầm khoảng năm mươi năm mới đạt đến cảnh giới của cha hiện tại." Giang Nam ăn ngay nói thật.

Giang Bắc có chút mộng bức, lão ca là thiên tài có tiếng, vậy mà lại cần khoảng năm mươi năm?

Mà Giang Quán đi ở phía trước cũng đã nghe được, khước miệng dang câu dẫn ra nụ cười vui vẻ, cái này chứng kiến thực lực của ta cũng phải hâm mộ mà thôi!

Nào biết được Giang Bắc đột nhiên nói ra: "Thật tốt quá, ca! Cha còn có thể cho ta năm mươi năm!"

Giang Quán lại phun ra một ngụm máu, ta làm sao có thể nhịn được nữa a!?

【Điểm Cà Khịa】:+666

Cuối mùa cây rank mệt mỏi quá mà. Mà giờ cây xong rồi tiến độ truyện sẽ lại ổn định như cũ nhé!

Đừng có xem chừa a, hãy like cho ta ở mỗi chương đi!

Cầu kp, cầu like, cầu đề cử cao!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Ai Gỡ Cửa Phòng Ta!?

Lúc này, đang là đêm khuya.....

Giang Bắc nằm ở trên giường, nhớ lại hình ảnh cha bộc phát ra thực lực khủng khiếp.

Cạo lấy móng tay, nhủu mảy, vì cái gì cha vẫn ở tại chỗ này dù thực lực cao như vậy, hơn nữa cha với Vô Cực Tông đến cùng là có quan hệ như thế nào.....??

Là tông chủ sao? Rất không có khả năng! Thế nào mà một vị tông chủ cao cao tại thượng lại phải ở Liễu Vân thành nhỏ bé này hơn mười năm?

Không nghĩ ra, lại hồi tưởng lại lời cha nói với hắn vào lúc ăn cơm tối.

"Sau khi thu thập thập thứ đó xong, hãy theo ca của ngươi đi ra ngoài mở mang kiến thức! " Cuộc sống đang êm đẹp, tại sao phải đẩy hắn đi ra ngoài?"

Ở nơi đây còn chưa đủ ôn hòa ư? Cuộc sống ở nơi này cũng là đã rất khá rồi a...! Hắn không có chê bai!

Giang Bắc rất muốn cự tuyệt, nhưng mà lại không dám, bởi vì cha thật sự là quá đáng sợ, nhất là cái vụ phải cố gắng năm mươi năm lại hù hắn xuyết chết.

Hơn nữa lúc ăn cơm cha cũng dẫn theo cây gậy trúc quen thuộc, Giang Bắc cũng chỉ có thể hướng về vận mệnh khổ bức mà cúi đầu, cáo biệt cuộc sống của một tên phú nhị đại!

Ngay tại lúc Giang Bắc đang cảm thấy khó chịu.....

"Đồng đồng đồng. " Tiếng đập cửa vang lên.

"Ai!?" Giang Bắc phục hồi tinh thần, lên tiếng hỏi.

Người ngoài cửa cũng không trả lời.

"Là ai! " Giang Bắc đứng dậy lần nữa hỏi.

Lầm này, một âm thanh "K-C-Í-T-T-T... " vang lên.

Khi tiếng ma sát bén nhọn này truyền vào trong tai Giang Bắc, Giang Bắc cảm thấy da đầu có run lên một chút, tranh thủ thời gian cầm lấy cái kéo, nứa vào lúc này mà không có vũ khí, xác thực là nguy hiểm trí mạng.

Nhưng mà, đây là nhà của hắn!

Giang Bắc thờ dãi một cái, chậm rãi đẩy cánh cửa ra, phóng khí thế của một cường giả huyền cảnh ngũ giai khí ra ngoài.....

Sau đó, chỉ thấy hai bóng người chột lóc lên! Giang Bắc có chút mộng bức, thập yêu ngoạn ý⁽¹⁾! Có phải ta nhìn lầm rồi hay không? Tranh thủ thời gian dụi dụi con mắt, vẫn là không có cái gì!

"Ồ Vân khai, Minh Nguyệt lạc"⁽²⁾phảng phất như cả hậu viện Giang gia đều bị bao phủ bên trong làn sương mù lạnh ngắt.

Giang Bắc cảm thấy sau lưng mát lạnh, cảm giác giống như những nhân vật chính của các bộ phim ma.

Ngồi xồm xuống, quan sát trên mặt đất có hai khối chất lỏng sền sệt, hình dạng là hai bàn chân người.

Trái tim Giang Bắc bắt đầu nhảy dựng lên! Nhưng với tư cách là một cường giả, không thể kinh sợ! Đứng người lên, bước từng bước một tới gần chỗ bàn chân biến mất.

Tuy trong nội tâm mang theo nghi hoặc, nhưng hắn biết rõ, nếu thứ này có thể đi vào trong sân, còn không có người nào phát hiện, chắc chắn chẳng phải người tốt lành gì!

"Cha! Đồ lão! Ca! " Giang Bắc dất cổ hô một tiếng, nhưng không ai trả lời.

Giang Bắc cảm thấy sự việc có chút nghiêm trọng, nhưng hiện tại không thể e ngại.

Đột nhiên! Phía bên trái xuất hiện một cái sọ, không, là hai cái! Vì bên phải xuất cũng xuất hiện thêm một cái nữa!

Hai cái đầu lâu xuất hiện ở trong tầm mắt Giang Bắc, sau đó, đầu lâu di động, thân thể cũng xuất hiện.

Giang Bắc hung hăng nuốt nhỏ nước miếng.

Cái này rốt cuộc là cái gì!? Hai mắt như chuông đồng, mà hàm răng lại giống như là của Ryuk trong Death Note⁽³⁾ vậy!?

Cái mũi? Không có mũi, hơn nữa tóc dài kéo dài tới trên mặt đất.

Mặc trên người một tấm áo trắng rách rưới, trong nội tâm Giang Bắc nổi lên một chút sợ hãi... Chẳng lẽ là thật sự gặp quỷ rồi sao!?

Mà chết không giống chết, trên người còn có một mảnh chất lỏng sền sệt, dưới ánh trăng lại càng lộ ra vẻ quỷ dị.

Trong nội tâm Giang Bắc thật sự sợ hãi, cái dịch nhờn này là cái (dell) gì vậy? Thật là ác tâm a! Cái này thì sao đánh đây?

Vạn nhất khi bị dính vào rồi mắc cái căn bệnh nào đó thì làm sao sống đây?

"Khắc khặ-x-xxxxx, khặc khặ-x-xxxxx khặc! " Tiếng cười quái dị truyền vào trong tai của Giang Bắc.

Bờ môi khô quắt, dưới ít ánh sáng mờ ảo là khuôn mặt tái nhợt, cứ như vậy từng bước một tới gần Giang Bắc.

Nếu như nhìn kỹ, Giang Bắc chứng kiến vẻ tuyệt vọng sâu thẳm trong ánh mắt của bọn kia, sợ hãi, nhưng mà Giang Bắc không có đủ tinh tế để làm điều đó.

"U Bộ! "

Lập tức kích phát, cả thân th nhẹ nhàng đứng lên, nếu đánh không laik thì có thể tùy thời chạy trốn.

Buổi chiều cha nói đúng, có thể đánh nhau thì cứ đánh, đánh không được thì chạy! Nhưng mà, cường giả có nhãn quan lục lộ tai nghe bát phương...đều là gạt người!

Mà cha cùng Đồ lão bọn hắn sao còn chưa tới cứu hắn!

Giang Bắc cưỡng ép ngăn chặn sự sợ hãi trong nội tâm, tự nói với mình:" Không sợ, không được sợ! Giang Bắc, ngươi là giỏi nhất; Trong nhà còn có cả Đồ lão và cha, còn có cả ca ca. "

Trước kéo dài thời gian! Đang nghĩ làm sao có thể câu thông cùng hai sinh vật này, nói chuyện nhân sinh lý tưởng ra sao v.v.....

Chỉ thấy hai cái quái vật đồng thời hướng phía Giang Bắc đánh tới.

Đồng thời, Giang Bắc triệt để kích phát U Bộ, bạo lui về phía sau bạo lui!

"Hồn Chương! "

Giang Bắc cảm nhận, có vẻ như lần này hồn chương mạnh hơn!

Nhưng con thân hình con quái vật kia rất nhanh, Hồn Chương của Giang Bắc căn bản là không có biện pháp trúng mục tiêu.

"Mẹ kiếp! Đây là cái gì mà lại nhanh như vậy! " Giang Bắc thấp giọng mắng một câu, không hề ở lâu, tiếp tục dùng U Bộ trốn chạy.

Mà hai cái quái vật như là đã có kế hoạch từ trước, một tên phong bế đường lui của Giang Bắc, tên khác tiếp tục tấn công Giang Bắc!

.....

Trên mái hiên, Giang Nam thần sắc khản trương nhìn trận chiến ở trong sân.

"Chớ khản trương, bình tĩnh mà xem. " Giang Quán thấp giọng nói ra.

Giang Nam đột nhiên có chút mê mang, cha quá độc ác, đến cùng là đệ đệ của hắn có phải là do cùng một người cha với hắn hay không?

Rõ ràng đệ ấy chỉ là là huyền cảnh ngũ giai, mà chiến kỹ còn không có tu luyện tới đâu, vậy mà lại bắt đến đây một đầu ác linh! Còn là huyền cảnh ngũ giai! Cảnh giới của A Bắc cũng chỉ là huyền cảnh ngũ giai thôi a...!

"Hai chiêu, thức nay!fai gai chiêu có tác dụng rất lớn với ác linh, Nam thiếu gia nên nghe lời lão gia một chút " Đồ quản gia ở một bên mở miệng nói ra.

Giang Nam bất đắc dĩ lắc đầu, muốn giúp đệ đệ một chút cũng không được, tiếp tục thành thành thật thật quan sát.

Bên kia-bên trong chiến trường, Giang Bắc phảng phất đã bị dẫn đến con đường cuối cùng, đường lui mộ tả một hữu đều bị phong mất.

Vậy mà đã đi tới trong góc sân, phảng phất trong lúc nhất thời lâm vào tuyệt cảnh, đánh cũng không được, mà không đánh cũng không xong, nhưng mà hai tên ngoạn ý này thật là ác tâm a...!

Làm sao bây giờ! Tinh huống rất gấp gáp, nhưng mà hắn còn có hệ thống, hắn còn có 【Điểm Cà Khịa】, Ấn mở vừa nhìn, hơn hai ngàn, lúc này không dùng còn đợi khi nào!

Thôn Thiên công pháp(Huyền cấp nhị tầng) !

Thôn Thiên công pháp(Huyền cấp tam tầng)

"【Điểm Cà Khịa】:69"

Ngẩng đầu, lần nữa nhìn hai con quái thai trước mắt.

Giang Bắc hai tay giao nhau, toàn lực vận chuyển Thôn Thiên công pháp, cảm nhận được linh lực phồn vinh trong cơ thể mạnh mẽ lộ ra, cung cấp liên tục không ngừng nghỉ, Giang Bắc đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Hồn chương! Đều đi chết hết đi! "

Sau hai lần sử dụng hồn chương, đã triệt để hút lấy hết linh lực trong cơ thể Giang Bắc, lao đảo lui về sau hai bước.

Thôn Thiên công pháp chính thức tiến vào Huyền cấp tam tầng, đã để cho Giang Bắc minh bạch cái gì gọi là khoái cảm, tốc độ hấp linh lực cực nhanh!

"Phanh! Phanh! "

Hai tiếng, trực tiếp đánh trúng vào hai cái quái vật!

Một cái trong đó lập tức gục rơi xuống, mà đổi thành một cái, cũng là nghe răng nhếch miệng mà nhìn Giang Bắc, lại nhìn tên đồng bạn một chút, mắt nhắm lại, tranh thủ thời gian cũng

nằm xuống! Lúc này không giả chết thì chỉ có chết thật thôi a! Đến a..., tới giết chúng ta luôn đi s, đừng có đem chúng ta giao cho hai cái lão già kia a, quá dọa người

Cuối tuần vui về nha mọi người!

Đọc xong nhớ để lại 1 like nha!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Không Đi Có Được Hay Không!?(Ngày đòi quà)

Cha cũng không chịu ngồi yên nữa! Đây là tình huống như thế nào!

Công pháp tại sao lại lĩnh ngộ được hai tầng! Còn giống như là lĩnh ngộ trong nháy mắt? Người xài GameGuardian hay là Cheat Engine hay là...FPS của ta không ổn định!

Sau đó liền thấy được Giang Bắc đặt mộng ngồi dưới đất, thờ từng ngum từng ngum nói ra: "Thực là thiếu đạo đức, cũng không biết tôn từ ngoạn ý nào bỏ cái đồ chơi này vô đây không biết!?"

Sau đó, Giang Nam trợn mắt há hốc mồm, cha nhảy xuống khỏi mái hiên.

Bên tai là âm thanh Giang Bắc hô to gọi lấy: "Hộ vệ đâu! Có ai không! Đem hai cái đồ chơi này trời lại! Dập chết đến tận chân răng cho ta! Con bà nó, hù chết lão từ! "

Hô cả buổi, không ai đến, Giang Bắc có chút im lặng, đêm nay hộ vệ đều uống nhiều quá ư! Nhìn nhìn con quái vật nằm trên mặt đất, có chút mộng bức.

Cái đồ chơi này tại sao lại không chống cự?

Sau đó, bất thành linh Giang Bắc lấy ra một cái kéo vừa cắt móng tay xong(không nên cắt móng tay vào buổi tối nha, có hại cho sức khỏe đó!),khỏe miệng câu dẫn ra một vòng dáng tươi cười, hai tay, dùng linh lực bao vây toàn bộ cái kéo.....

"NGAO...OOO! " Một tiếng kêu rên, tê tâm liệt phế, là chủ nhân của mái tóc này...Ủm! Là Giang Bắc cắt tóc của con quái vật này.

"Đến từ Ác Linh: [Điểm Cà Khịa]+122"

Giang Bắc ngây ra một lúc, cái đồ chơi này là Ác Linh? Sau một khắc chỉ thấy con ác linh lập tức đứng lên, hai mắt mở càng lớn, trên mặt mạng theo đầy vẻ sợ hãi mà nhìn Giang Bắc, toàn thân run rẩy.

"Đến đến, ta sẽ cắt cho ngươi một kiểu tóc thật là thời thượng, thật là sang chảnh! " Giang Bắc tay phải chộp lấy cái kéo, tay trái ngoác ngón tay với Ác Linh.

Ác Linh quay người bỏ chạy, nhưng mà.....hai cái lão đầu kia đã phong bế cái đình viện này mất rồi (ㄟ_ㄟ)

Giang Bắc cũng cảm thấy thật kỳ quái, vui đùa một chút đi, thế nào lại chạy bỏ chạy đi? Giang Bắc lập tức khai mở U Bộ đuổi theo cái Ác Linh này.

"Đừng chạy đừng chạy, ta là Kiệt Sảm đại sư①" Nói xong, nín lại một chút tóc, XIU....XIU... CHÍU...U...U!.

"Đau.....A...! "

"Đến từ Ác Linh: [Điểm Cà Khịa]+188"

Âm thanh thê lương, để cho Giang Bắc nổi lên một tầng nổi da gà.

Nhưng mà! Hần giống như đã minh bạch một điểm, cái đồ chơi này có thể kiếm được [Điểm Cà Khịa]! Có thể kiếm được [Điểm Cà Khịa] đó a...!

Ác Linh chạy, Giang Bắc ở phía sau đuổi, mỗi lần xông ra một kéo, đều có thể nghe được tiếng Ác Linh tru lên.

Giang Bắc cũng mặc kệ, có lẽ là cha cũng ngủ rồi, buổi tối tu luyện, hẳn rất dụng công.

"NGAO...OOO! A...! Ma quý! Ngươi là ma quý! "

[Điểm Cà Khịa]+166

Rốt cục, Ác Linh không chạy nữa, quay đầu lại, hai mắt nhìn chăm chăm Giang Bắc, hẳn không chịu nổi! Ác Linh có thể bị giết, không thể bị nhục!

Mà Giang Bắc lúc này không sợ chút nào, thậm chí bắt đầu cảm thấy con Ác Linh rất đáng yêu, đã lâu rồi, hẳn không nhận được 100 [Điểm Cà Khịa] trở lên! Tay cầm cái kéo, vừa sai bước ra, lần nữa đi đến trước người Ác Linh.

Giang Bắc tốc độ quá nhanh, tăng thêm hồn chương, áp chế Ác Linh cực kì tốt.

"Ngươi phát như tuyết, bay tán loạn như ly biệt, nhưng mà không có cảm động ta. " Giang Bắc hừ hừ lấy, từng bước một tới gần ác linh.

Ác Linh từng bước một lui về phía sau, thật là đáng sợ, quá là đáng sợ! Đầu là ma quý, một nhà này đều là ma quý! Vì cái gì có thể khi dễ một thiện lương linh như ta cơ chứ!

[Điểm Cà Khịa]+199

Giang Bắc rất vui vẻ, răng rắc răng rắc.

"A... A... A... A...! "

"Đừng nóng vội, ta cần sửa một chút, đằng sau có lẽ thôi bình, ừ, còn có hai bên, hơi thừa rồi. "

[Điểm Cà Khịa]+222

Răng rắc, lại là một mảng lớn.

Ác Linh cũng không chịu được nữa, nhấc chân bỏ chạy.

"Chờ một chút, đừng có gấp, ta đánh tiếp một chút, bảo đảm ngươi sẽ thoải mái! "

"Thật sự, ta không lừa ngươi! Ngươi đừng chạy a! "

Ác linh liều mạng chạy, Giang Bắc lại kích pháy U Bộ, cảm lấy vẫn là một cây kéo.

"Này, tiểu tử, tốc độ này không đủ nhanh a...! Tăng tốc tăng tốc! Bay lên! Giống như cha ta đi! " Giang Bắc một bên truy mà trong miệng cũng không nhả rời.

[Điểm Cà Khịa]+222+250+199

Nhìn thoáng qua tiểu mặt bán, lại hơn một ngàn.....!

U Bộ(Huyền cấp nhị tầng)

Tốc độ lại một lần nữa tăng lên, chỉ thấy Giang Bắc lập tức đuổi theo, ác linh tròn tròn mắt.

"Vị này tiểu bằng hữu này như thế nào lại không nghe lời vậy? Ngoan ngoan đứng im! " Giang Bắc ngăn trước người ác linh, nhướn lông mi nói ra.

Ác linh vòng cái thân, tiếp tục chạy!

"Hồn chương! "

Hắc đại thủ ấn, trực tiếp vỗ vào phía sau lưng Ác Linh.

"Phốc! "

Một ngụm máu mang theo mùi tanh tanh phun ra, thân ảnh cũng dừng lại.

Cơ hội a...! Giang Bắc lập tức đuổi theo, một tay đè đầu Ác Linh xuống, tay kia trực tiếp bắt đầu công tác, âm thanh răng rắc răng rắc cùng tiếng kêu rên bên tai liên tục không dứt.

"Thôi bình a, đầu đinh cũng rất thích hợp với ngươi. "

"Đến từ Ác Linh: [Điểm Cà Khịa]+166"

"Đến từ Ác Linh: [Điểm Cà Khịa]+199"

"Đến từ Giang Quán: [Điểm Cà Khịa]+22"

Ồ? Giang Bắc tay dừng lại.

Cha.....Nằm mơ mơ thấy hấn sao?

Mà lúc này, Ác Linh đột nhiên cảm giác Giang Bắc dừng lại, lập tức thoát ly khỏi sự khống chế của Giang Bắc, chạy không thoát, vậy! Có chết thì cũng đâu có sao!

Cái miệng lớn dính máu lập tức há to, cái miệng đầy răng nanh kia liền cắn Giang Bắc.

"Ngoa tào! "

Giang Bắc hừ, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ, đột nhiên không biết nên làm sao bây giờ, cái này là nụ hôn đầu tiên của hấn a...! Vừa muốn dùng U Bộ chạy trốn thì.....

"Đệ đệ cẩn thận! " Giang Nam thân còn chưa tới, thiết cầu lớn cũng đã đập xuống.

"Oanh! Phốc! "

Giang Bắc chỉ biết ngây ngốc nhìn đầu Ác Linh.....

Quay đầu, có chút mộng bức nhìn Giang Nam, hấn còn chưa có chơi chán, hấn đây là đang tu luyện a..., nói như thế nào đập phá liền đập phá!

"Đến từ Giang Quán: [Điểm Cà Khịa]+19"

Tiếng bước chân truyền đến, Giang Bắc quay đầu về hướng cửa sân, chỉ thấy cha đã chấp hai tay sau lưng đã đi tới, quần áo có chút tạt (bẩn), không biết vừa rồi đã trải qua cái gì.

Giang Quán rất khó chịu, hìn như là script bị lỗi thì phải(kịch bản bị sai, không đúng theo lão muốn). Theo lý thuyết sẽ là Giang Bắc đánh không lại, bị đánh ngã xuống, ngửa mặt lên trời khóc lóc kêu thảm.....

Lại sau đó hấn đột nhiên xuất hiện, để cho Giang Bắc hiểu được tu luyện có bao nhiêu trọng yếu? Vậy mà.....(diễn biến thì từ chương trước tới đây, ai cũng biết rồi^. ^)

Thế giới này làm sao vậy? Giang Quán đột nhiên cảm thấy mình không nhìn thấu tiểu nhi tử của hấn.

"Hồn chương Huyền cấp tam tầng, U Bộ Huyền cấp nhị tầng, Thôn Thiên công pháp Huyền cấp tam tầng, đúng không? Có phải cảm thấy đánh bại Ác Linh rất kiêu ngạo hay không? "

Giang Quán lạnh giọng hỏi.

Giang Bắc nhếch miệng đáp: "Đúng a, rất kiêu ngạo! "

"Đến từ Giang Quán: [Điểm Cà Khịa]+22"

Kẻ dần cũng có thể đã nhìn ra, cái này tám phần là mưu đồ của cha! Cả đêm bóng một tên hộ vệ cũng không có! Mà bỗng dưng hai con Ác Linh lại chui lọt khe vào được Giang gia mà không ai biết!?

"Trở về ngủ, buổi sáng ngày mai đi với ca người đi! " Giang Quán lạnh giọng nói ra.

"Không đi có được hay không? " Giang Bắc đau khổ hỏi.

"Ủ? " Sau đó Giang Bắc lại trợn mắt há hốc mồm phía, Giang Quán lấy ra cây trúc.....

Giang Bắc khẽ run rẩy, tranh thủ thời gian đổi giọng hỏi: "Đi đâu? "

"Ít nói nhảm! Đi với ca của người đi! "

①Kiệt Sâm đại sư: Đọc truyện "Được Thần" để biết thêm thông tin chi tiết? ^.^

Hôm nay là sinh nhật ta đó nha, like vài cái để chúc mừng ta đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Định Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Giang Quán...Người Điên Rồi (Come Back)

Mặt trời lên cao, tháng tư ở Liễu Văn thành rất nóng.

Nhưng mà vừa sáng sớm Giang Bắc đã rất bận rộn, lưng ướt đầm mồ hôi, hình như đang mang một cái gì đó.

"Người tới! Đem những cái rương này đem lên trên xe ngựa cho ta! "

"Tiểu thiếu gia, những thứ này, toàn bộ mang đi? " Hộ vệ hung hăng nuốt nước miếng một cái. Không thể tin hỏi.

Giang Nam cũng đã đi tới, nhìn Giang Bắc, rất không minh bạch mà hỏi: "A Bắc, đây là cái gì? "

"Bạc a...! Đi ra ngoài mới bước chân vào giang hồ, không có tiền sao được! "

"Cái này nhiều lắm a..., xe ngựa căn bản là chứa không nổi a.... " Giang Nam có chút đau đầu, không biết nên nói cái gì cho phải, đi ra ngoài làm nhiệm vụ thật sự không cần dùng tiền.....

"Có đạo lý. " Giang Bắc nhìn nhìn thùng xe ngựa, lại nhìn một chút mấy cái rương lớn ở phía sau lưng, lão ca nói đúng, một chiếc xe chứa không nổi, không khỏi nói ra: "Vậy thì phải chuẩn bị thêm một cái xe ngựa nữa a. "

"Bại gia ngoan ý, cái tên bại gia ngoan ý này! Đây là muốn lấy hết tiền của lão phu tích góp được a...! "

"Đến từ Giang Quán: [Điểm Cà Khịa]+66+66+66"

Giang Bắc giật mình, cha đây là chuẩn bị tìm cây gây trúc rồi, chắc là muốn gọt mình, liền co rụt cái cổ lại, quay đầu nói với Giang Nam: "Ca, ta rút lui trước, người đem những thứ này mang lên giúp ta! "

Cửa thành, vệ sĩ mang ngân sắc khải giáp đang trông coi ở bên trên cửa thành.....

Nhị Đan ở dưới cổng thành ngó ngos, nghe nói ngày hôm nay Giang Bắc phải đi, cho nên hắn dậy thật sớm để chờ Giang Bắc ở nơi này để nói lời tạm biệt.

Kỳ Tư Viễn chỉ chỉ người phía dưới, quay đầu nói với lính thủ thành: "Tên trong thông đạo kia là ai, mau đi xem một chút, đừng để xảy ra chuyện gì! "

"Vâng, thành chủ đại nhân! "

Cửa thành mở ra, quan binh thủ thành đi tới: "Người phương nào!? "

"Ta, đang thiếu gia. " Nhị Đan có chút càm lẩm nói.

"Người là người ở nơi nào! " Quan binh mở miệng hỏi lần nữa, thân phận là thứ rất lớn để quyết định tầm quan trọng, nhất là nghe được mấy chữ "phải đợi thiếu gia" này.

"Ồ...ở phía sau Quảng Trường...."

"Lưu dân? " Quan binh lông mi nhéo một cái.

Nhị Đan chất phác nhẹ gạt đầu.

"Lăn! Ở nơi mát mẻ đó mà đợi đi! "

"Nơi đây không có mặt trời, cũng rất lạnh mà. " Nhị Đán chỉ tiết nói ra.

"Muốn chết! " Quan binh lập tức rút đao: "Lăn! "

Nhị Đán quán ra sòn, sợ đến choáng váng, nhìn nhìn hạ thân, oa một tiếng khóc lên: "Cái này, đây là tiền mà ta tích được vừa mới mua xong để đi đưa tiền thiếu gia, vậy mà....ô ô ô...! "

Đúng lúc này, Giang Bắc đến, lập tức thi triển U Bộ.

"Đán..., đừng sợ. "

"Thiếu gia! " Nhị Đán đã ngừng khóc lại, kinh hi kêu một tiếng.

"Yên tâm đi, có ta ở đây, ai cũng không dám khi dễ ngươi. "

Kỳ Tư Viễn vừa nhìn liềm mỏng ép, Giang Bắc! Hấn nhận thức, cha tên Giang Bắc này rất là ngưu bức, một trong tứ đại gia chủ!

Nhưng mà hấn cũng không thể cho qua, ở cửa thành của ta khi dễ người của ta! Không thể chấp nhận được!

"Giang Bắc lớn mật, ngươi có biết tội của ngươi không! " Kỳ Tư Viễn đi xuống, đột nhiên quát.

"(Bố mày) không biết. " Giang Bắc lắc đầu, tiện tay đem hộ vệ trong tay ném sang một bên, tên hộ vệ cứ như vậy ngã đi.

Kỳ Tư Viễn không tìm được nước xuống đài, [Điểm Cà Khịa]+66

"Ở giữa ban ngày, khi dễ quan binh thù thành, phải bị tội gì! "

"Buổi tối có thể khi dễ sao? Vậy buổi tối ta lại đến cũng được sao? " Giang Bắc không khỏi hỏi ngược lại.

"Hừ! Hiện tại Ác Linh dị động, nếu mở cổng thành mà Ác Linh chui vào, ngươi làm gì để cứu sống hàng vạn dân đây? "

Ba ba ba! Giang Bắc lập tức vỗ tay, nói thật tốt a...

"Ta xem ngươi như Ác Linh, đến, ta kiểm tra một chút. "

"Oa nha nha, tức chết ta mà! "

[Điểm Cà Khịa]+166

Nhưng mà hấn là Huyền Cảnh ngũ giai cường giả, hôm nay là ngày đầu tiên hấn bị vũ nhục như vậy.

"Kiểm Nhận! " Kỳ Tư Viễn cái gì cũng không quản, cũng mặc kệ cha Giang Quán của hấn có bao nhiêu ngưu bức! Ngày hôm nay muốn hảo hảo giáo dục con của hấn thoáng một phát.

Rút kiếm, kiểm nhận lập tức chém ra, tầng tầng lớp lớp, khí thế rất cao.

"Tiện nhân? " Giang Bắc cảm nhận được áp lực cường đại, lập tức lợi dụng U Bộ rút lui.

"Hừ! Ngày hôm nay ta sẽ cho ngươi mở mang chút kiến thức kiểm bốn tọa!"

"Hồn chuông! "

Giang Bắc nhếch miệng, cảm nhận được thực lực của người này có vẻ như cũng rất mạnh, bất quá cũng chỉ là ngang bằng hấn, mà Hồn Chuông của năm đã lên đến tam tầng nên cũng không sợ.

Một chuông, bóng kiếm tiêu tán.

Chuông thứ hai, Kỳ Tư Viễn bạo lui, khởi động che chắn.

Đệ tam chuông, chỉ có thể giờ trường kiếm dựng thẳng lên.

"Phanh! "

Kiểm đã đoạn.

Kỳ Tư Viễn mới đầu không có kịp phản ứng, bất quá thấy được Giang Bắc chếp miệng, còn kèm theo một âm thanh kim loại, nên hướng phía dưới nhìn lại.

Bối rối, kiếm này thế nhưng là của vợ hấn a...! Cứ như vậy mà bị gây...!

"Giang Bắc! Ta giết ngươi! "

Kỳ Tư Viễn nổi giận, hai đấm nắm chặt, loạn vùng một mạch.

【Điểm Cà Khịa】+66+66+66+166+166.

Vô chiêu thắng hữu chiêu? Giang Bắc ngây ngẩn cả người, chiêu thức thật quý dị!

Bỗng có tiếng vó ngựa, liền nhìn về hướng xa xa, lão ca đã đến, lại nhìn Kỳ Tư Viễn một cái.... Hấn cũng là người có thân phận a, bị lão ca cạo chết cũng không tốt lắm.

U Bộ phóng ra, đập một cước bay lên trên đầu.

Ài, ta đây vừa cứu được người một mạng a..., Giang Bắc nhìn trên lầu, khẽ lắc đầu, thở than lấy chính mình quá thiện lương.

.....

Trên xe ngựa, Nhị Đán cùng người hầu của Giang Nam đang đánh xe.

Đán không nỡ bỏ thiếu gia, Giang Bắc cân nhắc thoáng một phát, mang theo a, dù sao cũng chỉ là nhiều thêm một người ăn cơm mà thôi, hấn có tiền!

Giang Bắc ngồi ở trong xe có chút mộng bức, nuốt một miếng nước bọt, cố nén đau thương hỏi: "Ca, rương hòm đâu? "

"Cha lấy đi rồi a.... "

"Một chút không có? " Giang Bắc không tin.

"Cái này... có một chút. " Giang Nam cười cười.

"Nhanh lấy ra, có một mấy vạn lượng ngân phiếu cũng được, méo mó có hơn không....."

Giang Bắc thất thần, ngờ ngác nhìn nắm khối bạc trong tay Giang Nam

"Có như vậy thôi sao? "

"Đúng vậy. " Giang Nam im lặng, tu luyện cần dùng tiền để làm cái gì?

Ngoại trừ lặn lội đường xa thì còn cần mang theo mấy lượng bạc, bình thường căn bản là không dùng đến tiền a...!

"Chúng ta đi đâu? Châu phủ ư? " Giang Bắc lên tiếng hỏi.

"Đi đến U Vân trấn, bên kia có một sào huyệt Ác Linh nhỏ. "

"....." Giang Bắc hỏi hần đi theo đi ra, không phải nói là đi tiếp thu kiến thức xã hội ư? Không phải là đi Châu Phủ ư?

Lại còn không được mang theo tiền a. Vậy mà bắt hần đến sào huyệt Ác Linh. Thà rằng ở nhà cha cầm gậy trúc mặt hần, hần sẽ cam đoan cố gắng tu luyện mà...!

"Giang Quán! Người điên rồi a...! " Giang Bắc cắn răng nói ra.

Kakakaka! Pha Cầm Bách cực mạnh đây, truyện sẽ tiếp tục viết tiếp nhaaaaaa!

Like nhiệt tình, đẩy kp nhiệt tình để ủng hộ pha Come Back này nàooooooooo!

Chúc mọi người cuối tuần dzui dzẻ nha, ta đi cây rank đây. Cuối tháng rồi mà bán mãi mới có Bạch Kim 3, bán gà quá mà!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cà Khịa Đình Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.